

М. І. СЕНЧЕНКО

**УКРАЇНА
ПОТРЕБУЄ ДИКТАТУРИ**

КИЇВ
КИТ
2009

УДК 321.64
ББК 66,3(о)'7
С31

СЕНЧЕНКО М. І.

С31 **Україна потребує диктатури.** — К.: КИТ, 2009. — 144 с.

ISBN 978-966-8550-89-8

Автор аналізує нинішню політичну ситуацію в Україні і пропонує шляхи виходу з кризи. Автор вважає, що тільки диктатура зможе змінити ситуацію і врятує країну від хаосу і розпаду. Книга розрахована на широке коло читачів.

УДК 321.64
ББК 66,3(о)'7

ISBN 978-966-8550-89-8

© Сенченко М. І., 2009

Тепер продай одяг і купи меч

Євангеліє від Луки.

(Розділ 22—й. Вірш 36—й.)

Вступ

Якщо уважно роздивитися навколо, поїздити містами і селами України, почитати газети — що ми побачимо?

Руйнується державність, як основа життєдіяльності суспільства. Вщент зруйновані економіка, наука, освіта, охорона здоров'я. Триває розпродаж військової техніки, розвалюється армія. Порушені всі норми честі, совісті, моралі. Народу стирають історичну пам'ять, народ вимирає, злидарюють вчені, вчителі та лікарі, занепадає мова та література. Все стає товаром. Культурна інверсія під керівництвом ідеологів неолібералізму веде український народ до деградації.

Що маємо натомість? Наркотики, алкоголь, примітивні американські фільми, порнографію, культ «золотого теляти» і зухвалість можновладців.

Початок реформ призвів до того, що все населення України втратило свої заощадження. Українська влада безсоромно відповідає своїм співгромадянам: «У нас немає коштів». Проте функціонували і ще функціонують заводи, фабрики, санаторії, готелі, є зброя, літаки і кораблі, які створювались на народні гроші. Адже була можливість розраховуватись з населенням, однак можновладці не зробили цього. Чому? Відповіді немає!

Ще одним негативним наслідком так званих реформ став величезний зовнішній державний борг, який сьогодні сягнув

понад 30 відсотків державного бюджету, на довгі роки ліг непомірним тягарем на плечі народу України. Як виник цей борг, внаслідок яких реформ, куди пішли «позичені» гроші і який отримано ефект? — на всі ці законні запитання суспільство відповіді жодного разу не отримувало. Чому? Чому влада не розповідає своєму народу, на кошти якого вона існує, як вона використовувала і використовує отримані кредити?

Якщо їх розікрали, то хто?

Трагедії світового масштабу розгортаються непомітно і починаються, як правило, з малозначимих подій, які зазвичай лишаються поза свідомістю, і лише з часом стає очевидним, що ці події спричинили всю подальшу трагедію.

Умови для проживання в нашій країні надзвичайно несприятливі. Складається враження, що в Україні навмисно підтримується стан невизначеності, нічим не виправданої руйнації, керованого хаосу, «беспредела» і безкрайної політичної кризи. Кожному громадянину України, який має здоровий глузд, уже достеменно зрозуміло, що єдиним результатом впроваджуваних «демократичних реформ» є руйнування.

Влада, депутати, журналісти, вчені впродовж 18 років називають «реформами» процес пограбування, зубожіння, демодернізації і дестабілізації України. Більше того, вони й тепер продовжують наполягати на необхідності цих реформ.

Україну сьогодні можна порівняти з солдатом, який раптом заснув у розпал битви. Ми, українці, просто заснули і дозволили ввергнути себе в апатію, викликану надмірними можливостями вибору. Ці зміни трансформують оточуюче нас середовище, позбавляють нас волі до опору — ми стаємо млявими, апатичними і, як наслідок, засинаємо в розпал битви.

Ця книга написана для того, щоб ми замислилися і змінили наше життя. Ми переконані, що коли більшість людей усвідомить, як нас експлуатують Світовий уряд, псевдо- і ксеноеліта, які створюють системи, що породжують рабство, ми більше не терпітимемо. Тоді ми переглянемо нашу роль у цьому світі, де одиниці купуються в розкошах, а більшість задихається від убогості, бруду й насильства. Тоді ми присвятимо себе пошукам

шляху до співчуття, демократії і справедливості для всіх. Усвідомлення проблеми — перший крок до її вирішення.

Якщо ми не прокинемося зараз, ми не прокинемося ніколи і зникнемо як нація, як народ, як частина Великого Слов'янського Народу, як частина Великої Духовної Цивілізації.

Вибір за Вами.

І. СПУСТОШЕННЯ УКРАЇНИ «ДЕМОКРАТИЧНОЮ» ПСЕВДОЕЛІТОЮ

1.1. Наслідки «демократичних реформ»

Реформа СРСР завершилася розвалом держави. Реформа української економіки закінчилася розладом економічної системи, котра існувала і годувала народ. Реформа української армії — третьою у світі за ядерним потенціалом — завершується розвалом. Реформа системи освіти і так звана Болонська система, від якої відмовилась навіть Америка, веде до невігластва і деградації населення. Реформа видавничої сфери призвела до її розвалу і видання 1,2 книги на кожного мешканця країни. Цей список можна продовжувати.

Чи може існувати хоча б якась суспільна безпека, стабільність, упевненість у завтрашньому дні у людей, які вже багато років живуть в атмосфері руїни, непоправних втрат?

Мимоволі постає запитання: якщо руйнуванню піддаються навіть ті суспільні інститути, котрі були покликані боронити все суспільство, але не зуміли захистити навіть самих себе, яка сила наразила країну на смертельну небезпеку руйнування, поставила весь народ, без розрізнення на правих і лівих, червоних і білих, на межу небуття?

Наївно думати, що до руйнувань такого масштабу могли призвести помилки і прорахунки тих керівників, які управляли чи управляють сьогодні нашою державою.

Ні! Результат наших «демократичних реформ, які не мають альтернативи», є закономірним наслідком реалізації планів явних і таємних «доброзичливців» українського, російського та

інших народів. Головним джерелом небезпеки для нашої країни і її народу є багаторічна жорстока війна, котру веде проти слов'янських народів світова фінансова мафія. Мета і сенс війни сьогодні більш ніж зрозумілі: це війна за ресурси у XXI столітті.

У так званого золотого мільярда Заходу є велике бажання забезпечити своє процвітання в майбутньому, продовжуючи паразитувати на труднощах і проблемах тубільного населення країн третього світу, користуючись їх ресурсами і результатами праці їх народів. Усвідомлюючи, що в прямій військовій агресії перемогти слов'янські народи неможливо, вони перейшли до невидимої війни, застосовуючи інформаційну зброю і зброю геноциду¹. Серед методів, що здійснюються у ході війни, — дезінформація, дезорієнтація, брехня, наклеп, підкуп, залякування, розбещення, пропаганда фальшивих цінностей і аморальності, втрата національно-культурного коріння, забуття основоположних інтересів народу і держави, спонукання до прийняття хибних висновків і підміни цілей.

За інформаційної агресії країні-жертві невидимої війни нав'язується культура, що є чужою самотутній культурі її народу, нав'язується чужа ідеологія, чужа мова, чужі герої. Програвши в інформаційній війні, народ може не усвідомлювати, що його країна окупована ворогом. Деякі можуть навіть радіти «прилученню» до світової цивілізації, яскравої та агресивної реклами чужою мовою, яку вони не розуміють. Проте наша держава окупована, і через геноцид ми несемо збитки в живій силі до півмільйона осіб щорічно. Нас позбавляють нашої героїчної минувшини, щоб нам не було звідки набиратися сил, щоб відродитися. Ми змушені перейти до катакомбного існування.

1.2. Українці на нелегальному становищі

Україна вже не вперше у своїй історії веде нелегальне існування катакомбної общини. Українці — її титульна нація, стали пригнобленими у своїй державі.

Сьогодні ми насправді маємо безпрецедентний випадок переходу нашого народу на нелегальне становище у власній

¹ Сенченко Н. Теория и практика невидимых войн. — К.: КИТ, 2009. — 504 с.

країні. «Демократія», яку побудували наші правлячі ліберали, за всіма критеріями стала демократією меншості, яка з расовим презирством ставиться до більшості. Усі види влади послідовно виражають позицію і захищають інтереси «демократичної меншості», яка, згідно з більшовицьким принципом, «уміла себе захищати». І влада себе захищає — поступово переводячи український народ у стан нелегальних емігрантів, які прибули «з проклятого комуністичного минулого».

У новому економічному просторі, сформованому в містах України, народ не може перебувати легально і прожити і тижня на ту середньостатистичну зарплату, що сьогодні склалася. Вся мережа сили-силенної нових магазинів, ресторанів, розважальних закладів завідомо недоступна 90 відсоткам населення. Якщо людина живе на легальні доходи, вона не може пообідати в кафе чи ресторані, купити одяг у звичайній крамниці, скористатися мережею громадських послуг — усе це для неї недосяжно.

А правляча псевдо і ксеноеліта поспішає з введенням європейських цін на житло, газ, електроенергію, проїзд у суспільному транспорті — і це тоді, коли заробітна плата робітника чи службовця в Україні більше ніж у десять разів нижча за середньоєвропейську. Зрозуміло, що нове економічне середовище — це простір економічного геноциду.

Агресивним до населення «цієї» країни є й пануюче духовно-ідеологічне середовище. Його репресивна пильність направлена проти будь-яких проявів здорового глузду українського народу, його культурно-історичної пам'яті і традицій. Пануюча пропаганда спустошує національний пантеон, послідовно опоганюючи національних героїв, поетів, письменників, творців національної музики, живопису, архітектури.

Чи відзначає влада дні народження славного сина українського народу Богдана Хмельницького? Чи покладає вінки біля його пам'ятника? Ні! Чому?

Далі... Видавництво «Фоліо» засновує 2002 року серію «Перлини української культури» і видає в цій серії одну книжку «Українські сороміцькі пісні», де майже через слово — «матюк», яким, до речі, засмітили українську мову відщепенці єврейського наро-

ду. Тому що це мова *limba critilor* (тобто «мова крадіїв»), а крадії в нашій державі хто? Найбільший — Рабинович? За що й сидів...

Чому не видати це як «Перлини єврейського народу»? Можна й тиражі збільшити. Але цього було замало видавництву «Фоліо», і через деякий час з'являється нова книга — «Словник сучасного українського сленгу», де знову ж «матюки». Цей «талмуд» «Фоліо» вже не наважилось обізвати «Перлини української культури», але в кінці книжки ви можете прочитати таке: «Кажуть, сленг — як мандрівник. Він завжди десь блукає — ніяк не потрапить до кодифікованої літературної мови. Але де ж ще шукаєш тої життєвої «ходячої» мудрості, як не в живій мовній стихії?! Згадайте слова великого українського класика: «Не бійтесь заглядати у словник». То ж не ставтесь до сленгу, як до мовного маргінесу, заглибтесь у вивчення — і мова розкриє вам свої секрети». Починаючи зі сторінки 62, де йде щось на зразок «Бля», налічуємо сімнадцять слів, що за задумом авторів і видавців відкривають секрети мови!?

Цю тему можна продовжувати нескінченно. І нехай спробує хоч одна людина сказати, що це «антисемітизм», це антиукраїнізм, це диверсія проти української мови, це зрештою, неповага до титульної нації...

Ще репресивніший характер проявляє провідна гілка четвертої влади — чужинське телебачення. Щохвилини в наших будинках ефір оскверняють потоками бруду, наклепів, садистським смакуванням насильства і збочень, переслідуванням всього святого, мирного, життєдайного. З ефіру витіснені національна музика, пісня, саме національне слово, українську мову підміняють знуцальним, ріжучим слух жаргоном.

А пануючою мовою є англійська. Це мова панів однополярного світу, до якого представники псевдо- і ксеноеліти хотіли б потрапити. Англійська мова стала знаковою для тих, кого визнає Захід, хто посвячений і включений у списки кандидатів на вступ до «золотого мільярду», кому доступна дефіцитна інформація. Навпаки, національна мова стала ознакою ізгойства, ознакою тих, кого підозрюють у консерватизмі, традиціоналізмі, патріотизмі, націоналізмі та інших «смертних гріхах». Тому й знуцаються з державної мови.

Кожна людина, яка здатна відрізнити чорне від білого, не може не бачити, що сучасна «ліберальна» прозахідна влада робить усе, щоб відправити українську націю на звалище історії, здати її «в архів». Туристи з різних країн часто запитують, мандруючи вулицями Києва: «Де тут дух українців? Що в місті є українського? Яка вона, українська мова?». Тут пахне західною демонічною цивілізацією. Поклоніння «золотому теляті», ринку, «західним цінностям» стало державною релігією, державною політикою. Гроші з допоміжної функції перетворилися на зміст життя. Все продається, все купується. Продають дітей, можна продати й рідну матір, і Батьківщину, і честь, і совість. Хочеться волати: Українці, де ви? Чи не гидко можновладцям заглядати в очі іноземцям і паплюжити все своє? Де ж ваша гордість за Землю яка вас народила, виховала і дала освіту? Чому ви все робите так, щоб знищити все українське?

Кожна нація має свій психічний склад, характер, менталітет, систему національних цінностей. І це прекрасно. Жити в нівельованому за західними стандартами світі? Не дай Боже!

Чим відрізняється наш, український дух від західного? Широтою, добротою і щедрістю душі, яка протистоїть західній скупості, дріб'язковості, скептицизму. Не все в українцях ідеально, але все це й становить їх сутність, характер, їх відмінність від інших націй. Майже все сьогодні робиться для того, щоб витравити із свідомості українців, що вони люди Великої Української Нації. Замовчується Арійська й Трипільська цивілізації, досягнення славного сина Українського народу Гетьмана Богдана Хмельницького й інших гетьманів і вірних синів України. Руйнуються музеї, бібліотеки, садиби, парки, знищується документальна пам'ять України.

Нам намагаються нав'язати «американські цінності». Це ж які? «Цінності», що полягають у кривавому знищенні індіанців? Замість того, щоб вчити всіх «демократії», американцям варто розпочати з себе: замолювати гріхи перед Богом, перед індіанським, сербським, іракським, афганським народами та ще перед багатьма народами світу. Та й інших гріхів у них достатньо.

З волі «паспортистів», що спираються на теоретичні розробки вчених «етнологів», змішались «в купу коні й люди»: українці, росіяни, татари, німці, євреї, православні, мусульмани й юдеї. Слово «нація», «національний» як результат західної політичної моди отримує все більш широке західне трактування, що збігається із значенням слів «громадяни», «населення», «народ», «електорат». У широко розрекламованих проектах влади немає місця для української нації. Робиться все, щоб розчинити її в загальному населенні країни. Але ж саме український народ становить хребет Української держави. Саме українці – утворююча державу нація. Нація, яку ліберали і влада не хочуть бачити. Всі інші народи, образно кажучи, «ребра» нашої держави.

Результатом такої політики є пограбування й знищення трудящих мас, алкоголізм і наркоманія, падіння народжувальності, зростання смертності, зменшення чисельності українців. Окремі депутати стверджують, що через деякий час титульна нація перетвориться на звичайних нацменів. Саме такий розвиток подій і відповідає потаємним цілям «ліберальних» українських і західних політиків. **Встановлена навіть квота для українців на найближчі десятиліття – не більше 15 млн. осіб.**

Для нинішньої влади Українська нація виявилася «персоною нон грата». Тому виживання й збереження Української нації, поставленої «реформаторами» на межі моральної і фізичної деградації, на сучасному етапі є головним завданням української інтелігенції – еліти нації, патріотів України.

Чому така трагічна доля українського народу?

1.3. Трагедії – справа рук посередностей

Рік тому у газеті «Голос України» (№ 157, 20.08.08) на першій сторінці було розміщено інформацію про конгрес українців, який вважає своїм головним завданням переконати парламенти інших країн визнати Голодомор як геноцид українського народу, не вказуючи справжніх організаторів і винуватців Голодомору. Знаково те, що інформація про конгрес розміщена поряд із заміткою «Сумщина повільно вимирає».

Тут же наведено прогноз Світового банку про те, що до 2025 року населення України зменшиться ще на 20 відсотків. Всього населення за час правління «демократів» зменшилося на 6 мільйонів осіб. Це і є справжній геноцид, і відомі його організатори. Сьогодні влада в Україні опинилася в руках псевдоеліти, і вона довела країну до повного розорення, до межі убогості.

На жаль, серед політичних лідерів сучасної України дуже мало геополітиків і взагалі людей, які мислять державницькими категоріями, а не переслідують мету збагачення. У трагічний час історія виносить на гребінь великих людей; але самі трагедії — справа рук посередностей.

На початку 1990-х років Україна була третьою ядерною державою у світі, мала 52,2 мільйона населення, будувала бібліотеки й музеї, була найбагатшою країною серед усіх країн колишнього Радянського Союзу. То ж як могло так статися, що через 18 років ця ж сама Україна втратила все: ядерну зброю, 6 млн. населення, промисловість, сільське господарство; що її політики розподілилися на ворогуючі між собою партії; що президенти один за другим віддавали її на пограбування своїм родичам, кумам чи просто близьким людям; що над владою відкрито сміються; що навколо панують злидні; ніхто не знає, що принесе йому наступний день.

Чому не піднімається з колін ця обдарована Богом країна?
Що ж так круто змінило її долю?

Посередність! Посередність її президентів, їхній пустий гонор, їхня легкодумність у справах державних, їхнє невміння оточити себе потрібними людьми, їхня безпечність, їхня нездатність думати геополітично, виношувати великі задуми чи хоча б впроваджувати ті, що були доведені до них.

Жодні великі задуми в політичній сфері не зможуть здійснитися, якщо не буде людей, чий геній, властивості характеру, воля зможуть запалити, об'єднати й спрямувати енергію народу.

Усе гине, коли на чолі держави стоять, змінюючи один одного, бідні на розум люди. Цим користуються правителі інших країн, заганяючи народ України в ярмо різних союзів чи

блоків. І все це нині відбувається на тлі невидимої Четвертої світової війни, за «новий світовий порядок», основною стратегією якої є стратегія «керованого хаосу».

1.4. Новий світовий порядок

Не тільки Україні, а й усьому світові нав'язується новий світовий порядок, суть якого надзвичайно влучно сформульовано в журналі «Національна безпека і геополітика Росії» (№ 9, 2003, С. 22):

1. Державні кордони необхідно усунути, аби забезпечити безперервність функціонування просторів транснаціональних і трансрегіональних корпорацій.

2. Свобода пересування робочої сили повинна знищити національні культури, а генетичне змішування за прискореною програмою має призвести до створення єдиного рабського стада, особини в якому мають знижений генетичний потенціал розвитку. «Бидлу» досить задоволення фізіологічних потреб і чуттєвих утіх. На основі сучасних технологій і статевих збочень здійснюється масова зомбіфікація населення через культ речей, засоби масової інформації, систему освіти та медицину.

3. Старий ліміт людства на виживання із забезпечення природними ресурсами і продукцією зберігається, проте «золотий мільярд» розподіляється не по «розвинених країнах», як зараз, а в межах усїєї Землі. Формується приблизно однакова натовпо-елітарна споживацька стратифікація індивідів, які борються між собою за підвищення власного статусу в піраміді споживання благ цивілізації. Концепція отримала назву «планетарного гуманізму», хоча, по суті, є концепцією найбільш витонченого рабовласництва на сучасній технологічній основі, яка охоплює всю планету.

4. Зважаючи на зростання населення і нестачу сировинних та енергетичних ресурсів для забезпечення високого рівня споживання «золотого мільярда», планується зменшити населення планети з семи до двох мільярдів (залишити другий мільярд для обслуговування панів). Ось чому зараз пологові будинки пустують, а морги переповнені. Подібний досвід

Захід уже має — винищення 30 млн. індіанців в Америці та завезення туди мільйони чорношкірих рабів з Африки.

5. Таємне світове керівництво легалізувати. До нього увійдуть близько 1000 представників світової «еліти» (Даоський проект «Піклувальники 21», 1998 р.). Це керівництво і буде розподіляти світові ресурси, і керувати планетою в інтересах «золотого мільярда» панів. Мрії української еліти увійти до складу цього керівництва — безпідставні, її туди ніхто не пустить, оскільки у надлишку власних претендентів.

Для впровадження нового світового порядку дослідницькими центрами Великої Британії і США було розроблено ряд програм, які сьогодні перебувають на стадії реалізації в багатьох країнах світу. Але однієї з найзловісніших програм Стендфордського інституту², що може завдати величезного збитку шляхом зміни напряму розвитку багатьох країн, збиток соціальний, моральний і релігійний, була програма Стендфордської «Фундації Чарльза Ф. Кеттерінга» під назвою «Зміна образу людини» («Changing Images Man»). Офіційна назва програми «Контракт № URH (489)—2150, доповідь про політичні дослідження № 4/4/74», підготовлений «Центром з вивчення соціальної політики» Стендфордського інституту, керівник Вілліс Хармон, запам'ятайте це прізвище («Contract Number URH (489) — 2150 Policy Research Report Number 4/4/74, Prepared SRI Center for Study Social Policy, Director Willis Harmon»).

Доповідь, обсягом 319 сторінок була написана 14 фахівцями по нових науках під керівництвом Тавістокського дослідницького центру і 23 вищими фахівцями з управління. Копію доповіді «Зміна образу людини» вдалося одержати одному з представників радянської розвідки через п'ять днів після того, як доклад був прийнятий урядом США. Це була програма май-

² Після Другої світової війни в 1946 році Тавістокським інститутом (Велика Британія) був заснований в США «Стендфордський дослідницький інститут» (Stanford Research Institute). Сьогодні цей інститут є найбільшим військовим мозковим центром, що залишає позаду корпорації «Гудзонський інститут» (Hudson Institute) і «Корпорацію Ренд» (Rand Corporation). Серед спеціальних відділень Стендфордського інституту є експериментальні центри по веденню інформаційної, хімічної і біологічної воєн.

бутнього не тільки Америки, а й усього людства, яка не схожа ні на що, відоме дотепер. Нації повинні бути запрограмовані на зміни і повинні настільки звикнути до таких запланованих змін, що справжні глибокі зміни будуть ледве помітні.

Про зміни, що відбулися, в американському суспільстві написано в книзі Патріка Дж. Бьюкенена, радника американських президентів Ніксона і Рейгана, кандидата в президенти від Республіканської партії на виборах 1992 і 1996 років, під інтригуючою назвою «Смерть Заходу»³. В книзі він пише про те, що американське суспільство так стрімко котиться вниз, що сьогодні розлучення не викликають засуджень. Кількість самогубств стрімко росте, і вони майже нікого не дивують, відхилення від соціальних норм і сексуальні збочення, згадка про які вважалася вульгарною у пристойному суспільстві, стали звичним явищем і не викликають ніякого особливого протесту.

Американці і не помітили, що програма «Зміна образу людини» змінила їх спосіб життя. Зараз ці зміни відбуваються в нашому суспільстві.

Україна запрограмована на зміни. Вона схильна до сепаратизму. Серед наших співгромадян міцніше відчуття, що країна розпадається на етнічні групи. Ми переживаємо культурну революцію, в результаті якої пануючі висоти посіла псевдоеліта — еліта злодіїв і брехунів. Через оволодіння засобами навіювання ідей, образів, думок і цінностей — телебачення, мистецтво, індустрію розваг, освіти — ця псевдоеліта поволі створює нову націю. Вже не тільки етнічно і расово, а й культурно і етично ми більше не «люди однієї нації під Богом».

Мільйони людей відчувають себе ізгоями у власній країні. Вони відвертаються від масової культури з її культом тваринного сексу і цінностей гедонізму. Вони споглядають відмирання старовинних свят і колишніх героїв. Вони бачать, як артефакти славного минулого щезають з музеїв, а замість них з'являється щось потворне, абстрактне, сатанинське. Твори, знай-

³ Бьюкенен П. Дж. Смерть Запада: Пер. с англ. А. Башкирова / П. Дж. Бьюкенен. — М.: ООО «Издательство АСТ», 2004. — 444 с.

омі з раннього дитинства, зникли з шкільної програми, поступаючи місцем новим авторам, у більшості своїй мало кому відомим. Знищуються звичні, успадковувані поколіннями моральні цінності. Гине культура, що виростила цих людей, — гине разом з країною, в якій впродовж життя одного покоління багатьом українцям довелося побачити, як розвінчують їхнього Бога, знеславлюють їхніх героїв, перекручують моральні цінності, фактично витісняють з країни, а самих називають екстремістами і брехунами за прихильність ідеалам предків. Світ перевернувся з ніг на голову. Вчорашня істина обернулася нинішньою брехнею. Все, що вчора вважалося ганебним — перелюбство, аборти, евтаназія, самогубство, гомосексуалізм, — сьогодні прославляється як досягнення прогресивного людства. Ніцше говорив про переоцінку всіх цінностей. Вона відбувається. Колишні чесноти стають гріхами, а колишні гріхи перетворюються на чесноти.

Українці були християнською нацією, багато громадян України ще й сьогодні вважають себе християнами. Але нинішню домінуючу культуру правильніше називати антихристиянською, оскільки цінності, що нею прославляються, суть антитезис стародавнього християнського вчення.

Нова культура відкидає Бога і розпилює пахощі на вівтарях глобальної економіки і матеріальних цінностей. Боги ринку відсунули з п'єдесталу Бога Біблії. Секс, слава, гроші, влада — ось нові боги нової України.

Два народи, дві країни... Стара Україна йде, зате нова набирає силу. Нові українці — покоління 1980-х і більш пізні — не мають прихильності до старої України. Вони вважають її тоталітарною, лукавою, реакційною, консервативною країною, і тому обтрушують її пил з своїх ніг і з успіхом будують нову країну. Культурна революція в їхніх очах — це славна революція; з другого боку, для мільйонів людей ця революція — катастрофа, яка відібрала в них рідну країну і оселила в культурній пустелі, в етичній каналізації. Ці люди не хочуть жити в новій Україні і не бажають за неї боротися.

Первісна дикість нашої політики — тло, на якому чітко вимальовується межа між двома Українами. Культурна рево-

люція отруїла українську політику, і найгірше, на жаль, ще попереду. Коли на нашу свідомість звалюється дуже багато «майбутніх потрясінь» і заголовки поганих новин, ми губимося; або, радше, величезний спектр можливостей вибору, з якими ми щодня стикаємося, бентежить нас до такої міри, що ми вже не в змозі зробити правильний вибір.

Це і є той новий світовий порядок, що його насаджує світовий уряд і владна псевдоеліта.

1.5. Чи повинні ми брати приклад із західної демонічної цивілізації?

У Європейський союз! У НАТО! Про це вже понад вісімнадцять років кричать усі засоби масової інформації, апологети правлячого режиму й різноманітні вітчизняні ліберали. Потрібно жити, як на Заході! Поділитися на багатих і бідних! Вступати у Всесвітню торгову організацію, щоб усе стандартизувати й перетворювати мільйони працездатних громадян на безробітних!

Як на Заході, українці повинні жити заради грошей, викинути із власної душі все людське, деградувати до рівня біомаси, стурбованої лише роботою «на унітаз». І всі так звані демократичні реформи, яким немає альтернативи, справді відбуваються за планами західних «учителів», тобто за планами знищення промисловості, сільського господарства, науки, освіти й народу України. Єдине, про що псевдоеліта замовчує, так це про рівень зарплати, яку на Заході одержують працівники бюджетної сфери, що у десятки разів перевищує зарплату їхніх українських колег, і про відповідальність, яку на Заході несуть чиновники у випадку своїх помилок. Це дуже незручна інформація для псевдоеліти. Наш народ повинен мати купку олігархів, які живуть на рівні західного комфорту, а самому бути приреченим на вимирання по півмільйона на рік. Невидимі світові правителі дали чітку установку своїм українським маріонеткам — довести чисельність українського населення до 15–20 мільйонів.

Захід дуже любить усіх учити «розуму», «демократизувати» все за своїми стандартами, а тих, хто намагається жити

відповідно до своїх національних традицій і не танцювати під чужу дудку, намагаються піддати економічним і військовим засобам впливу. Щоб підтримувати своє паразитичне існування, Захід висмоктує всі соки з інших країн, як вампір. Нафта, газ, природні й енергетичні ресурси, продовольчі товари й вода вивозяться ударними темпами з країн третього світу, щоб забезпечити життя панів «золотого мільярда».

Захід біситься з жиру, божеволіє від достатку всього й вся, надимається, наче клоп. Сотні мільйонів людей, цілі народи й країни служать цьому паразитові. Той західний «комфорт», що застить очі нашим олігархам, побудований на злиднях, горі, поті й крові націй, приречених на вимирання. І еліта тих країн усіх вчить правилам своєї смертоносної гри за допомогою батога й пряника. «Пряник» — покидьки харчової промисловості й «масової культури», що кидають як кістку країнам, які добровільно погодилися принести себе в жертву, стати донорами Заходу. Таким з «панського стола» скидають гамбургери, «пепсі», і голлівудське кінобагно, щоб населення, приречене на деградацію й вимирання, тупо жувало, витріщалося на екран і навіть не думало про опір. Маріонеткові уряди цих країн одержують за своє зрадництво кругленькі суми в банках і індульгенції від «високих хазяїв».

У якості ж батога виступає НАТО на чолі з техаським хуліганом, що розперезався, в особі США. Натовські танки й бомби перетворюють на пил країни, які намагаються чинити опір: Ірак, Афганістан, Югославія.

Але чи варто взагалі за таких умов чомусь навчатися в Заході? Чи потрібно щось переймати нам та іншим самостійним і самодостатнім країнам? Чи є в Заході те, що життєво необхідно решті? Що взагалі сучасний Захід у змозі запропонувати нам?

Толерантність, тобто терпимість — улюблена тема Заходу. Потрібно бути терпимими до приниження своїх національних почуттів і національної гідності, до розгулу педофілів, лесбіянок, гомосексуалістів та інших збоченців усіх мастей. Гей-паради, публічні виступи дивних лідерів, що відверто глумляться над духовними й моральними цінностями, одностатеві шлюби, пропаганда збочень...

Справжня культура, високе мистецтво, серйозна література замінені на дивовижний сурогат для бидла, що складається з матеріалізованого гарячкового марення збоченців, яких виставляють у якості «геніїв» від «нового мистецтва», голлівудського ширвжитку, сценарії для якого пишуться в клініках для душевнохворих, автори яких страждають найтяжчими духовними й розумовими розладами.

Уся ця маячня, ніби жуйка, вбивається по саме горло сірій біомасі разом із продукцією «Макдональдса», «Кока-колою» та іншим «провіантом» для рабів. Юрба радісно жує гамбургери, витрищається на екрани телевізорів, що пропонують «стати щасливими» за допомогою одностатевого кохання, наркотиків, алкоголю, музики «для дебілів», примітивного жаргону, що впроваджуються в молодіжне середовище. І ці 15—19 річні хлопці й дівчата перетворюються на духовно й фізично хворих кроликів-мутантів, стурбованих тільки пошуком партнера «на ніч», пивом, дешевими задоволеннями й «уматними» дискотеками. Матерів і батьків (у справжньому розумінні цих слів) з них ніколи не вийде.

Перетворити людину на зомбі, робота, біомасу, зламати особистість, знищити її — це мета нинішнього Заходу. З людей вихолощують доброту, гордість, мужність, любов до прекрасного, моральність, бажання й здатність самостійно й критично мислити, аналізувати все, що відбувається, прагнути до самовдосконалення.

Утовкмачують же злість і жорстокість, боягузтво й зрадництво, презирство до ближнього, рвацтво й корисливість, злодійство й цілковиту безпринципність, відсутність навіть найменших моральних законів, підвалин і бар'єрів. Людей перетворюють на натовп, череду, керовану всесильними пастухами. Захід насаджує новий «світовий порядок», який і не снився бонзам Третього Рейху. Ім'я цьому «світовому порядку» — глобалізація. Народи, нації, країни повинні злитися воедино, в один величезний табір, в'язні якого будуть цілодобово працювати, забезпечувати комфорт невеликої групки хазяїв і їхніх лакеїв-доглядачів. Захід проводить планомірну політику перет-

ворення людства на одну величезну, вимираючу череду дегенератів, управляти якими буде нескладно і не вимагатиме великих зусиль. Придушити навіть найменший опір можна буде, відключивши на декілька днів кран з пивом або телебачення.

Глобалізація — це «одна велика й дружня родина»? Ні! Це величезний концентраційний табір завбільшки із земну кулю, у якому не буде людей, а будуть лише однакові зомбі.

Чи можна бути «толерантними» до всього цього? Так звана терпимість перетворена на інструмент знищення всього людського, національного й самобутнього. Не можна нічому чинити опір, протистояти злу й перекрученням! Потрібно бути «толерантними», тобто забитися в глухий кут і догідливо тремтіти перед будь-яким шизофреніком і садистом. Так, адже це толерантність кроликів, толерантність чоловіків, кастрованих і перетворених на безстатевих боягузів. Але Захід, у свою чергу, не проявляє ні грама толерантності й терпимості до тих, хто йому протистоїть, жодного заперечення не має наміру терпіти.

Це і є фашизм найчистішої проби.

Але все, чому Захід вчить інших, бумерангом повернулося до нього самого. Це неминуче. Час розкидати камені й час їх збирати. Хвороба розбещення, епідемія розпаду, якими Захід заражає увесь світ, уразили і його самого. Отрута вдарила й по отруйнику. Подивіться, на що перетворилася ця частина планети. Рівень самогубств «зашкалює», злочинність на найвищому рівні, розстріли школярів, психічні розлади — все це плоди політики західної демонічної цивілізації. Духовне, моральне й фізичне виродження. Отупіння сотень мільйонів людей, які не в змозі мислити самостійно, брати активну участь у житті своїх країн і мозок яких не здатний сприймати інформацію вище рівня реклами, ток-шоу й кримінального читива. Західні жінки не хочуть народжувати. Вони готові займатися «вільним сексом» безперервно з ким завгодно, але народжувати дітей не хочуть (а багато хто вже й не може). У Європі й США панує демографічна катастрофа. Вже не дивують звістки із Заходу про одностатеві шлюби й лесбі-гей-паради, про священників-гомо-

сексуалістів, педофілів та іншу мерзоту, що наділена владними повноваженнями й пануючими поглядами в суспільстві.

Для Заходу це вже норма. Але от повідомлення з Нідерландів здивували навіть бувалих циніків. У зв'язку із зменшенням кількості віруючих християн церкви в цій країні почали здавати під нічні дискотеки й «дансінг-клуби». У святих стінах, де раніше лунало слово Боже, тепер гримлять троглодитські ритми «репа» й «рейва», сліпить очі світломузика, дригаються людиноподібні істоти, а біля вівтаря курять марихуану (у Нідерландах, як відомо, цей наркотик офіційно дозволений)! Улаштувати в церкві вертеп?..

До такого не додумалися навіть орди Тимура й полчища Чингізхана. Коли турки опанували Візантією то собор Св. Софії вони перетворили на мечеть, але не на кубло або дім розпусти для п'яних моряків. Нинішні ж «християни» опоганюють власні святині! І ми повинні чомусь навчатися в такого Заходу?!

Захід вмирає. Ми спостерігаємо його агонію. Немов величезний поранений монстр, Захід виливає лише смертоносні мізми, сморід розкладання й намагається перегризти горло всім, до кого тільки може дотягтися. Він усвідомлює, що здихає і намагається забрати із собою тих, хто здоровий і ще може жити.

Україна — самодостатня країна. Наш народ має таку історію, культуру й національні традиції, які нікому й не снилися. А тому нам немає чому вчитися в сучасного Заходу. Ми повинні йти своїм священним шляхом — у бік Сонця, подалі від смердючої тьми, де відбувається захід Заходу.

1.6. План депопуляції населення

Чому Україна вмирає? Тому, що план зменшення кількості населення є частиною плану представників «золотого мільярда», що має назву «Глобал 2000» і розроблений під керівництвом Сайруса Венса та схвалений урядом США у особі президента Картера, а також держдепартаментом США в особі тодішнього держсекретаря Двіна Маскі.

Технологія депопуляції ґрунтується на брутальному шантажі залежних від США держав. Суть її полягає у знищенні

економіки країн за допомогою так званих демократичних реформ, пропонуванні кредитів і фактичному накиданні на «жертву» економічного і фінансового зашморгу. При цьому заплющують очі на те, як ці кредити будуть використовуватися, що практично дає можливість безкарно привласнювати їх правлячій «еліті». Після цього від керівників в ультимативній формі вимагається вживання ефективних заходів для зменшення власного населення.

До відома доводиться квота кількості населення певної нації, запланована експертами світового керівництва. Від урядів країн, які поставлено на коліна, вимагають постійного звітування про «виконану роботу» щодо знищення власного населення. Якщо владні структури порушують вимоги, вони можуть залишитися без допомоги США, що призведе до втрати влади правлячою псевдоелітою. При досягненні планових показників кількості населення національним керівникам ставляться умови не допускати у майбутньому збільшення кількості населення своєї держави.

Якщо правлячий режим не виконує умов зменшення населення, на його території може раптово виникнути громадянська війна, або повстання за право національного самовизначення якоїсь невеликої не титульної народності. «Незалежні» спостерігачі відразу ж кричатимуть про порушення прав людини, а корінне населення відзначить прекрасне озброєння повсталих і високий рівень військової підготовки. Незабаром стане відомо, що фінансову підтримку повсталим надає Центральне розвідувальне управління США. Під час таких воєнних переворотів у країнах «третього світу» кількість жертв серед цивільного населення завжди більша, ніж серед військових. У цьому полягає ще один жорстокий аспект «політики депопуляції», особливо коли стає відомим, що бoєвикам наказано бивати якомога більше молодих жінок.

Є ще багато інших способів примусити правителя виконувати умови американців, наприклад, звинуватити його у тому, що порушуються права людини, або у тому, що він продає зброю країнам «осередкам зла» тощо.

Такими способами політика «депопуляції» Хейга-Кісінджера реалізується на державному рівні, визначаючи зовнішню політику США. Для ефективного знищення людей використовуються методи організації голодомору та блокад населення, відсутності ліків, медичної допомоги. Вони були апробовані в Іраку, Югославії, деяких країнах Африки. Послужний список США щодо цього вельми широкий: ядерні бомби були випробувані на жителях Хіросіми та Нагасакі, напалм — на жителях Кореї, діоксид — на населенні В'єтнаму, «точкові» бомбардування та блокада — на жителях Іраку, організація розправи над сербами в Косово, звідки вигнано 300 тис. сербів.

Україні також пред'явлено ультиматум. Україна не входить до складу держав «золотого мільярда». Скорочення народжуваності і щорічне зменшення кількості населення майже на півмільйона не є актом самознищення, а навпаки, у світлі світової перспективи — здоровою реакцією виживання. Межа кількості населення для України встановлена. Ось що пише з цього приводу Патрік Дж. Бьюкенен у книзі «Смерть Заходу»: «Щодо України, другої за населенням колишньої радянської республіки, прогноз ООН передбачає зменшення її населення на 40 відсотків, тобто зменшення кількості українців від сьогоднішніх п'ятдесяти мільйонів до тридцяти мільйонів на 2050 рік. І це оптимістичний прогноз, що ґрунтується на припущенні про суттєвий приріст народжуваності — від 1,26 до 1,70 дитини на сім'ю»⁴.

Чи прийняла цей ультиматум США і НАТО наша правляча «еліта» — можете судити самі.

Трагедія України розгортається на наших очах. Народ вимирає. Яке ж суспільство створює псевдоеліта разом з «демократами»?

Це суспільство має назву «Суспільство знищення»! Ось як його характеризує відомий російський вчений й публіцист Юрій Дмитрович Петухов⁵.

⁴ Патрик Дж. Бьюкенен. Смерть Запада. — М.: ООО «Издательство АСТ», 2003. — С. 149, 150.

⁵ Петухов Ю. Жизнь № 8, или Охота на Президентов. — М.: Метagalactika, 2003. — С. 282—395.

II. СУСПІЛЬСТВО ЗНИЩЕННЯ

2.1. З кожним витком спіралі людство дурнішає

Кожне нове покоління тупіше від попереднього, воно вривається у світ, щиро вірячи, що це воно придумало свій «прикид». Усе попереднє було не те... і ось з'явилися ми! Ми змінимо цей світ! Ми перебудуємо його, а якщо буде потрібно, підірвемо його до біса! Історія починається з нас!

Кожне нове покоління не помічає, що всі «прикиди» (цілком усі!), від макіяжно-татуажних до внутрішньомозкових, створили для нього, «зухвалого й бунтуючого», старі дядьки з мотузочками на зморшкуватих пальцях і хитрувато-лукаво примруженими очима... Всі до останнього, від закликів і гасел «ми хочемо змін!» до попси, андеграунду і мод з голими пупками.

Маріонетки.

Дядьки дивляться на нове стадо молодих баранів і овечок, яких пригнали на бійню. І мудро посміхаються.

Круті та юні рвуть струни гітар, нерви, горланять, мліють, вони готові перевернути усе догори дном. Вони співають вічну пісню протесту. Не власну. Слова для їхніх пісень написали не вони. Слова пишуть ті, з мотузочками... Завжди. Потрібні слова. Й винятків немає.

Для того, щоб змінити світ, треба його принаймні бачити... Не знати, не розуміти, не усвідомлювати, це занадто багато, а хоча б бачити напівпримруженими очима, на осьмушку, на соту, на десятитисячну... Маріонетки на мотузочках сліпі. Зовсім. Абсолютно. З десяток із них трохи прозріють, на старість, коли прийде час готуватися до життя іншого. Вони мовчатимуть. Бог не надасть їм слова.

Молоді овечки приходять у старий світ із вірою, що з їх приходом він стане новим. Вони будують піраміди, грецькі поліси, римські імперії, міста сонця, комунізм, правові держави, андеграунди, демократію, підпілля, постмодернізм, суспільства споживання і розваг... Їм так кажуть. Їм завжди підкажуть, що необхідно будувати, щоб бути найкрутішими рефор-

маторами і прогресистами. Їм підкажуть, що необхідно казати. І що модно. І що круто. І що прогресивно. І що стильно. І вони повторюють сказане. Вони вірять. Навіть ті, хто ні у що не вірить... Вірять усі. Завжди. Вони переповнені вірою.

А там, де багато віри, там мало яблук.

Саме тих, за які виганяють з раю.

Неважливо, з якого раю: у Едемі, під пірамідами, у Колізеї, на Красній площі чи в амстердамському трактирі для дуремарів... Для віруючих рай скрізь.

Але не будемо про минуле. Минуле минуло.

Настало третє тисячоліття.

І прийшли нові, заповзяті, сміливі, молоді, готові перевернути світ... як завжди. І їм сказали, що треба будувати. Всесвітню демократію. І суспільство процвітання. І Європу без кордонів. І глобальну мережу без меж. І толерантність, і віротерпимість, і унісекс... і антиглобалізм. Так-так, і це їм сказали, вони не прийшли з цим, оскільки... оскільки вони прийшли туди, де немає нічого, крім матерії, яка зароджується, крові, генів, сперматозоїдів, яйцеклітин, навколоплідних рідин і пуповин... Справді так. Вони не принесли у цей світ нічого нового. Вони про все довідалися уже в ньому.

А довідувалися вони про те, про що їм було дозволено довідатися.

Інформація дозується — це аксіома аксіом. «Інформація» для них — це дезінформація + пропаганда.

Вони не довідалися про головне.

Що вони прийшли зовсім не у «суспільство будівництва». І не у «суспільство споживання чи розваг»...

Вони прийшли у СУСПІЛЬСТВО ЗНИЩЕННЯ.

У цьому суспільстві все розписано і розкладено по полицях. У цьому суспільстві у кожного своя роль. І ті, «добрі дяді», які під красиві казки, лаковані вивіски та гуманістичні гасла допомагають винищувати прибулих, — це розумні й витончені інтелектуали-гуманісти, ліберали і демократи, прогресисти, елітарні вершки і модні письменники... А ті, хто говорить овечкам правду, — злобні маргінали, консерватори, людиноненависники, ретрогради і фашисти... Так ведеться.

Не всі, хто знають правду, знають її до кінця.

Не всі знають, навіщо запустили у світ СНІД, пропасницю Еболі та «скажену яловичину», чому зненацька насуваються спустошливі повені, навіщо екуменізують християнські церкви, чому раптом стала поголовною мода на гомосекс і лесбійство — на одностатеве «кохання», і навіщо «статеве виховання» вводять з дитячого садка, і чому в Христа вірити не модно і відстало, а нетрадиційні релігії оголошуються елітарними, і навіщо раптом плодять мільйони пацифістів і наркоманів, і навіщо накачують пивом і тютюном школярів...

Забудьмо на мить про високий гуманізм високої демократії і замислимося. Просто зовсім трішки поверушимо мозком. Невже держави, які мають тисячі геостаціонарних супутників, авіаносці, ракети з боєголовками, що відокремлюються, лазери, мазери, атомні станції, шалені інфраструктури і фантастичний апарат слідкування за ними, суперкомп'ютери, що виконують трильйони операцій за секунду, поліції, міліції, армії, багатомільйонні агентурні мережі... неville вони не можуть знищити наркоплантації та нарколабораторії й ув'язнити всіх торговців «дурощами»? Нісенітниця. Одного наказу вислати, щоб через тиждень в усьому світі зникли наркотики.

Одного наказу. І запрацює такий механізм, який перемеле, що й оком не змигнеш, усю наркосистему: від тих, хто вирощує коноплю, і хіміків до лікарів-наркологів, які запевняють телепнів, що наркоманія виліковна (увесь ланцюг працює в одній прибутковій зв'язці — і виробники, і кур'єри, і торговці, і ЗМІ, і «борці з наркотиками» від поліції-міліції до «рок-протестантів» і лікарів). Виявити «таємні» лабораторії та наркоплантації не важко. Вони, власне кажучи, усі відомі. Ліквідувати їх — справа техніки. Проте не виявляють і не ліквідовують. Знешкодити наркокур'єрів і торговців — немає простішого. Вони усі до одного «на обліку», вони під контролем щокроку. Але «знешкоджуються» одиниці, лише ті, хто намагається працювати поза «системою». Саме про них та про їхній «затриманий товар» іноді повідомляють нам ЗМІ. Всі решта безперешкодно доставляють смертний товар до споживача. Так же безпереш-

кодно провадиться тотальна (тотальна!) реклама наркотиків, фактично примусове нав'язування їх — за допомогою преси, телебачення, «антинаркотичних» акцій, оскільки будь-яка публічна «боротьба» з наркотиками на сторінках журналів, газет, у молодіжно-юнацьких передачах радіо та ТБ, у школах, вишах, на рок-фестивалях, у Інтернеті — це їх абсолютна і найдієвіша реклама, і масова пропаганда. Держава не лише не забороняє цю пропаганду і нав'язування наркотиків, а й усіляко заохочує її, підтримуючи «борців з наркоманією», виділяючи їм колосальні «гранти» (за рахунок знищення платників податків). Міліція, від дільничного до генерала, прекрасно знає усі притони, «малини», навчальні заклади, дискотеки, клуби, інтернет-кафе тощо, де розповсюджують наркотики. Вона може закрити мільйони цих гадючників за годину. Дайте наказ. Але наказу не дають. Навпаки, держсистема зв'язує руки й ноги «органам», захищаючи наркобізнес і тим самим утягуючи в нього ту ж міліцію та спецслужби, які чітко розуміють, що держава «кришує» наркосистему і залишається тільки брати участь у цьому «кришуванні», отримуючи власну частку. Держава юридично оберігає наркосистему, пестить її, плекає й зрощує.

Рідко хто з хлопчиків та дівчаток вперше простромить собі вену й закачає в себе мерзоту на тверезу голову. Переважна більшість робить це після склянки вина, горілки, пляшки пива, коли знижується рівень самоконтролю. І тому за абсолютної підтримки держави провадиться масовано-тотальна маніакальна пропаганда пива, поголовне споювання молоді, тобто усвідомлене і цілеспрямоване масове знищення людей, порівняно з яким усі горезвісні «крематорії та газові камери» нацистів просто дитяче лепетання. Адже протягом року на планеті від наркотиків і алкоголю гине у сотні разів більше людей, ніж їх було загублено Третім Рейхом за увесь час його існування. Безрецептне відпускання шприців у будь-яких кількостях і безкоштовна їх видача в «антинаркотичних» пунктах ще раз підтверджують, що фактично держава сприяє розповсюдженню наркоманії.

Державна підтримка масованого приїзду мільйонів мігрантів з Кавказу, з Азії та Африки, головних постачаль-

ників і розповсюджувачів наркотиків, а також державна охорона їх у Росії (закони про екстремізм тощо) і наділення більшими правами, ніж у корінного населення (і це факт!), свідчать, що держава зацікавлена у припливі максимальної кількості наркотиків та наркодилерів. Створення величезної павутини платних лікарень, приватних наркологів, різноманітних «товариств зі спасіння наркоманів» спричиняють різке зростання наркоманії та її всезагальне розповсюдження. Лікарі-наркологи цілком зацікавлені у збільшенні кількості пацієнтів. Людина, яка потрапила у їхню павутину, приречена, вона до смерті не вирветься з неї (або до повної втрати своїх заощаджень та майна, задарма її лікувати не будуть, віддавши останнє, як правило, квартиру, вона помирає під тином). При цьому наркологи переконають цілі покоління, що здатні вилікувати наркоманію, тим самим масово залучаючи молодь у свої тенета. Кожен лікар (кожен!) знає, що наркоманія і алкоголізм абсолютно невиліковні. Позбавитися їх можна, лише повністю відмовившись від наркотиків і алкоголю. Повністю і назавжди! І тільки без допомоги наркологів. Будь-яка допомога нарколога призводить до залежності від нього самого, — не меншої залежності, ніж від наркотиків.

Держава (держави!) має усі засоби, на усіх етапах і по всьому системному ланцюгу для абсолютного, повного і остаточного знищення наркоманії у найкоротший термін. Для цього потрібна тільки політична воля. І один наказ.

Тільки один наказ, одне рішення доброї волі. І планета очиститься від смертного дурману й збереже сотні мільйонів, мільярди життів.

Так чому ж ніхто не видасть цей наказ і чому ніхто нічого не робить по суті проблеми? Чому взагалі жодна з глобальних проблем людства не вирішується державами?!

2.2. А тепер слухайте правду

Це просто, правда:

— тому що наркотики знищують людей мільйонами! Сотнями мільйонів! А основна мета нинішнього «гуманістичного суспільства» і є знищення людей; сучасні держави використо-

вують наркотики (і алкоголь) як засоби масового ураження, як засоби масового знищення і ліквідації народів;

— «просунуті» дурненькі хлопчики й дівчатка думають, що вони «ловлять кайф на зло системі», що це вони «самовиражаються» і так «протестують проти суспільства, яке прогнило», — наївність на межі ідіотизму — це Суспільство Знищення, користуючись їхнім юнацьким максималізмом і дурістю, вбиває їх, знищує, вирізує поголовно, гірше пресловутого царя Ірода.

І найпростіше знищувати саме юних, «нові покоління»: у них ще не виробився імунітет на Суспільство Знищення і його методи убивання людства.

Сучасна держава (держави) зацікавлена у масовому знищенні людей, своїх громадян. І вона планомірно, цілеспрямовано і послідовно провадить політику знищення населення планети Земля.

Не випадково. Не у міру обставин.

А саме: усвідомлено, цілеспрямовано, планомірно, послідовно, прискореними темпами. І не лише наркотиками (про це ми також поговоримо).

Народи створювали держави для захисту від ворога зовнішнього і внутрішнього, для самозахисту. Щоб плодитись і розмножуватись. Досягати процвітання.

І ось розплодились. Розмножились.

На Землі стало тісно.

У 60-х роках ХХ століття на базі «елітарних клубів» (насамперед Римського клубу), які поступово об'єднували можновладців планети незалежно від їх громадянства і національності, було дано чіткий прогноз, що при наявних темпах приросту населення людство буде приречене на глобальну кризу до 2030—2050 років.

Прогноз призвів до того, що правлячі і фінансові «еліти»⁶ Землі стали серйозно думати про власне спасіння і власне ви-

⁶ Слова «еліта», «супереліта» навмисно взяті у лапки, тому що фактично особи, які входять до них, незважаючи на своє високе походження і майже абсолютну владу, не є членами справжньої еліти, вони, радше, супермерзотники і архінегідники з надзвичайно посередніми інтелектуальними та духовними показниками. На жаль.

живання в умовах неминучої кризи. Саме це зумовило створення феноменів «світового керівництва» і процесу глобалізації. Еліти усіх держав зрозуміли, що зможуть вижити тільки разом, і тільки знищивши більшу частину народонаселення земної кулі. Ліквідувавши фізично, тобто знищивши.

Як відомо, політику держав визначає не народ (загалом, поняття «демократія» — це фікція, найбільш брудна і цинічна брехня, що виникла в умовах жахливого рабовласництва у давньогрецьких полісах). Політику держав визначає еліта цих держав.

До кінця II тисячоліття повністю сформувалась космополітична, тобто позанаціональна і позадержавна «супереліта», яка включала в себе місцеві національно-державні «еліти».

Основною метою «еліт» (точніше, всесвітньої «супереліти») стала ліквідація, масоване знищення людства, роду людського⁷.

І у результаті за декілька десятиліть держави із захисників своїх народів буквально на наших очах трансформувались у винищувачів, у активних і послідовних ліквідаторів, як своїх громадян, так і громадян інших держав.

2.3. Основні методи знищення

Тепер розглянемо основні методи знищення, які використовуються у сукупності.

«Супереліта» («світове керівництво», держави нового типу тощо) цілеспрямовано знищують людей. У ролі зброї масового знищення людства «суперелітою» використовуються:

— масова наркоманія планетарного масштабу (про що писалося вище), яку штучно прищеплюють з юних років;

— тотальна алкоголізація людства; ця зброя масового знищення людей залишається поки що найсильнішою і найдієвішою; останніми роками поріг споживання опущений до 10–12 років;

⁷ Скоріше за все саме прихід до абсолютної влади на Землі глобальної «супереліти» стародавніми філософами-пророками і розглядався як прихід Антихриста з наступним «кінцем світу» і знищенням роду людського. І тут суть не у термінології, а у тому, що прогноз древніх збувається.

— масовано і прискореними темпами за посередництвом найтяжчого пивного алкоголізму впроваджуються дитячий та жіночий алкоголізм; алкоголем знищується переважно «біла раса», європеоїди, у яких в крові бракує ферменту, що виводить алкоголь; тобто алкоголізацію можна і потрібно розглядати як етнічну зброю масового ураження; ми маємо справу з тотальним етнічним, расовим геноцидом;

— фармацевтика і запровадження релігійної віри у «рятивну» дію ліків; фактично вони повністю порушують баланс і саморегуляцію організму, вбивають людину і перетворюють її на лікарського наркомана; а тотальне нав'язування транквілізаторів, антидепресантів і нейролептиків, що знищують мозок, — це пряме вбивство людей;

— повсюдно впроваджуване харчування з «харчовими», «вітамінними», «генетичними» добавками, заміниками і консервантами (сама «супереліта» ніколи не користується нічим подібним!); все це призводить до руйнування імунної системи, розбалансування організму, найтяжчих хронічних хвороб, які передаються у спадок (тобто знищення на покоління вперед);

— штучно запроваджені одностатеві шлюби, педерастія, лесбійство... колосальні кошти витрачаються для прищеплення школярам переконання, що бути педерастами, лесбійками, збоченцями не лише не аморально, фізично шкідливо, соромно, а навпаки: природно, модно, «просунуто», «кльово», сучасно, прогресивно, ліберально і вигідно; на це працюють всі ЗМІ, вся світова пропаганда, замість немилозвучних слів типу «педераста» тощо запроваджуються благозвучні «голубі», «геї», «бісексуали», «нетрадиціонали»; надзавдання одне — позбавити людей нащадків, покласти край природному принципу: «плодіться і розмножуйтесь», і тим самим знищити рід людський;

— огульна пропаганда абортів та протизаплідних засобів; споконвіку вбивство людських зародків вважалося державним злочином і найтяжчим гріхом, так як знищувалися живі діти, майбутнє людства; в останні три десятиліття вперше у світовій історії держави самі почали нав'язувати політику тотальної абортизації (вбивства дітей) і контрацепції, у тому числі і з

метою використання вбитих дітей (а це сотні мільйонів дітей у рік) для парфумерії, фармакології, омолодження старіючих членів «супереліти»;

— тотальна пропаганда і нав'язування ранніх шлюбів, що призводить до глобального розповсюдження педофільії, торгівлі дітьми, народження дебілів, паралітиків, безпліддя, психічних хвороб і ранньої смерті;

— масовий продаж дітей на «усиновлення», тобто фактично на знищення їх у «таємних» будинках розпусти, гаремах і, у першу чергу, в трансплантаційних клініках, де знищення і розчленування дітей, котрих вивозять, поставлено на конвеєр;

— «фемінізація», яку штучно нав'язують жінкам, тобто розпалювання у жінках ненависті до чоловіків, зіштовхування їх на хибний і згубний шлях «боротьби» з чоловіками та натравлювання на чоловіків; фактично фемінізація призводить насамперед до знищення самих жінок, найтяжчих жіночих хвороб, позбавлення їх радості материнства, сім'ї, психічних хвороб, зривів, самогубств;

— масовано-тотальне поширення порнографії, секс-шопів, стрип-клубів, «жіночих» та «чоловічих» журналів, що веде до всезростаючого розповсюдження «самовдоволення» (мастурбація, онанізм), знищення інституту шлюбу і, як наслідок, зменшення населення;

— проститутизація дітей, дівчат, юнаків, жінок; нав'язування засобами пропаганди привабливого образу проститутки—пютани, проститутки-педераста, які ведуть розкішний незалежний, «красивий» спосіб життя; фактично — рання смерть, алкоголізація, наркоманія, венеричні та психічні хвороби, СНІД, передчасна смерть — тобто знищення;

— пацифізм; усіма засобами масової пропаганди юнакам прищеплюється непримиренна ненависть до армії, непереборний страх перед нею; фактично пацифізм є одним із найдієвіших знарядь знищення молоді, так як за статистикою на тисячу юнаків, які служать у армії, припадає набагато разів менше смертей, ніж для їх однолітків «на гражданці» — жертв наркоманії, злочинності, алкоголізму; попри хибну думку,

смертність в армії значно нижча, ніж у «громадянському паціфістському суспільстві», це факт; у юнака, який іде служити, більше шансів вижити у найближчі два роки, ніж у того, котрий лишається вдома; до того ж, армія дає частку імунітету проти Суспільства Знищення;

— створення у лабораторіях і розповсюдження епідемій невиліковних хвороб: СНІДу, пропасниці Еболі, атипової пневмонії тощо забезпечує знищення сотень мільйонів людей;

— створення штучних осередків «конфліктів» типу Афганістану, Чечні; такі «конфлікти» можна розв'язати протягом двох-трьох тижнів, проте вони використовуються роками, як неперевершений інструмент постійного знищення людей, переважно молоді репродуктивного віку; основне завдання, скажімо, Чеченської війни, зовсім не розподіл прибутків від продажу нафти, наркотиків, розкрадання бюджетних мільярдів, відмивання капіталів — це все супутні цілі, а головне завдання — надійне, гарантоване і масове знищення людей;

— фактично відсутня охорона здоров'я, коли хворих і особливо людей похилого віку просто вбивають у лікарнях при цілком виліковних хворобах; існуюча імітація народної «системи охорони здоров'я» сприяє знищенню сотень тисяч ще здатних вилікуватися, вижити, проте на даному етапі ослаблених; фактично їх добивають за принципом «менше народу — більше кисню»;

— відключення електроенергії, теплопостачання в зимовий період (при фантастичному експорті і того, й іншого); штучне повсюдне виселення, знищення сіл; руйнування системи постачання продуктів харчування; цілі райони приречені на вимирання, тобто фактично знищуються державою;

— переселення у країни з вимираючим населенням мільйонів кримінальних та близьких до них мігрантів, нібито «для поповнення природного зменшення населення»⁸, а фактично для споживання, наркотизації, розбещення, продажу, остаточної деморалізації та знищення корінних мешканців.

⁸ Говорити про «природне зменшення» населення, яке знищують, — жахливий цинізм.

2.4. Чому це відбувається?

Перелічені вище методи масового знищення людей не є якимись випадковими «прорахунками, помилками» держав, урядів і «непосильними, нездійсненними завданнями» для них. Усі перелічені біди цілком можна подолати. І за окремими позиціями Сінгапур, Китай, ряд ісламських країн доводять це. Держави мають усі можливості, щоб припинити знищення свого народонаселення. Проте вони, держави — «еліта», «супереліта», — роблять усе можливе для посилення та прискорення процесу знищення людей.

Ті, хто намагаються зупинити процес знищення людства, негайно оголошуються фашистами, націоналістами, шовіністами, расистами, екстремістами, ретроgrадами, консерваторами, антиглобалістами, ультрарадикалами, маргіналами, терористами тощо.

Усі, хто стоїть на шляху молоха знищення людства, безжально ліквідуються.

Саме з цією метою було розтрощено Радянський Союз, котрий забезпечував національні інтереси і приріст населення. Після його штучного розвалу Росія та Україна, під галас про демократизацію, почали стрімко вимирати. За міжнародними квотами, Росії належить до 2050 року зменшити населення до 50 млн. осіб, а Україні — до 15 млн. осіб.

Аналітично, розумом, можна зрозуміти мету глобальної «супереліти» («світового керівництва», клубів, «великої вісімки» тощо), котра полягає у пожертвуванні більшістю землян заради спасіння меншості (самої «супереліти» і оточуючого її етнококона, чи, як заведено говорити, «золотого мільярда»⁹), а точніше «ковчегу спасіння». Проте духовно, морально, серцем, мільярди жителів Землі, у тому числі і 140 мільйонів росіян та 46 мільйонів українців приречених «суперелітою» (у тому числі й «елітою» власної держави) до знищення, нав-

⁹ Фактично це невірно, оскільки саме у «золотому мільярді» народжуваність мінусова, саме біла раса, європеоїди передусім приречені на заклання, на момент глобальної кризи їх місце майже цілком займуть інші етноси, більш лояльні й покірні щодо «супереліти». Цей процес уже іде повним ходом.

ряд чи сприймуть таке обґрунтування. Цим мільярдам таке вирішення питання може здатися у сто разів більш бузувірським та цинічним, ніж вирішення горезвісного «єврейського питання» гітлерівською елітою.

«Супереліта» надзвичайно, майже панічно поспішає з остаточним вирішенням проблеми, зі знищенням людства. І не лише у зв'язку з «кризою перенаселення», що наближається. Але у жахливому передчутті, що її плани можуть розкрити і новий Нюрнберзький процес призведе до ліквідації самої «еліти» та її злочинних поплічників. Щодо останнього, то вирок трибуналу безсумнівний: глобальні злочини проти людства каратимуться тільки смертною карою. «Супереліта» це прекрасно усвідомлює. Вона застосує усі засоби, щоб не допустити такого вирішення проблеми, аж до знищення людства ядерною, хімічною, бактеріологічною зброєю масового ураження.

Нині, за тих обставин, що склалися, глобальна «супереліта» володіє усіма засобами для тотальної страти людства, а людство для страти «супереліти» засобів фактично не має. Така розстановка сил приводить до висновку про закономірний перегляд погляду народонаселення Землі на діяльність своїх та чужих державних «еліт», урядів, тобто на діяльність своїх держав, урядів, президентів. У теперішніх умовах глави урядів, держав уже не можуть розглядатися як «батьки народу», «батьки націй», «гаранти» і «захисники». Вони можуть розглядатися виключно у якості керівників апаратів знищення власних народів.

Законодавчо «еліти» усіх держав забезпечили себе статтями у законах і конституціях, що забороняють реальну боротьбу з ними і навіть реальну критику у їх бік. Будь-яке народне повстання буде потоплене у крові (з цією метою і провадять «реформи» щодо переведення народної армії у наймано-контрактну), тобто водночас «еліта» вирішить частину основного завдання, знищивши додатково тисячі або мільйони людей. Проте, окрім повстань і «неконституційних» дій, є й інші форми опору.

Людство має цілковите право відмовитися покірно йти на бойню, куди веде його глобальна «супереліта» і місцеві «батьки народів».

Це право, надане йому не президентами, олігархами, прем'єр-міністрами, судами та іншими «гарантами», а Природою і Богом — СВЯТЕ ПРАВО НА ВИЖИВАННЯ, право на життя. Але невидима війна — є справжня війна!

III. ЧЕТВЕРТА СВІТОВА ВІЙНА І ХТО ЇЇ ВЕДЕ?

3.1. Невидима війна: проти чого?

Термін «невидима війна», чи Четверта світова війна, що охоплює все нові країни і регіони не завжди адекватно сприймається фахівцями. Завжди постає запитання: проти чого ведеться нинішня світова війна і хто її веде?

Засоби масової інформації активно впроваджують у свідомість людей думку, що невидима війна ведеться «проти тероризму» або «проти авторитаризму» для того, щоб хоч якось виправдати війну або дати їй якесь пояснення. Але, як відомо, будь-яка війна має два боки: відкритий і таємний.

Отже проти чого справді направлена війна та які її особливості і структура?

Щоб відповісти на ці запитання, слід з'ясувати, що ми відносимо до поняття «війна», тобто які її критерії.

Раніше війни велися традиційними озброєними засобами з використанням регулярних армій. І критерієм війни завжди вважалися засоби її ведення. Тобто якщо застосовується звичайна зброя, коли летять ракети, рвуться снаряди — це війна, якщо ні — це мир.

Ключовим питанням для забезпечення національної безпеки України, для нашого виживання й творчого розвитку є питання: що таке війна в сучасних умовах і в майбутньому. Якщо в Першій і Другій світових війнах домінували воєнні засоби і традиційна збройна форма боротьби, то в Третій і Четвертій світових війнах явно переважають невоєнні засоби і нетрадиційні, не збройні форми війни. Третю і Четверту світові війни можна повною мірою віднести до війн нового типу.

Специфіка нинішньої війни полягає в тому, що вона ведеться не тільки традиційними методами, а й нетрадиційними, наприклад політичними, економічними, інформаційними, ду-

ховними, які виявляються набагато ефективнішими і руйнівними. З позицій цього підходу критерієм війни є не засоби, а досягнута мета, яка зазвичай переслідується в ході традиційної війни. Якщо подивитися на «невидиму війну» з погляду критерію засобів ведення, то можна впевнено сказати, що це зовсім не війна. Але якщо до «невидимої війни» застосувати критерій досягнутих цілей, то перед нами постане зловісна картина результатів битви. Пограбування національних багатств, зміна режиму на маріонетковий і окупація політично, економічного та інформаційного простору.

Наведені міркування дають підстави віднести «невидиму війну» до складових нинішньої Четвертої світової війни. Очевидно, що в структуру цієї великої війни входять також і війна в Югославії, війна в Іраку, агресія Ізраїлю проти Лівану, і безпрецедентне в світовій правовій практиці відділення Косово від Сербії. Війна проти Афганістану стала зручним приводом для створення американських військових баз, і торгівлі наркотиками.

Якщо говорити про зміну режимів як мету нинішньої війни, то в її структуру правомірно включити «революції» в різних країнах світу, в ході яких були встановлені маріонеткові проамериканські режими.

Що ж уможливило об'єднати «невидимі війни» в структуру однієї великої війни? Ці війни об'єднує загальна досягнута мета, один і той же результат. «Холодна війна» закінчилася розпадом СРСР. Агресія проти Югославії стерла цю державу з карти світу. Від держави Ірак після американської інтервенції залишилася тільки назва і руїни.

Тобто при зовні різних мотивах цих війн їх об'єднує одна і та ж прихована мета — знищення національної державності. Державність є головною мішенню, на яку націлені всі знаряддя і засоби агресора, що розв'язав Четверту світову війну.

Але чим небезпечна державність для завойовників, що претендують на світове панування? Чому її злам має таке принципове значення?

Відповідь на ці питання можна знайти у фундаментальній праці О. Барда і Я. Зодерквіста «Нетократия. Новая правящая

елита и жизнь после капитализма» (REUTERS, 2004). Нетократія, тобто влада мережі, розглядається в контексті підготовки до встановлення нового світового порядку. Наведемо цитату з цього доктринального документа: «Перехід від старої до нової парадигми здійснюється поетапно.

На першому етапі руйнування держави призводить до утворення все більшого числа субкультур, «племен» з більш вузькою ідентичністю і лояльністю.

На другому етапі держава, що прийшла до занепаду, замінюється наддержавними утвореннями в політиці, економіці й культурі.

Нинішня ситуація виносить на порядок денний стару як світ ідею створення глобальної держави».

Згідно зі стратегією нетократії, перший етап — руйнування держави — асоціюється із заходами по фрагментації, а другий — заміна держави наддержавними утвореннями здійснюватиметься в ході інтеграції. Її результатом і буде створення глобальної держави.

Тобто вибір державності як мішені для знищення в сучасній невидимій війні проти різних країн є не випадковим збігом, а добре продуманою і послідовно здійснюваною у світовому масштабі політикою глобальних сил.

Глобальні сили будують корпоративну імперію.

3.2. Чому саме Четверта світова війна?

Офіційно Четверту світову війну ніхто не оголошував. У цьому її відмінність від Першої (1914–1918), Другої (1939–1945), і навіть Третьої (1946–1991) світових війн. Формальним початком Третьої світової війни, широко відомої як холодна війна, прийнято вважати виступ колишнього прем'єра Великої Британії Черчилля в Фултоні (1946 р.), коли він у присутності американського президента Трумена, оголосив «хрестовий похід» союзу англосовітських націй проти комунізму, проти Радянського Союзу. Тим самим Черчилль визначив тоді нову епоху в міжнародних відносинах.

За аналогією з Третьою світовою війною за точку відліку Четвертої світової війни можна взяти 1991 рік, коли президент

США Буш-старший після перемоги над Радянським Союзом заявив про необхідність встановлення нового світового порядку. Доктрина нового світового порядку розроблялась американськими геополітиками, починаючи з 1970—х років, і вперше була озвучена президентом Сполучених Штатів Америки Джорджем Бушем у 1991 році. Після закінчення війни в Персидській затоці президент Джордж Буш і радник з безпеки генерал Brent Скаукрофт проголосили кінець війни як початок нового світового порядку. Фактично президент США публічно заявив, що загибель Кувейту не була така вже істотна. Єдине суттєве досягнення — це пришествя нового світового порядку. 29 січня 1991 року президент Буш звернувся до свого народу і до Конгресу США зі словами: «На карту поставлено дуже багато і значно важливіше, ніж одна маленька країна. Це велика ідея нового світового порядку, в якому розрізнені нації з'єднуються воедино, поставивши перед собою велику спільну мету — досягти головної мрії людства — миру і безпеки, свободи і справедливого закону. Такого роду мир вартий нашої боротьби, вартий майбутнього наших дітей»¹⁰.

Четверта світова війна — це невидима війна світових правителів з країнами і народами за скорочення населення (тому що ресурсів на всіх скоро не вистачатиме), перетворення сучасної людини на своєрідного біоробота, поведінку якого можна запрограмувати й промодельювати на комп'ютерах. Мета війни — створення нового світового порядку, в якому контроль над країнами і народами здійснюватиме світовий уряд, а населення Землі буде значно зменшено.

У рамках планів майбутнього, замість узгодженого розвитку природи і суспільства, світові правителі висунули рецепт скорочення чисельності населення. Їх головне посилення полягає в тому, що сьогодні на Землі живе 7 млрд. людей, а оточуюче середовище може зберегтися тільки при населенні, що не перевищує 1–2 млрд. Крім того за останні 150 років при зростанні населення в 4 рази навантаження на біосферу збіль-

¹⁰ Robertson Pat. The New World Order. USA. WORD PUBLISHING. — 1991. — P. 40.

шилося в 100 разів. Завдання полягає в тому, щоб гуманно прибрати цих «зайвих» 5 млрд. людей. У такий спосіб світовий уряд намагається вирішити проблему врятування людства як єдиного цілого. Коли будуть ліквідовані надлишкові 5 мільярдів населення Землі, виживуть люди, які належать до цивілізованого громадянського суспільства, і це краще, ніж загине світова цивілізація через екологічні проблеми, пов'язані з перенаселенням планети.

Отже світова закуліса намагається повернути собі важелі управління шляхом знищення понад 5 мільярдів людей.

Але як буде визначатися цей «золотий мільярд» — глобальна імперія корпоратократії?

До нього ввійдуть найбільш пристосовані до матеріалістичної цивілізації особи, які становлять сьогодні керівний склад держав і мають великі особисті капітали. Тобто, якщо той чи інший правитель хоче потрапити до «золотого мільярда», він мусить виконувати плани світового уряду по знищенню власного народу. Якщо ж правителі не виконують цих планів, їх змінюють, використовуючи стратегію «керованого хаосу» і різні види зброї невидимої війни.

3.3. Стратегічні завдання агресора

Перше стратегічне завдання агресора — встановлення «нового порядку» у світовій економіці — передбачає економічне й фінансове підпорядкування всього світу. Щоб спричинити в тій або іншій країні економічну кризу, застосовується фінансова зброя за сприяння підлеглого США Міжнародного валютного фонду (МВФ). Жертвами кризи вже стали країни Південно-Східної Азії, зокрема Індонезія, Південна Корея, а також Мексика, Аргентина. Потім використовується інформаційна зброя. В голови людей закладаються монетаристські рецепти, завдяки яким країна нібито долучиться до світової цивілізації і невдовзі вийде оновленою з кризи. А тим часом до 4 млрд. людей, які перебувають на грані виживання, приєднуються нові.

Утім, реальний стан справ приховується засобами масової інформації.

Друге стратегічне завдання — завдати удару по країнах з менталітетом опору, для яких звичайні методи інформаційної війни неефективні. У такому разі необхідним є фізичне знищення значної частини населення цих країн. До них належать: Білорусь, Югославія, Іран, Росія, Україна, які, по суті, нікому не загрожують.

Зараз точиться жорстока інформаційна війна. Логіка подій дуже проста — насамперед потрібно знищити непокірні народи.

Третє стратегічне завдання — захоплення ключових ресурсів планети (або встановлення контролю над ними). Це, зокрема, іракська й каспійська нафта. Але головне — Росія. Отримавши контроль над Росією, США через своїх ставлеників перетворили б її на полігон убогості, голоду й вимирання. Таке саме майбутнє — під гаслами про демократію, права людини, ринкові відносини — вони готують й іншим народам світу. На території України, Росії та інших країн вони відпрацьовують нові технології психологічної війни.

3.4. Яка зброя застосовується в невидимій війні?

Аналіз джерел інформації свідчить про наявність трьох видів зброї невидимої війни: модельно-організаційної, інформаційної і матеріальної.

1. Модельно-організаційна зброя ґрунтується на особових «базах даних» політиків, державних службовців, бізнесменів та інших представників еліти країни противника. Ці бази збираються за допомогою різних міжнародних організацій, благодійних фондів, радників, політологів, посольств та розвідувальних служб. У цих базах даних є інформація про рахунки за кордоном, а також компрометуючі матеріали. Особові «бази даних» використовуються для залякування і розкладання політичної та державної «еліти», формування з неї «п'ятої колони».

2. Інформаційна зброя — це сукупність інформаційних технологій, способів і засобів інформаційного впливу, призначених для ведення інформаційної війни. Саме інформаційна зброя дає можливість розкласти й підпорядкувати собі противника.

За якістю інформації інформаційна зброя класифікується так: концептуально-методологічна зброя; хронологічна зброя; фактологічна зброя.

Концептуально-методологічна зброя. Її застосування руйнує світоглядну доктрину країни, яка дає можливість бачити як загальний хід подій, так і окремі його частини. Концептуально-методологічна зброя формує глобальну політичну напругу розвитку народів світу на століття. Саме за допомогою концептуально-методологічної доктрини відбувається створення різноманітних концепцій розвитку суспільств. На базі методологічних стереотипів створюються різноманітні теорії (комунізм, соціалізм, синдикалізм, сіонізм, анархізм, лібералізм) і релігійні течії. Вони прямо впливають на економіку і на людину, виховану з дитинства на певному світогляді.

Хронологічна зброя. Інформація хронологічного плану є послідовність фактів і явищ. При володінні методологією хронологічна інформація дає можливість розглядати всі явища вкладеними в Глобальний історичний процес і прогнозувати вектор майбутньої політики. Інверсія, перекручення інформації на цьому рівні веде до спотворення майбутнього. Вона полягає як у замовчуванні чи утаємничуванні частини інформації, так і в прямому спотворенні історичної інформації.

Фактологічна зброя. До фактологічної зброї належить інформація прикладного характеру: ідеологія, релігія, технології. Описова інформація окремих і загальних процесів.

3. Матеріальна зброя поділяється на економічну, фінансово-кредитну зброю, зброю геноциду і звичайну зброю фізичного ураження.

Економічна зброя включає засоби економічної боротьби за дезорганізацію структур противника і подальше їх поглинання. Для цього використовуються спеціально підготовлені в США «економічні радники» поради яких направлені на розвал національного виробництва й зубожінням народу. Фактично йдеться про терористичну діяльність проти цілих народів в ім'я нічим не обмеженого збагачення купки олігархічних родин, які маскуються реформаторською брехнею. Про «економічних кілерів» детально йтиметься в наступному розділі.

Іншим напрямом американських корпорацій по поневоленню країн є впровадження «капіталізму катастроф», завдання якого полягає в організованому захопленні територій корпораціями після катастроф (воєн, переворотів, стихійного лиха, терористичних актів, «керованого хаосу») за допомогою економічної «шокової терапії».

Ідеологом економічної «шокової терапії» є професор Чикагського університету Мілтон Фрідман (помер у 2006 році). Для її впровадження Фрідман висував три вимоги: приватизація, відміна державного контролю і різке зниження витрат у соціальній сфері. Така політика звичайно негативно сприймається населенням. Тому впровадження її в життя здійснюється за допомогою якнайгірших засобів примусу з усіх можливих: на фоні військової окупації після вторгнення в чужу країну, після природного лиха чи «керованого хаосу».

Фінансово-кредитна зброя. Дія цієї зброї полягає в умонтуванні фінансово-кредитної системи країни у світову фінансову систему, що ґрунтується на лихварському відсотку і в принципі прив'язує країну-противника до боргової ями, з якої надзвичайно важко вийти. Міжнародний валютний фонд і міжнародні банки, регулювання діяльності яких здійснює Світовий банк — одна команда. Коли, погоджуючись на позики в іноземній валюті, уряди потрапляють у пастку, їх країни перетворюються на боржників, зобов'язаних підкорятися встановленим МВФ і Світовим банком правилам. Їх вимушують спрямовувати продукцію на експорт лише для того, щоб заробити необхідну для виплати відсотків по боргах іноземну валюту.

Наведемо інформацію про останні вимоги МВФ до України при наданні нових кредитів: «Міжнародний валютний фонд очікує, що Президент Віктор Ющенко накладе вето на прийняття Верховною Радою закону про підвищення мінімальних пенсій і зарплат, зазначається в повідомленні МВФ. Місія фонду встановила, що економічна ситуація в Україні поліпшується завдяки виконанню умов програми співпраці, проте закликала керівництво країни до дисципліни і коригувань деяких аспектів для збереження позитивної тенденції,

повідомляє УНІАН. Тому МВФ сподівається, що Президент, Прем'єр і голова НБУ вживуть заходів до відхилення прийнятого парламентом закону про підвищення зарплат і пенсій, оскільки він «суперечить умовам програми відновлення економіки, схваленої МВФ». («МВФ сподівається на Президента». Урядовий кур'єр, № 198, 27 жовтня 2009 року). МВФ не хвилює зубожіння населення, для них важливим є впровадження капіталізму катастроф на території України.

Насправді для розвитку економіки нам не потрібні ні запозичення, ні закордонні інвестиції. Вони є частинами фінансової зброї невидимої війни.

У статті «Світова економіка: Світовий банк проти національних банків», надрукованій в газеті Asia Times в травні 2002 року, економіст Генрі Ліу писав, «...іронія полягає в тому, що насправді країни з їх природними ресурсами, що розвиваються, не потребують іноземних інвестицій, через які опиняються в пастці заборгованості перед зовнішніми силами. Як показує державна теорія грошей (згідно з якою суверенний народ має право ввести в обіг власну валюту), кожний уряд може фінансувати за допомогою власної валюти всі потреби внутрішнього розвитку і забезпечувати повну зайнятість без інфляції.

...У повній суперечності з логікою, згідно з якою розумна банківська діяльність повинна сприяти повній зайнятості і зростанню на основі розвитку, — наголошує Ліу, — Світовий банк вимагає високого рівня безробіття і деградації національних економік, представляючи це справедливою ціною, яку необхідно заплатити за існування приватної банківської системи».

Невже радники нашого президента й титуловані академіки з питань економіки не розуміють, що їх тримають за «лохів» і використовують доларовий «лохотрон» для поневолення країни?

Зброя геноциду. Діє ця зброя протягом тривалого періоду. Вона вражає не тільки сучасне покоління, а й майбутні покоління (ядерна, біологічна, хімічна, генно-етнічна, наркотична й тощо).

Звичайна зброя фізичного ураження. Це та зброя якою ведуться звичайні війни. Немає рації докладно пояснювати дію звичайної зброї.

Перші три види інформаційної зброї становлять зброю вищого пріоритету, а матеріальна зброя відноситься до зброї нижчого пріоритету.

3.5. Ліберальна демократія — зброя невидимої війни

Безкінечні базікали перетворили в ораторські змагання засідання парламентів і адміністративних зборів. Сміливі журналісти, безцеремонні памфлетисти щодня нападають на адміністративний персонал. Зловживання владою остаточно підготують усі установи до падіння, і все полетить шкереберть під ударами оскаженілого натовпу. Так сказано в програмі, за якою йдуть усі перетворення в світі, що має назву «Протоколи сіонських мудреців».

Інститут демократії було запозичено в давньому державному устрої. Згідно з її установками джерелом влади є народ. Засновники ліберальної демократії прагнули створити ідеальне суспільство. Вони врахували, наскільки можливо, всі слабкі місця минулих демократій. Зокрема, реалізували теорію поділу влад, щоб розосередити владу і уникнути її узурпації. Далі обмежили термін правління виборної влади, тому що безстрокове правління автоматично веде до диктатури. Щоб передбачити і нейтралізувати всі небезпеки, ціла плеяда найрозумніших людей чесно трудилася над теорією ліберальної демократії.

Та все ж творці нової державної конструкції не змогли подолати головної перешкоди. Наріжним каменем всякої демократії є вибори. Народ повинен вибирати владу. Свідомо вибирати, а не вгадувати чи виконувати чужу волю. Вибирати — означає з великої кількості визначати кращих. Демократія з красивої теорії могла стати реальністю тільки за умови, що народ робить усвідомлений вибір. І ось на цьому, здавалося б, зрозумілому і простому пункті демократи скрутили собі шию. Щоб чітко зрозуміти, чому це відбулося і чому не могло бути інакше, розглянемо сучасну теорію демократії, використавши

для цього відому працю «Проект Россия» (М.: Ексмо, 2007).

«У демократичній теорії стверджується, що влада не захоплюється силою. І не дається від Бога. Влада вибирається самим народом. Народ, що розуміється як джерело і виправдання влади, обирає найбільш гідних, яким довіряє владу. Щоб демократія не переросла в диктатуру, влада довіряється на фіксований час, після закінчення якого передається наступному обранцю. Якщо обранець не справляється, народ обирає іншого. В цьому суть демократії».

На перший погляд, усе розумно. Але є одне велике «але». Річ у тому, що для здійснення свідомого вибору потрібні знання. Не часткові, а глибокі знання. Заклик «вибирати серцем» свідчить про те, що влаштовувачі виборів визнають відсутність знань у народі. Без знань вибір неможливий. Ви не виберете ліків, якщо не маєте відповідних знань. За привабливістю упаковки вибір неможливий, тому що це буде вибір упаковки, а не ліків. Так само неможливо «серцем» визначити кращу наукову працю з двох представлених, якщо немає відповідних знань. Якщо якимось чином людину, що не має відповідних знань, спонукати до вибору, вона вибиратиме не працю, а обкладинку, не ліки, а упаковку.

Всенародні вибори зводяться до відвертої дурості, тому що народ, як дитина, завжди віддає перевагу фантику, а не змісту. Народний вибір в душі «голосуй серцем» завжди зводиться не до суті, а до форми. З таким же успіхом можна організувати всенародні вибори Нобелівських лауреатів у номінації «ядерна фізика». Найжахливіше те, що народ піде вибирати кращого фізика, якщо правильно організувати виборну кампанію. Переможе на таких виборах хто завгодно, окрім справжніх учених.

Досвід історії підтверджує, що у великих колективах демократія в принципі неможлива. Невідповідність між демократією в теорії і демократією на практиці помічена давно. З цього приводу написано тисячі книг, не відомих виборцям. Ж.-Ж. Руссо в «Суспільному договорі» пише, що для великих держав єдиною формою правління може бути тільки монархія. Демократичні принципи можливі в малих колективах на зра-

зок старогрецького полісу або сучасного села, де люди усвідомлено вибирають, тому що знають один одного, знають не з кліпів і листівок, а з життя. Знають, що Іванов — п'яниця і ледар, а Петров — господар і непитущий мужик. Ці знання дають змогу свідомо вибрати старосту свого села.

Вибрати керівника армії або економіки народ не може, а керівника відразу над усім — тим більше.

Коло замкнулося: в народу немає знань; без знань немає вибору; без вибору немає демократії. У Франції, Росії або США немає ніякої демократії. Міф про демократичні вибори в цих країнах — свідомо брехня. Ви вільні вибирати, якою рукою стріляти — правою чи лівою, а ось куди стріляти, визначає не ви, і навіть не президент. Все визначає система.

Перевищення критичної маси суспільства трансформує демократичні принципи в принципово іншу систему, що не має нічого спільного з демократичною теорією. Влада, доступна для всіх, привертає найрізноманітніші сили. І насамперед капітал, тому що влада — найкоротший шлях до прибутку. Щоб її одержати, потрібно спокусити якомога більше виборців. Оскільки кампанія спокушання потребує великих грошей, боротьба за владу можлива виключно між представниками капіталу. Кого б виборці не вибрали, коридори влади заповнюватимуться представниками капіталу. Демократія перетворюється на ширму, за якою ховається олігархія, або різновид плутократії, загорнений у гасла «свободи і рівності».

Спроба розірвати зачароване коло через систему вибору вибірників (тобто спочатку народ вибирає найбільш гідних, а вони, у свою чергу, вибирають владу) теж ні до чого не привела. На практиці все звелось до виникнення угруповань і їх боротьби за годівницю, портфелі та інші принади влади.

Мислителі епохи Просвітництва шукали вихід, але, на жаль, не знайшли. Батьки-засновники сподівалися обійти цю пастку за допомогою освіти, вважаючи, що коли народу дати знання, він зможе сам, без маніпулювання, вибрати кращих. Минули століття, але світ ні на йоту не наблизився до здійснення цієї мрії. Практика показала: дати народу знання, дос-

татні для вибору, неможливо в принципі. По-перше, не всі однаково здібні до навчання. По-друге, неможливо всіх посадити за учнівську лаву. По-третє, багато хто просто не схоче вчитися. По-четверте, крім теоретичних знань, потрібні практичні. Складно навіть уявити, як народ може одержати таку практику. Адже більшість з цих знань становить державну таємницю. Людей можна навчити рахувати, писати, навчити хімії і землеробства, медицини і будівництва, музики і спорту. Але нецтво в тому значенні, в якому воно тут розуміється, ці знання не усуває. Освічені так само йдуть «вибирати», як і неосвічені, навіть не замислюючись, що вони вибирають. Отже, освіта проблеми не знімає і в цьому значенні нічого не дає. Але якщо навіть припуститися фантастичного, допустити, що всьому народу якимось дивом дали знання, це нічого не змінить. Вибір все одно неможливий. Кожний трактуватиме ситуацію з особистих позицій, на його вибір впливатимуть тисячі обставин, що не мають до вибору влади жодного стосунку.

Демократія виявилася пасткою, а демократи перетворилися на демагогів, що спекулюють на емоціях і нерозумінні простих людей. Чудово усвідомлюючи, що ніякого вибору люди зробити не можуть, вони все одно спонукають їх вибирати. Небагато демократів, яких можна назвати чесними, по суті «сліпі вожді сліпих... а якщо сліпий веде сліпого, то обидва впадуть до ями» (Мф. 15:14). Інші — або просто нерозумні, або розумні, але жодного разу в житті не замислювалися над засадами демократії, приймаючи її основні постулати на віру. Годуються від «священної корови» демократії, як правило, цинічні шахраї-простолоюдини, не здатні вірити ні в що, окрім грошей. Той, хто найбільше кричить «за демократію» — або повний ідіот, або повний шахрай. Демократія, яка вже кілька століть роз'їдає наше суспільство, по суті, таке ж чуже явище для традиційних країн, як канібалізм. Вона нав'язана всім країнам проти їх волі, через серію обманів, маніпуляцій свідомістю і підтасовувань. Під виглядом прав і свобод демократія створює сприятливі умови для всіх видів влади. Її спосіб руйнування основ соціального життя точно повторює дії ракових клітин, що пожирають організм.

Проблема існує, і ніким не заперечується. Але замість її вирішення починається пристосування під проблему. Оперуючи щепленими шаблонами, демократи наполегливо твердять, що всі біди через погані «деталі» державного механізму, тобто через поганих урядовців і казнокрадів. Якщо поганих урядовців поміняти на гарних, ситуація виправиться. Народ з радістю підхоплює ці «цінні поради» і знову йде вибирати «чесних». Але з кожними виборами ситуація не тільки не поліпшується, а навпаки, погіршується.

Після кожних виборів посилюються корупція, аморальність. На державні установи саме якраз вішати преїскурант на хабарі. Але люди так тотально задурені, що не можуть пов'язати залежності виборів і своїх нещастя в один ланцюжок і зробити висновки.

Історія багато разів доводила: намагаючись вибрати найкращих, народ неодмінно вибере найгірших. На демократичних виборах незмінно перемагають найзапекліші шахраї. Демократичні вибори у великих колективах — це завжди вибори великих шахраїв. Навколо цих дійств завжди інтрига з провокаціями один проти одного. У простих людей створюється враження, що погані кандидати не дають обертися гарним. Лідери всіх партій заявляють, мовляв, народ тому живе погано, що вибори нечесні. У результаті інтелектуальна й емоційна енергія народу прямує помилковим шляхом. Полювання на відьом відволікає увагу від принципової вади демократичної конструкції. Ніхто не хоче помічати, що реальні вибори неможливі у великих колективах. Платон вважав, що в суспільстві, понад п'ять тисяч осіб демократія неминуче перетворюється на плутократію.

Найбільша помилка в тому, що люди бачать основне зло не в системі, що генерує шахраїв і казнокрадів, а в самих шахраях і казнокрадах, тобто в продуктах системи. Мало хто здатний задуматися, що це творіння системи. Якщо прибрати одних казнокрадів, система породить інших, таких самих. Якщо конструкція дефектна по суті, безглуздо міняти деталі. Навіть якщо всі деталі збиткової системи замінити золотими, механізм все одно не працюватиме.

Люди наче осліпнули. Ніхто не бачить, що в усіх демократіях проблеми схожі одна на одну як близнята. В усіх «вільних» країнах знижуються народжуваність і моральність, підвищується смертність, наркоманія та інші недоліки. Очевидно, що причину треба шукати не в якості урядовців, а в якості конструкції, але люди, як зачаровані, ходять по колу порожніх гасел. Суспільству поклали під компас сокиру, і тепер воно пливе в небезпечному напрямку. Піднятися на висоту, з якої можна оцінити правильність напрямку, можуть одиниці. Основна маса не може замислитися над такими питаннями. Прості люди прагнуть до щастя в заданих рамках. В основі їхніх основних бажань завжди лежатиме прагнення вбудуватися в систему. Проста людина не замислюється, чому її дитину вчить школа. Вона вважає, що її батьківський обов'язок — змусити дитину добре вчитися, тобто повністю довіряє системі, бо впевнена, що школа навчить дитину доброго, тобто принесе їй благо. Викладачі, прості люди, теж не можуть оцінити систему. Вони просто дотримуються її розпоряджень. Цілковита беззахисність народу проти системи очевидна. Якою б поганою школа не була, мати і батько змушуватимуть дітей одержувати гарні оцінки за навчання. Що в результаті робить з дитини школа, вони не розуміють і розуміти не можуть. Тому що проти такого масштабу розуміння вони самі діти.

Люди ніколи не ставлять самі собі рамок. Їх створює або релігія, або ринок. За збереженням рамок стежить Батько або Ринок. Коли Батька немає, Ринок вивільняє пристрасті, і вони, нічим не обмежені, починають руйнівну роботу. Найрозумніших та найенергійніших Ринок перетворює на паразитів (так, саме перетворює, тобто в цьому винна система, а не люди).

3.6. Суть сучасної системи

Чим є система, замаскована ліберальною риторикою? На яких реальних, а не декларованих принципах вона ґрунтується? Щоб відповісти на це запитання, потрібно звільнитися від словесних нагромаджень, якими демократія обліплена, немов театральна тумба афішами. Зірвіть з неї яскраві плакати, і вам

відкриється неприваблива істина. Ви побачите, що «виборці» відіграють роль китайських бовдурів, в яких треба тикнути пальцем, щоб вони дружно закивали в потрібний бік, виконуючи чужу волю. На сьогодні вибори влади фактично є виборами рекламних роликів. «Бо буде час, коли здорового вчення приймати не будуть, але по своїх примхах обиратимуть собі вчителів, які лестили б слуху» (2 Тим. 4:3).

Традиційна влада управляє народом через примус і переконання. Влада, яка називає себе демократичною, — через маніпуляцію свідомістю і спокушання. Щоб зрозуміти, що таке маніпуляція, скажемо про неї кілька слів. Політична маніпуляція — це коли під виглядом демократії (влади народу) народ грабують. Психічний вплив здійснюється таємно від жертви. Мета маніпулятора прихована, тому що результат, якого він домагається, не буває корисний для жертви, а передбачуваний збиток завжди приховується. Факт маніпуляції не повинен бути помічений об'єктом маніпуляції. Коли спроба маніпуляції відкривається і викриття стає вірогідним, акція звичайно згортається. Інакше виявлена спроба завдає маніпулятору значного збитку. Викриття самого факту маніпуляції не повинно вести до з'ясування подальших намірів. Для цього увагу поважної публіки переключають на якусь яскраву подію. Найпростішим прикладом успішної маніпуляції є реклама. Спокушаючи на всі лади, вона спонукає вас розстатися з грошима.

Технології, що забезпечують маніпуляцію, ефективно працюють, коли народні маси приведені в аморфний і безпринципний стан. Демократичні уряди змушені формувати у людей споживацьку й егоїстичну свідомість, щоб підтримувати систему маніпуляцій. Владу в такому суспільстві дістає не той, кому Бог дав розум розуміти ситуацію і серце, здатне любити весь народ, а той, хто організував найбільш яскраве, цікаве і спокусливе шоу. За демократії ніхто з претендентів влади не прагне повернути свій електорат «до своєї віри», тому що немає у них жодної віри. Тому що вони самі такі ж інструменти в грі, масштаб якої лежить за рамками їх сприйняття. Всі ці

кандидати, як діти, повторюючи «чарівні слова» про вільнодумство, не розуміють, що це не більш ніж поза, фраза. Насправді думка, вільна від принципів і чітких орієнтирів, завжди є інструментом у чужих руках, що працює проти суспільства. Мета всіх людей, яких нині називають політиками, лежить у тій же площині, що й у найпримітивнішого обивателя. Вони прагнуть у владу виключно тому, що бачать у ній засіб досягнення своєї мети. Красиві слова, на які вони такі щедрі під час виборчих кампаній, — всього-на-всього ширма. На практиці демократія зводиться до боротьби фінансових угруповань за владу. Решта — риторика, покликана обдурювати обивателів. Перемагає той, чії обіцянки виглядають правдоподібнішими і природнішими. Щоб перемогти в такому змаганні, треба, по-перше, мати фінансовий і адміністративний ресурси, а по-друге, виходити не з реальних можливостей, а з бажань народу. Якщо народ хоче всього й одразу, то переможе той, хто зможе вселити народу віру, що він дасть йому все й одразу. Зрозуміло, про жодне виконання передвиборних обіцянок апріорі не може бути й мови. Народ тут виступає як безплатна масовка, покликана додати захопленню влади видимості законності.

Сучасні кандидати дивно схожі на ловеласа, що спокушає дівчину й обіцяє одружитися, спочатку й не думаючи про весілля. Ну а вдруге, як відомо, простіше спокусити, втрачати ж бо нічого. Демократичні вибори звелися до обіцянок швидкого матеріального благополуччя і задоволення різних бажань тих чи інших груп населення, на чії голоси спокусники розраховують. Вони балансують між найрізноманітнішими обіцянками, вираховуючи, які з них принесуть більше голосів. Претенденти на владу вдаються до махрового популізму, грабуючи народ від імені народу.

Ж.-Ж. Руссо в «Суспільному договорі» пише, що демократія можлива в суспільстві, яке складається з богів. Зверніть увагу, навіть не з святих, а саме з богів. Але людству до стану святості далеко. Крім святості, потрібна ще здатність вибирати владу. Не ворожити або виконувати чужу волю, а саме вибирати.

На практиці демократія перетворилася на фарс і утопію. Ілюзія розтанула в реальності, як снігова баба навесні. Зіткнувшись з неможливістю побудувати вільне суспільство, про яке мріяли батьки-засновники, демократи почали створювати суспільство ілюзії. Задля цього по жертвували релігією, традицією і культурою. Це дало змогу зберегти видимість демократії і контроль над масою. Уряди всіх демократій приречені йти популістським шляхом, підлаштовуючись під рівень обивательського розуміння. Щоб вважати такий рівень управління достатнім, потрібно самому бути обивателем, який відчуває стан щастя не від того, що дбає про свій народ, а від можливості вирішувати за його рахунок свої нікчемні проблеми.

Для власного збагачення псевдоеліти різних країн об'єднуються в різноманітні структури, використовуючи їх для власного збагачення, формуючи глобальну імперію.

IV. ГЛОБАЛЬНА ІМПЕРІЯ КОРПОРАТОКРАТІЇ

4.1. Корпоратократія і її функції

Корпоратократія — союз урядових організацій, банків і корпорацій. Головною брехнею корпоратократії є нав'язування ідеї про те, що економічне зростання несе благо всьому людству і що чим вище це зростання, то більше виграють люди. Така концепція брехлива. Ми знаємо, що в багатьох країнах економічне зростання приносить користь тільки невеликій частині населення, тоді як більшість населення перебуває в надзвичайно тяжкому економічному стані. Це характерно й для України.

Одна з найважливіших функцій корпоратократії — збереження, постійне розширення і зміцнення системи. Життя тих, хто працює на корпоратократію, є забезпеченим, їхній реквізит — будинки, яхти, літаки — подаються нам як взірець для наслідування, щоб надихнути нас на споживання і ще раз на споживання.

Корпоратократія будує свою глобальну імперію, використовуючи свої фінансові й політичні м'язи, щоб наші школи,

фірми й засоби масової інформації сповідували ті ж самі цінності з усіма висновками, які з цього випливають. Така ситуація підкріплена загальноприйнятою думкою про те, що олігархи, які керують корпоративною системою, повинні мати особливий статус. Ця думка лежить в основі всіх наших негараздів, коли в людях заохочується жадібність — і саме вона стає головним мотиватором розкладання, — коли ми виправдовуємо знищення ресурсів планети, вчимо наших дітей наслідувати людей, які провадять неврівноважений спосіб життя, миримося з ситуацією, коли величезні групи людей земної кулі підпорядковані «елітарній» меншості — грошовим мішкам.

Для більшості населення планети боротьба з корпоратократією — це боротьба за виживання їхніх дітей, їхніх країн, за майбутнє культури. Для корпоратократії — це війна за гроші і природні ресурси, за світове панування, за здійснення мрії купки ненажерливих людей — створити глобальну імперію.

Ми повинні замислитися й змінити наше життя. Коли достатня кількість людей усвідомить, як нас експлуатують економічні механізми, які, збуджуючи ненаситну потребу в природних ресурсах, створюють систему нового рабства, ми більше не зможемо цього терпіти. Тоді ми переглянемо нашу роль у цьому світі, де одиниці купаються в розкошах, а більшість задихається у злиднях і насильстві. Тоді ми присвятимо себе пошукам шляхів до співчуття, демократії і соціальної справедливості для всіх.

Усвідомлення проблеми — перший крок до її вирішення. Визнання гріха — шлях до спокути. Український народ мусить піднятися на новий рівень свідомості і допомогти народам світу втілити мрію про гармонійне й гідне поваги суспільство. Треба оголосити війну імперії корпоратократії, стати на захист своєї Батьківщини.

Проте треба знати, хто веде невидиму війну на боці корпоратократії і які технології ведення війни використовуються.

4.2. Військо корпоратократії: економічні кілери, шакали, армія

У 2005 році видавництво «Претекст» (Москва) видало в перекладі з англійської мови книгу «Сповідь економічного вбивці». Її автор — громадянин США Джон Перкінс. Книга, видана в Америці наприкінці 2004 року, одразу стала там бестселером як перша у світі розповідь про діяльність надтаємної групи професіоналів-економістів вищого рівня — «економічних убивць», які співпрацюють з вищими політичними й економічними керівниками країн, з метою повернення реформування їхньої економіки на користь американської «корпоратократії».

У передмові Джон Перкінс пише: «Економічні вбивці (ЕВ) — це високооплачувані професіонали, які виманюють у різних держав трильйони доларів. Гроші, отримані цими країнами від Світового банку, Агентства США з міжнародного розвитку (USAID) та інших закордонних організацій, які надають «допомогу», вони перекачують у сейфи найбільших корпорацій і кишені кількох найбагатших родин, які контролюють світові природні ресурси. Вони використовують такі засоби, як шахрайські маніпуляції з фінансовою звітністю, підташування під час виборів, хабарі, вимагання, секс і вбивства. Вони грають у стару як світ гру, що нині, у часи глобалізації, набуває загрозливих масштабів. Я знаю, про що кажу. Я сам був ЕВ».

Далі Джон Перкінс, у якого «прокинулася» совість, пише: «Ми являємо собою елітну групу чоловіків і жінок, яку використовують світові фінансові організації для створення таких умов, за яких інші народи змушені підкоритися корпоратократії, що керує нашими найбільшими компаніями, нашим урядом і банками».

Як і члени мафіозних угруповань, кілери надають державам можливість отримати позику для розвитку інфраструктури: підприємств електроенергетики, швидкісних магістралей, портів, аеропортів, технопарків. Країна, яка отримала гроші в кредит, повинна їх повернути з відсотками. Якщо кілер добре

виконав своє завдання, позичка буде такою великою, що боржник уже через кілька років не зможе виплачувати борг і опиниться в ситуації дефолта.

Країна-боржник потрапляє в цілковиту залежність від мафії — корпоратократії: вона повинна відповідно голосувати в ООН, погодитися з розміщенням військових баз на своїй території, допустити корпоратократію до своїх природних ресурсів. При цьому боржник залишається боржником — і ще одна країна входить у глобальну імперію корпоратократії.

Майже всі країни, які зусиллями економічних кілерів опинилися під парасолькою глобальної імперії, мають однакову долю. Борг країн Третього світу зріс до понад 2,5 трлн. доларів, вартість його обслуговування — до 375 млрд. дол. щорічно. За станом на 2004 рік це більше, ніж витрачають усі країни Третього світу на охорону здоров'я й освіту, і в 20 разів більше від того, що отримують щорічно для економічної допомоги країни, які розвиваються. Половина населення планети живе менше, ніж на два долари на день — так, як 30 років тому. Водночас 70—90 відсотків приватного капіталу й нерухомості в країнах Третього світу належать одному відсотку родин цих країн; точніші показники залежать від конкретної країни.

Задумайтеся над цим, громадяни України, задумайтеся, представники влади і Президенте, перед тим, як брати чергові транші кредитів, які вже нині сягають астрономічних цифр. Про яку самостійну державу йдеться, коли позичено 15—25 млрд. доларів?

Витонченість сучасної глобальної імперії змусила б померти з сорому римських центуріонів, іспанських конкістадорів, європейських колоніалістів XVIII—XIX ст. Сучасні завойовники не тримають в руках меч чи пістолет, вони виглядають як звичайні люди. Вони ведуть мову про альтруїзм, на шпальтах місцевих газет розповідають про чудові гуманітарні проекти, які вони впроваджують. На довгих столах у кімнатах урядових комітетів кілери розкладають свої таблиці з висновками і фінансовими розрахунками, читають лекції в Гарвардській

школі бізнесу про чудеса макроекономіки. Вони відкриті і підзвітні. Така система побудована на хитрощах, а за визначенням вона легітимна. Така ж, як і лихварство.

«Проте, і це дуже важлива засторога, якщо ми не справляємося зі своїм завданням, до справи вступають представники більш зловісної породи, яких ми, кілери, називаємо шакалами. Це люди, чиє походження прослідковується від ранніх імперій. Шакали завжди на місці, хоча вони в тіні. Але варто їм вийти з тіні, як починають усувати від влади державних діячів, або ж вони гинуть у дорожніх пригодах». А якщо й шакали не можуть виконати своє завдання, як це було в Іраку і Афганістані, тоді в хід йдуть старі методи. Туди, де не впоралися шакали, посилають американську молодь — вбивати й самим помирати».

4.3. Технологія роботи економічних кілерів

Економічних кілерів готує кваліфікований консультант, який слугує імперії корпоратократії. Такого консультанта, елгантну брюнетку, мав і Джон Перкінс. З самого початку навчання Клодін Мартін, так звали консультанта, проінформувала Джона Перкінса, що її завдання — зробити з нього «економічного вбивцю». Про своє навчання Джон Перкінс пише: «Моя робота, сказала вона, полягає в прогнозуванні наслідків інвестування мільярдів доларів в країну. Зокрема, мені треба буде проводити розрахунки, які показують економічне зростання на 20–25 років наперед і оцінюють вплив кількох проєктів. Наприклад, якщо ухвалюють дати позику мільярд доларів, щоб переконати керівництво країни не слідувати курсом Радянського Союзу, моє завдання — порівняти вигоду від інвестування цих засобів у підприємства енергетики з вигодою від інвестування в розвиток залізничного транспорту або телекомунікаційних систем. Або мені можуть сказати, що країні запропонували допомогти у створенні сучасної системи постачання електроенергії, і я повинен буду з метою обґрунтування необхідності позики продемонструвати, як ця енергосистема вплине на економічне зростання. У будь-якому випадку

найважливішим показником є валовий національний продукт (ВНП). Виграє той проект, який більше за інші впливає на зростання ВНП. Якщо розглядається тільки один проект, мені треба буде показати, що розробка цього проекту найкращим чином позначиться на зростанні ВНП.

Тим часом замовчувалося, що кожний з цих проектів має принести солідні прибутки підрядникам і ошчасливити кілька можливих і впливових родин у певних країнах. Водночас уряди країн, яких ми консультували, опинялися в довгостроковій фінансовій залежності, яка, відповідно, ставала запорукою їхньої політичної слухняності. Чим більшими будуть запозичення, тим краще. Той факт, що борговий тягар країни позбавляє її найбідніше населення медичного обслуговування, освіти та інших соціальних послуг на багато десятиліть, не береться до уваги.

Ми з Клодін відкрито обговорювали брехливу природу такого показника, як ВНП. Наприклад, ВНП зростає, навіть якщо прибуток одержує тільки одна людина, власник електростанції, тоді як більша частина населення обтяжена боргом. Багаті багатіють, бідні бідніють. А з погляду статистики це реєструється як економічний прогрес».

4.4. Хто ж стоїть за кілерами?

Ось що пише з цього приводу «Лайбрері джорнал» (США): «Джон Перкінс був таємно завербований Управлінням національної безпеки Сполучених Штатів... Офіційно він співробітник впливової і досить успішної транснаціональної консалтингової фірми, що продає по всьому світу особливий товар — економічні реформи і демократичні перетворення... Їхнє завдання — поневолити цілі країни і народи, нав'язуючи їм мегапроекти-пастки, що нібито забезпечують прискорений розвиток економіки країни, а насправді обертаються включенням суверенних держав до складу нової глобальної імперії». Додамо від себе — розвалом їхнього власного виробництва і зубожінням народу. Фактично йдеться про терористичну діяльність проти цілих народів в ім'я отримання надприбутків купкою олігархічних сімей, що прикривається реформаторською брехнею.

«Їхньою характерною рисою було уміння мовчати. Вони спілкувалися з главами держав, з генеральними директорами корпорацій, тобто з людьми, які очікують від своїх консультантів, наприклад, адвокатів і психотерапевтів, суворой конфіденційності. Будь-які контакти з пресою заборонено. Їх взагалі не допускають до мас-медіа».

Ось як характеризує Дж. Перкінс вустами свого інструктора суть злочинної діяльності глобальної імперії економічних кілерів: «Нам платять, і добре платять, за те, щоб ми обманним шляхом виводили з різних країн світу мільярди доларів. Значна частина твоєї роботи — підштовхувати лідерів різних країн світу, аби ті залучалися до широкої мережі з просування комерційних інтересів Сполучених Штатів. У підсумку ці лідери опиняться в борговій пастці, яка і забезпечить їхню лояльність. Ми можемо використовувати їх, коли нам буде це необхідно, для задоволення наших політичних, економічних і військових потреб».

Говорячи про організаторів цієї злочинної діяльності, автор називає, окрім урядових інстанцій, міжнародні корпорації і такі міжнародні організації, як Світовий банк і Міжнародний валютний фонд. Економічні вбивці включаються в штат міжнародних корпорацій: «Бо, якби їх зловили, їхні брудні справи списали б на корпоративну жадібність, але аж ніяк не на політику уряду».

Про головну силу, що спрямовує цю діяльність, можна судити з наступного свідчення Дж. Перкінса: «До 1968 року, коли я проходив співбесіди в УНБ (Управлінні національної безпеки США), стало зрозуміло: якщо США хочуть здійснити свою мрію про глобальну імперію, їм доведеться узяти на озброєння стратегії, засновані на досвіді Рузвельта в Ірані».

4.5. Реалізація нової стратегії будівництва імперії

Тривалий час імперії будували силовими методами. Проте після Другої світової війни і появи на міжнародній арені Радянського Союзу, коли застосування сили могло призвести до ядерного голокосту, силові рішення стали дуже ризикованими.

Критичний момент наступав 1951 року, коли Іран повстав проти британської нафтової компанії, що експлуатувала і при-

родні ресурси Ірану, і його жителів. Тоді популярний, демократично обраний іранський прем'єр-міністр Мохаммед Моссадик (журнал «Тайм» назвав його людиною року в 1951 році) націоналізував усю нафтову промисловість країни. Розлючені англійці звернулися по допомогу до США, свого союзника в Другій світовій війні. Проте обидві держави побоювалися, що військові репресії спровокують Радянський Союз на дії від імені Ірану.

І тоді замість морських піхотинців Вашингтон послав агента ЦРУ Керміта Рузвельта (внука Теодора Рузвельта). Він чудово виконав своє завдання, здобувши прихильність людей — і хабарами, і погрозами. Потім з його подачі вони організували виступи і демонстрації, які створювали враження, що Моссадик — непопулярний лідер. Зрештою Моссадика перемогли. Решту життя він провів під домашнім арештом. Про американськи налаштований шах Мохаммед Реза став єдиновладним диктатором.

Керміт Рузвельт поклав початок новому фаху — кілери глав держав. Розіграний ним гамбіт змінив близькосхідну історію, за якого було скасовано всі старі стратегії побудови імперій. Він також збігся з початком експериментів в «обмежених неядерних військових діях», які зрештою закінчилися приниженням США в Кореї і В'єтнамі. Вже 1968 року стало зрозуміло: якщо США хочуть здійснити свою мрію про глобальну імперію (як це бачилося людям на кшталт президентів Джонсона і Ніксона), їм доведеться взяти на озброєння стратегії, засновані на досвіді Рузвельта в Ірані. Це був єдиний шлях перемоги без ядерної загрози.

Проте існувала одна проблема. Керміт Рузвельт був співробітником ЦРУ. Якби його спіймали, наслідки були б жахливими. Він організував першу операцію США зі зміни уряду іншої країни. Стало зрозуміло, що за нею будуть інші. Важливо було знайти підхід, за якого Вашингтон не був би прямо задіяний.

1960-ті роки стали свідком й інших революційних змін: посилення багатонаціональних корпорацій і таких міжнародних організацій, як Світовий банк і Міжнародний валютний

фонд. Останні фінансувалися переважно Сполученими Штатами і братськими будівниками глобальної імперії корпоратократії в Європі. Між урядами, корпораціями і багатонаціональними організаціями виник симбіоз.

На той час рішення проблеми «Рузвельт — агент ЦРУ» було знайдено. Американські розвідувальні організації, зокрема УНБ, підбирали потенційних кілерів, які входили в штат міжнародних корпорацій. Вони ніколи не мали державної заробітної плати, а далекоглядно — на випадок провалу — отримували гроші в приватному секторі. Крім того, їхні наймачі — корпорації хоча й отримували гроші платників податків від урядових організацій і їхніх багатонаціональних банківських партнерів, проте перебували поза зоною контролю конгресу і уваги громадськості. Їх захищають правові ініціативи, кількість яких дедалі зростає, зокрема законодавство про торгіву марку, міжнародну торгівлю і свободу інформації.

4.6. Нові стратегічні концепції корпоратократії

Для поневолення світу корпоратократія використовує Сполучені Штати — країну, яка найбільш підготовлена для контролю свого інформаційного простору й ведення економічних та інформаційних війн.

У другій половині ХХ століття Ален Даллас, директор ЦРУ, обмовився: «Захід має у своєму розпорядженні зброю, що дає змогу завойовувати чужі країни, фізично не перетинаючи їхніх кордонів». Більше на цю тему офіційні представники Заходу не вели мови.

Позиції США з питань контролю інформаційного простору та впливу на свідомість людини базуються на значному практичному досвіді та відповідній законодавчій базі («Стратегії національної безпеки», прийнятої в 1981 році, «Стратегічної концепції суперництва» — 1989 році, «Доктрини спільних дій з проведення інформаційних операцій» — 1998 року тощо), де узагальнено основні принципи ведення інформаційної війни.

Тепер у США на державному рівні в рамках реалізації стратегії інформаційної безпеки функціонують близько 40 організацій. Загальна сума витрат на інформаційну безпеку в США становить близько 50 млрд. доларів щорічно. Координація їхньої діяльності здійснюється на вищому державному рівні.

26 вересня 2005 року заступник державного секретаря США з публічної дипломатії К. Х'юз повідомила про завершення розробки нової американської стратегії зовнішньополітичної діяльності в інформаційній сфері. Причиною, що спонукала американське керівництво вдатися до таких заходів, стало послаблення іміджу США, особливо в арабському і мусульманському світі.

Практична реалізація цієї стратегії передбачає формування позитивного іміджу США у світі, оперативне реагування на появу в зарубіжних ЗМІ тенденційної та упередженої інформації стосовно США. З цією метою в американському зовнішньополітичному відомстві створюється спеціальна «група швидкого реагування», завданням якої є:

- здійснення моніторингу зарубіжних ЗМІ з широким використанням інформаційно-комп'ютерних мереж та сучасних інформаційних технологій для забезпечення домінування у зовнішньому інформаційному просторі;

- заходи оперативної протидії антиамериканським публікаціям, що передбачають залучення до цієї роботи представників дипломатичних представництв у різних країнах світу та створення регіональних «груп швидкого реагування». У разі необхідності планують направити у кризові райони фахівців з PR-технологій. Представник держдепартаменту США назвала їх «інформаційним підрозділом спеціального призначення». Головною метою держдепартаменту США є забезпечення «...оперативної і рішучої відповіді на інформацію, яку США вважають необ'єктивною або такою, що не відповідає дійсності», та формування позитивного іміджу цієї країни у світі.

«...Ми вступаємо в еру, коли визначальну роль відіграватимуть швидка дія, точність і теоретична витонченість зброї, а не її руйнівна сила...» — ці слова належать генералові Франкліну Мартінові, який працював у Агентстві з нових видів озброєнь армії США.

А ці слова належать його колезі, теж генералові збройних сил США: «Ми повинні внести в буття ймовірного супротивника деструктивні перешкоди, щоб не тільки повністю паралізувати його волю до опору, а й змінити його інформаційно так, щоб він сприймав передбачувану нашу окупацію з ентузіазмом і радістю».

Аналізуючи процитоване, легко здогадатися, що протягом останніх десятиліть в основі стратегічних концепцій армії США лежить ідея інформаційного домінування. У доступному для огляду майбутньому керівники збройних сил США сподіваються за допомогою засобів ведення інформаційної війни втілити в життя дві важливі стратегії:

1. Стратегію «керованого хаосу». Тобто створення на території супротивника тотальної дестабілізації органів державного управління, зниження мобілізаційної готовності, руйнування національної самосвідомості, перетворення населення на стадо підконтрольних космополітів, позитивно налаштованих на майбутню окупацію.

2. Стратегію «нульової смерті». Ця стратегія припускає створення таких бойових умов, за яких ймовірність загибелі американських військовослужбовців зводиться практично до нуля завдяки досягненню повної переваги міністерства оборони США в обсягах наявної в його розпорядженні інформації й швидкості її обробки.

Для ведення інформаційної війни в міністерстві оборони США створено величезну кількість підрозділів для вирішення конкретних завдань. Особливої уваги заслуговує «Військове агентство інформаційних систем» (Defence Information Systems Agency), «Оборонна інформаційна система» (Defence Data Network) і група військових підрозділів, об'єднаних під

загальною назвою «Інформаційний ескадрон» (Батальйон №609). Його командир Волтер Родз ще наприкінці 1990-х років у закритих аналітичних звітах неодноразово зазначав: «Наш ескадрон — не експеримент, а ефективно діючий військовий підрозділ». Нині його бюджет становить більш як 3 млрд. доларів щорічно. Взагалі на ведення тільки інформаційних війн в збройних силах США йдуть астрономічні суми. Військовослужбовці цих підрозділів мають на своїй формі нашивки: «Слово перемагає».

Сьогодні у США реалізується безпрецедентна програма підготовки фахівців з ведення психологічної війни, а в збройних силах уже діють кілька польових статутів саме з ведення «бойових інформаційних операцій в особливий період»: FM—106 — «спеціальні інформаційні операції»; FM—107/3 — «ведення інформаційної війни»; 31—20 — «операційна техніка спеціальної боротьби»; 100—6 — «інформаційні операції»; 33—1 — «психологічні операції».

4.7. Досвід далекого минулого

Особливо слід зазначити, що одна з настанов підрозділів США для ведення інформаційної війни містить рекомендації відомого теоретика війн Сунь Цзи, написані ще в VI ст. до н.е.:

- розкладайте все гарне, що є в країні вашого супротивника;
- втягуйте видатних діячів супротивника в злочинні дії;
- підривайте престиж керівництва супротивника й виставляйте його в потрібний момент на ганьбу громадськості;
- використайте в цих цілях співробітництво з найпідлішими й наймерзеннішими людьми;
- розпалюйте сварки й зіткнення серед громадян ворожої вам країни;
- підбурюйте молодь проти старих;
- заважайте всіма способами роботі уряду;
- перешкоджайте всіляко нормальному постачанню військ і підтримці в них порядку;

- сковайте волю воїнів супротивника особливими піснями й музикою;
- робіть все можливе, щоб знецінити традиції ваших ворогів і підірвати їхню віру до своїх богів;
- посилайте жінок легкої поведінки, щоб доповнити справу розкладання;
- будьте щедрими на пропозиції й подарунки для купівлі інформації і спільників;
- не заощаджуйте ні на грошах, ні на обіцянках, бо вони дають чудові результати.

Аналізуючи викладене вище, можна зробити висновок, що інформаційні війни у світі точаться принаймні останні дві з половиною тисячі років. Точаться постійно, іноді доповнюючись застосуванням звичайних збройних сил.

Застосування інформаційної зброї є спокусливим для агресора насамперед тим, що воно має відносно низьку вартість і, як правило, гарантує високу особисту безпеку для сторони, що її застосовує, даючи чудові результати. Провідні експерти з питань безпеки Френк Кілаффо й Роберт Куперман, які багато років вивчали наслідки застосування зброї масового ураження, дійшли висновку, що застосування інформаційної зброї дає значний ефект, після чого запропонували називати її «зброєю масового руйнування». Цікаво, що і перше, і друге в англійській мові має однакову аббревіатуру WMD (Weapon of mass destruction — зброя масового ураження, і Weapon of mass disruption — зброя масового руйнування).

V. НЕВИДИМА ВІЙНА НА ТЕРИТОРІЇ УКРАЇНИ

5.1. Чи ведеться війна в Україні і хто її веде?

Ми стверджуємо — ведеться. Війна зовсім не схожа на інші. В економіці, політиці, інформаційному просторі і в житті кожної людини все зазнає інверсної трансформації. Добро і зло, порядність і патріотизм, честь і зрадництво, історія і культура — все зазнає змін. Все спрощується, і деградація людства відбувається на очах. Під час проведення «реформ» фактич-

но зруйновані: промисловість і сільське господарство, армія, авіація і флот, соціальна сфера. Наркоманія, алкоголізм, проституція, торгівля людьми і людськими органами, вбивства та пограбування, генномодифіковані продукти й біологічні добавки дарунки західних реформаторів.

Четверта світова війна має дві складові: зовнішню і внутрішню.

Зовнішня війна ведеться США і НАТО проти різних країн за допомогою звичайної зброї. Найбільшими традиційними збройними конфліктами були війни проти Югославії (1999 р.), Афганістану (2001 р.), Іраку (2003 р.). В умовах звичайної війни ми маємо множину діючих осіб, до яких належать:

- ворог, який веде цілеспрямовані дії з захоплення території і ресурсів;

- підсобники ворога — ті, хто свідомо перейшли на бік ворога й намагаються мати щось за свою зраду;

- жертви війни — вбиті воїни і мирні жителі;

- велика кількість поранених, інвалідів, контужених;

- армія, що веде бій.

Внутрішня громадянська інформаційно—психологічна війна ведеться проти багатьох країн, в тому числі й проти країн колишнього Радянського Союзу. В умовах інформаційно-психологічної війни можна також виокремити діючих осіб, тільки основний удар спрямовано не на тіло людини, а на її душу, на моральні якості людини.

Російський вчений В. Задерій зробив досить вдалу спробу охарактеризувати сучасне суспільство на пострадянському просторі. Він визначив п'ять типів людей, які беруть участь у внутрішній громадянській інформаційній війні. Згідно з його класифікацією до громадянського суспільства належать такі дійові особи:

1. «Явні паразити», які свідомо і цілеспрямовано ведуть захоплення території і ресурсів країни (1—2 %).

2. «Мародери» — підсобники ворога, які поспішають нажитися в умовах безладу і хаосу (5—7 %).

3. Основна маса населення (80–85 %) — «живі трупи», жертви інформаційно–психологічної війни, які фізично ще виживають, але моральних сил для опору вже немає. Це основний суб'єкт маніпуляції, що діє на них як допінг. Але час минає і вимагає значно сильнішу дозу допінгу, щоб маси в потрібний час проявили активність, зокрема й на виборах.

4. «Контужені» в інформаційній війні (5–7 %). Вони розуміють усі процеси, що відбуваються, але втішають себе різними ілюзіями, готові до боротьби, але не здатні бачити шляхи цієї боротьби і стають заручниками різних лідерів, у тому числі й штучно саме для них створюваних.

5. «Передовий загін» (1–2 %), це саме ті бійці, які не тільки розуміють, що триває Четверта світова війна, а й ведуть по-сильну боротьбу за свободу й незалежність Батьківщини.

Така класифікація характерна для України, і хто цього не бачить і не розуміє процесів, що відбуваються в нашій державі, той уже нічого й ніколи не зрозуміє.

Проте що ж ми отримаємо, якщо перейдемо на мислення у воєнних координатах? Багато проблем, що їх ми не можемо до сьогодні розв'язати, перестануть існувати.

5.2. Зрада псевдоеліти

Нині Україна лише формально є незалежною державою, а фактично вона окупована Заходом. П'ята колона західної демокричної цивілізації потрапила в усі ешелони влади й займає там ключові посади, паралізуючи діяльність адміністрації Президента, Кабінету Міністрів, Верховної Ради, обласних і місцевих органів влади. Більшість цих людей навчалася у Великій Британії, США, Канаді.

Саме вони визначають зовнішню і внутрішню політику країни, руйнують залишки економіки, науку, культуру, освіту, охорону здоров'я, обороноздатність держави. За цих умов президент та уряд є заручниками ситуації, що склалася, не можуть ефективно впливати на процеси в країні й вивести її з глибокої системної кризи.

Подальше впровадження планів західної цивілізації, реставрація капіталізму й колонізація українського народу та інших представників духовної цивілізації суперечить об'єктивній спрямованості глобального історичного процесу і надзвичайно небезпечно не тільки для народу України, а й для всього людства.

Західна демонічна цивілізація є найдавнішим геополітичним супротивником країн «третього світу». Просування НАТО на Схід, агресія проти Сербії, Іраку, Афганістану, війна на Кавказі підтверджують агресивність господарів західної цивілізації й свідчать про її занепад, бо вона не спроможна розв'язати власних проблем інформаційними та економічними засобами. Тепер Захід створює військові бази в країнах Східної Європи й Середньої Азії, готуючи підґрунтя для агресії проти Ірану, Сирії, Лівії та інших держав, що не бажають підкорятися корпоратократії. Після цього слід очікувати прямої агресії проти Росії і Китаю.

Нова стратегія світових війн, коли правителі супротивника залучаються на бік агресора, виявилася безпрограшною й абсолютно не передбаченою ані Генштабом Міністерства оборони колишнього СРСР, ані Комітетом державної безпеки, ані населенням, яке безтурботно «прагне змін»...

Напередодні і в процесі цієї війни наша псевдоеліта стала перед вибором: вести війну на користь своєї країни (з можливістю її програшу й, відповідно, з перспективою опинитися на лаві підсудних лицемірного Гаазького трибуналу) чи тихо, за спиною націй, здати країну, підписати капітуляцію — на умовах, що вони, ті, хто правлять, залишаться на чолі колоніальної адміністрації завойованого протекторату й не несимуть відповідальності за свої дії стосовно народів, що населяють «цю країну», а по закінченні терміну служби зможуть або отримати абсолютну безпеку всередині завойованої країни, або виїхати з родинами на територію країн блоку НАТО, де вони б почувалися в більшій безпеці. Тобто або боротися за Батьківщину, терплячи нестатки і наражаючи себе на можливі небезпеки, або зрадити «цю країну» на вигідних для себе умовах.

Наші правителі вибрали друге. Вони вирішили не сваритися із «світовим співтовариством» і навіть увійти до його «еліти» на правах глав маріонеткових режимів, увійти ціною повної здачі ворогу нашої країни та її народу.

Зрада псевдоеліти України призвела до того, що населення, яке останні два десятиліття перебувало під ідеологічною владою «п'ятої колони» і спецслужб «світового співтовариства», у ході Третьої «холодної» війни або відсиджувалося у своїх норах, або активно воювало на боці наших (і насамперед своїх власних) ворогів. За це воно одержало сповна: убогість, безправ'я, криваві війни, дику злочинність, грабiж, безпритульщину, наркоманію, тотальну алкоголізацію дітей і юнацтва, дебілізацію системи освіти й руйнування системи охорони здоров'я, деіндустріалізацію, безробіття, деелектрифікацію країни, работоргівлю, зоологічну проституцію, епідемії, тероризм, сваволю чиновників та олігархів, культ нікчемних особистостей й східну деспотію «народно обраних» президентів, тиранію демократів-плутократів, страх, безвихідність і право прискорено вимирати — тобто цілеспрямований геноцид.

В усіх діях навколо України відчувається впевнена рука закулісного диригента, видимою частиною якого є Сполучені Штати Америки. Нестабільність в українській державі не є випадковою, вона керована, і в діях замовників та організаторів інформаційних, газових війн, «кольорових революцій» чітко простежується геополітична і геоекономічна логіка: поступовий, але жорсткий контроль з боку США стратегічних джерел і маршрутів транспортування енергоресурсів.

Все це призводить до витонченої стратегії управління українським простором за допомогою концепції «керованого хаосу». Уряд країни, де панує хаос, завжди матиме потребу в постійній зовнішній підтримці. За своїми наслідками це рівнозначно зазнати повної поразки і бути окупованою. В цьому плані всі неурядові організації в Україні, елементи «п'ятої колони» є складовими елементами перманентної гри зовнішніх (США, Велика Британія) і внутрішніх сил у стабілізацію/дестабілізацію, що дає змогу забезпечити повний контроль ситуації в Україні.

5.3. Захоплення влади в Україні мамонітами

Хто прийшов до влади в Україні? За характеристикою харківського публіциста Едуарда Ходоса — «балакаючі голови». Серед них: комсомольські й партійні працівники, кабінетні бюрократи, придворні економісти і професійні базіки. Вони нависили нові прапори, поділили між собою багатство країни, втопили нас в потоках слів типу «незалежність», «демократія», «загальнолюдські цінності», «демократичні реформи». Але вони не змогли дати нам найголовнішого — квітучого й нормального життя.

Це не є випадковим, це закономірно! Владу в Україні захопили мамоніти і в країні домінує ідеологія мамонізму. Стаття 15 Конституції України говорить: «Суспільне життя в Україні ґрунтується на засадах політичної, економічної та ідеологічної багатоманітності. Жодна ідеологія не може визнаватися державою як обов'язкова». У цій статті закладена дезінформація українського суспільства, тому що без ідеології не може існувати держава. Великий руський вчений Менделєєв вважав, що множина ідеологій веде до «суспільної істерії», бунту, революції.

Але ідеологія в Україні присутня. Вона невидима й не узаконена. Вона є зброєю в невидимій війні. В українській державі суспільне життя ґрунтується на засадах ідеології мамонізму, а владу в країні захопили мамоніти, радикальні представники псевдоеліти.

Хто ж такі мамоніти?

Візьмемо «Словник української мови» (Т. IV, с. 615, Київ, 1973, «Наукова думка»). Там написано, що *«Мамона — 1. У деяких давніх народів — бог багатства та наживи; у християнських церковних текстах — злий дух, уособлення користоловства. — «Не можна разом служити богу і мамоні». 2. Жадібність, ненаситність, обжерливість»*.

Тепер ми можемо чітко визначити, що мамоніти — це люди, для яких головним у житті є *«мамоніти — об'їдатися; пити і їсти за чужий рахунок»* — так визначає це слово В. Даль (Толковий словарь живого великорусского языка. Том 2. М., 1955. — С. 296).

Можна уважно подивитися на владне й політичне поле України і побачити безліч представників мамонівської церкви, богом якої є мамона. Вони при владі і біля влади. Більша частина з них є дуалістами: якщо представник мамонівської релігії президент чи міністр, їхні брати — мамоніти; міністр — мамоніт має поряд радника-мамоніта зі стратегічних чи інших питань. Один керує, інший бере хабарі, грабує бюджет, бере «відкат», хабарі за продаж нерухомості тощо. Мамоніти чекають продажу комунальних підприємств і землі, як манни небесної. Кожного дня мамоніти-дуалісти збираються для розподілу здобичі.

Сутність мамонітів України добре знають американські мамоніти. Вони вибивають гроші для різних програм чи проєктів, що їх затверджує Конгрес США. Потім ці гроші потрапляють в Україну і осідають у кишенях місцевих мамонітів, а «відкат» опиняється в кишенях американських мамонітів. Так відмиваються гроші американських платників податків.

Американські мамоніти розробили спеціальні програми реформування держав, результатом яких є різке погіршення життя більшості населення країн-жертв мамонітів. Для цього вони навчали українських мамонітів у США як впроваджувати так звані демократичні реформи, що збагачують тільки мамонітів.

Що вони нам принесли? Надірвані, судорожно працюючі ледве вцілілі «кастровані» заводи, знищене сільське господарство, мізерну зарплату, люте безробіття, вічну бідність. Дуже багато тим, які там, «нагорі», країна і її власність дісталися як трофей, як несподівана здобич. Вони всі це не заробляли потім і кров'ю, днями й ночами не трудилися. А те, що звалилося в руки «на халяву», не цінується. І нагадують вони хижаків, які дивляться на країну, вишукуючи, щоб ще вкрасти. І хоча ось уже стільки років минуло, їхні звички не змінилися.

Вони по психології — «трофейники». Вони вже влаштувалися в цьому житті, у них все є, їм нічого не потрібно міняти. За вікнами їхніх офісів і кабінетів убогість та безробіття, але їм на це наплювати. Вони звикли до цієї вічної кризи, в якій можна набивати власні кишені. Вони хочуть в НАТО, щоб за-

хистити награвоване від власного народу. І ось у фіналі вони встановили нам сіре і безглузде царство «стабільності» — стабільності тихо вмираючої країни, що розгубила все: промисловість, сільське господарство, науку, освіту, армію.

5.4. Що ж являє собою мамонізм?

Мамонізм — це важка, хронічна хвороба, якою страждає увесь світ, що увібрала в себе майже все людство. Це — всепожираюча отрута, глобальна епідемія, що охопила народи світу.

Під мамонізмом треба розуміти таке:

— з одного боку, це величезна всесвітня влада грошей, наддержавна влада фінансів, що ставить свої права вище прав народів на грошове самовизначення, це міжнародний великий капітал — «Фінансовий інтернаціонал»;

— з іншого боку, це світобудова, що охопила широкі верстви населення, ненаситне бажання збагачення, норма життя, яка призвела до деградації моральних понять.

Ця світобудова втілена і піднесена на вершину життя у формі міжнародної плутократії.

Основним джерелом сили мамонізму є невинний і нескінченний потік матеріальних благ, обумовлений функціонуванням лихварського відсотка.

З аморальних думок про відсотки з позичкового капіталу і народився Фінансовий інтернаціонал. Цей духовний і моральний устрій життя, що виріс з жадоби до лихварського відсотка і спекуляцій, призвів до засмокування в глибоку трясовину частини населення світу. Відсоток з позичкового капіталу — найбільший винахід його самого, що забезпечує ледаче сидіння на троні невеликої частини власників грошей за рахунок працюючих націй і їх робочої сили. Саме існування лихварського відсотку привела народи до глибоких суперечностей, до класової ненависті, що у свою чергу породило революції і війни.

Знищення кабали грошових відсотків є єдиним лікувальним засобом, засобом для радикального оздоровлення страждаючого людства.

Знищення кабали грошових відсотків означає єдино можливе і остаточне звільнення людей праці від таємної і всесильної влади грошей.

Знищення кабали грошових відсотків означає звільнення людини від поневолення, від помилкової чарівності, що затягнула душу чарами мамонізму. Хто хоче подолати бідність, повинен зламати кабалу грошових відсотків.

Де виникає цей відсоток? У позичковому капіталі! Чому?

Тому що влада позичкового капіталу сильніша за весь промисловий капітал настільки, що її можна скинути лише за допомогою знищення кабали лихварських відсотків з позичкового капіталу. Виходячи за рамки нормальних людських розрахунків, лавиноподібне зростання позичкового капіталу відбувається внаслідок вічного, нескінченного і безустанного потоку грошових коштів, що виникають з позичкового відсотку і відсотків, що нараховуються на ці відсотки.

Яке ж значення має знищення кабали лихварських відсотків для працюючого народу всіх країн земної кулі?

Знищення кабали відсотків дає можливість збільшити всі податки, що поступають до бюджету держав, без збільшення податкового тягара, що лежить на населенні.

Послухайте це, люди всіх країн, які створюють блага, люди всіх держав і континентів, — усі державні доходи з прямих і непрямих джерел течуть без залишку в гаманці великого позичкового капіталу, в гаманці Фінансового інтернаціоналу.

Чому ж ми дотепер не розуміли усієї небезпеки лихварського відсотка?

Тому що в мамонізованому затьмаренні ми не змогли роздивитися, що вчення про святість лихварського відсотка — це неприкритий самообман, що вчення про відсоток, як єдиний спосіб робити гроші сильними, втиснуло все наше мислення в золоті мережі міжнародної плутократії.

Тому що ми забули, а влада Фінансового інтернаціоналу цьому сприяє (за допомогою куплених засобів масової інформації), тримаючи нас, за винятком деяких фінансистів, в невіданні про те, що такий, нібито прекрасний і улюблений не-

далекими людьми відсоток просто береться з наших податків. Доти, доки ми не звільнимся від кабали відсотка, все наше податкове законодавство так і залишиться в положенні боржника перед великим капіталом, що не є, як ми іноді це собі уявляємо, нашою добровільною жертвою на втілення ідеї співдружності праці.

Тому звільнення від кабали грошового відсотка є необхідною умовою для розбудови сильної, квітучої держави, у справі звільнення творчої праці від зашморгу наддержавної влади грошей.

VI. ВЛАДА В УКРАЇНІ – ВОРОГ НАРОДУ

6.1. Як керують мамоніти?

Усі президенти й прем'єр-міністри України практично були оточені одними і тими ж людьми. Вони пишуть їм аналітичні записки, висувають один одного на керівні пости, сидять на нарадах. Те ж саме можна сказати і про політику: ми бачимо, як перед нами тасують колоду одних і тих же карт, які майже не змінилися з 1994—1995 років. Ці люди добитися якісного прориву в розвитку країни не бажають і не можуть.

Більшість з тих, хто править нами, не має ніякого досвіду в державному управлінні, економіці. Візьміть колишнього міністра фінансів В. Пинзеника. Він теоретик, навчений у США і був викладачем кафедри економіки і фінансів. Він не має досвіду керівництва підприємствами чи іншими організаціями. Навчаючись у США, став мамонітом. Тепер він вважає себе міністром фінансів, правда без портфеля. Будівельник Ю. Єхануров (природжений мамоніт) був прем'єр-міністром, губернатором, керував армією. І таких керівників сила-силенна. Більшість міністрів ніколи не керували колективами, не займалися власним бізнесом, зробивши кар'єру на розвалі і пограбуванні країни.

Інша ж частина — керувала зовсім в іншій країні, в абсолютно інших умовах. Тому вони ніколи не зможуть принести нам нормального життя. Влада партійних урядовців змінилася

владою урядовців безвідповідальних, які добре уміють душити і обирати тих, хто вміє добиватися успіху своєю працею. Вони розподіляють гроші, які одержують у вигляді податків від людей реальної справи — і потім розпоряджаються ними так, що плюватися хочеться. І ще, паскудять і обирають підприємців!

А хіба так можна створити нові робочі місця і перемогти бідність?

Керівники заводів, шахт, комбінатів нахабно грабують їх, обліпивши підприємства хмарою фірм-посередників, фірм-паразитів, при цьому випрошують у держави кредити «на порятунок виробництва» через своїх депутатів у Верховній Раді. Їм дадуть гроші, вони «розійдуться» по кишнях, а борги підприємств потім спишуть...

А в цей час робітники та інженери змушені тяжко працювати за копійки, жити впроголодь, під вічним страхом звільнення. Їх начальству просто вигідно тримати підприємство в напівмертвому стані, в комі — вони на цьому більше заробляють, ніж на випуску техніки. Для них пожвавлення виробництва ні до чого. Сформувалася ціла армія керівників, яким дуже добре тому, що їх заводи перебувають у вічній кризі. Вони на цьому гроші роблять, їм піднімати економіку країни і на хрін не потрібно!

Але хіба це тільки на заводах? В міському господарстві таких діячів теж достатньо, в структурах влади всіх рівнів. І тому не дивно, коли здорові імпульси, потрапляючи в це середовище, просто гаснуть, як промінь сонця в болоті. Немає тямущих менеджерів, що управляють...

6.2. Конфлікт інтересів

Протистояння між урядовцями і людьми реальної справи ніколи і не кінчалось! Підприємці й нинішні урядовці — це як дві абсолютно різні породи людей. У них протилежні звички і прагнення.

Ось, наприклад, проблема безробіття і низьких зарплат.

Урядовця це аніскільки не хвилює. Чим більше злидених і убогих навколо — тим він сильніший, тим більше перед ним

прогинаються, випрошуючи бюджетні крихти. Його влада і достаток не вимагають того, щоб народ був заможним. А бізнесменам, це все — як гострий ніж у печінку! Якщо всі довкола жебраки, і бізнес слабіє. Для чого відкривати новий магазин, медичний центр або кінотеатр, якщо люди туди не підуть, якщо їх зарплати ледь-ледь на прокорм вистачає? Убогість викликає ще й ненависть до успішних людей, зростання злочинності. А людям реальної справи цього не потрібно.

Візьмемо такий аспект, як розвиток. Урядовцю нічого міняти не хочеться. Встоялося, устаканилось — то й добре! Хай завтра буде як сьогодні. Місто залежить від поставок бензину, які тримає в руках певне угруповання, і це угруповання встановлює позамежні ціни? Ну й гаразд — вони задоволені.

Ринок будівництва поділений між декількома «мафіями», які тримають ціни на немислимій висоті? Урядовців і це влаштовує.

А підприємці, елемент неспокійний. Вони весь час носять-ся і твердять: ось тут можна поставити новий міні-завод і самим забезпечувати себе дешевим паливом, ось тут — будувати будинки в півтора рази дешевше, а там ось — поставити високотехнологічне виробництво. Вони загрожують поламати зручне життя урядовців. Ось вони підприємців і душать, і озлоблений народ на них нацькувати намагаються. Вони дивляться на підприємців і говорять про себе: «Ти ба, правдолюби знайшлися! Народ хочуть нагодувати! Ми й самі це можемо — тільки він завтра знову попросить...»

Не дай Бог, народ почне замислюватися над тим, хто забезпечує його роботою і вносить платежі до бюджету! Для бюрократів люди, які можуть виживати без них — це виклик, більмо в оці, нонсенс. Вся нинішня система чиновництва така, що висуваються вгору не самі ділові і тямущі, здатні дійсно вирішувати проблеми, а ті, хто по-собачому догідливий начальству, хто може занести босу товстіший гаманець.

Підприємці платять величезні податки. Але урядовці їм не тільки «спасибі» не кажуть, але і просто жити не дають. Вони

норовлять зарізати курку, яка несе їм золоті яйця. Сьогодні українське чиновництво перетворилося на упирів, які буквально п'ють кров народу. І вони ж ідуть на союз з організованою злочинністю. Це й не дивно: дуже схожі за вдачею ті, хто дивиться на країну, її народ і підприємства як на здобич. І ті, і інші не створюють, а віднімають і привласнюють.

6.3. Кримінально-чиновний фашизм

Дуже швидко кримінал зрісся з чиновниками. І у карних злочинців, і у бюрократів виявилися дуже схожі психології. Навіщо щось створювати і будувати? Краще відібрати, вкрасити, привласнити. Вони ж самі нічого не виробляють. А хто для них усі ті, хто щось створює і робить? Бидло. Домашня і робоча худоба. Кримінал уже в 1990 році називав нас «вівцями», а себе — «вовками», які покликані нас їсти і стригти. Урядовці не такі відверті, але думають так само.

Бо що для них означає «запрацювати»?

Вирвати гроші з бюджету (який формуємо ми, робітники, фахівці і підприємці) і половину вкрасити у вигляді різних «відкатів». А кримінал їм зручний: можна з його допомогою «ламати» і знищувати непокірних, стягувати з них побори, чхаючи на всякі закони і правила. Вони пішли на союз із злочинністю. Налякані підприємці бігли до міліції і теж пропонували їй гроші. Вийшло два дахи: криміналу й міліції. Це є не що інше, як фашизм кримінально-чиновний з розділенням людей на панів і стадо. І цей фашизм закріпився не тільки в Києві, а й в усій Україні. Або кримінальні структури у нас стали органами влади, або органи влади підім'яли під свій негласний контроль злочинність. Сформувалася кримінальна, корумпована «еліта».

Давайте пригадаємо, що багато партій, наприклад, створено саме корумпованим чиновницьким класом України і кримінальними авторитетами. Ми бачили, як урядовці використовують націоналістів, щоб тримати народ в покорі. Всіх найбільш ярих націоналістів підтримують на рівні держави.

Уявіть собі шок нормальних людей, коли недоумкуватий націоналіст з піною біля рота вимагає мало не почати війну

проти Росії. Хіба їх хтось притягав до відповідальності або в клініку відправляв? Ні — такі були потрібні хитрим чиновникам. Подивляться люди на таких націоналістів і думають: «Краще вже я проголосую за нинішнє начальство. Воно, звичайно, краде і нас в убогості тримає — зате немає війни». Пригадайте, скільки разів пан Кравчук ставив собі в заслугу те, що йому вдалося зберегти мир в країні.

Такий ось у нас альянс злочинців-урядовців!

6.4. Чому влада нічого ніколи не змінить?

По суті, цей лад не міняється майже двадцять років і існує до сьогодні. Хоча зараз і прийшли нові, молоді управлінці й офіцери, їм зламати «традицію» поки не вдається. Адже платить держава мало, годувати міліціонерів якось треба, а зв'язки між бюрократами і кримінальщиною ще ой як міцні!

Та і замашки корумпованих урядовців не змінилися. Їм же не потрібен ні заможний, гордий народ, ні успішні підприємці, які від них не залежать. Їм потрібні голодні та убогі піддані, яким вони іноді прихильно кидають крихти з панського столу. Всіх, хто на них плювати хотів, вони намагаються душити. Вони по суті своїй паразити. Як вони ставитимуться до того, хто взяв, скажімо, землю, у кого урожай хороший і худобина вагу набирає, у кого працівники добре заробляють? Так вони, що виростили з кримінально-корумпованих років, таку людину з порогу зненавидять.

Якби бандити не були потрібні урядовцям, бандитизм давно викоренили б. Навіть слабка і небагата держава здатна покінчити з криміналом. Але цього не відбувається. Чому? Тому що тут склалося те ж саме, що і в наркобізнесі.

Там що вийшло? Наркотики вигідні мафії, бо приносять скажені прибутки. Вони вигідні міліції — тому що на вічній боротьбі з ними вона живе і бере хабарі. Вони потрібні і лікарям — тому що вони заробляють на лікуванні наркоманів. Ось і робіть висновки, чому у нас кримінал процвітає. І чому Донецьк, Дніпропетровськ і Львів стали ареною найгучніших вбивств і скандалів.

Варто бізнесмену виграти суд в урядовців — і до нього відразу приходять бандити. Йдеш в міліцію із заявою — а там її не приймають. Доказів мало. Мовляв, коли уб'ють — тоді й приходьте. Тут діють реальні криваві угруповання, в яких на рахунок безліч убитих, а вже про згвалтування і говорити не доводиться. А люди бояться подавати заяви.

Змичка адміністративного апарату і злочинності в наявності. Вони стали близнятами-братами, двома частинами однієї порочної системи. І це зрозуміло: адже чиновники поводяться як нормальні хижі звірі. Накравши свого часу і нахапавши власність, вони все це залишають своїм дітям, які бісяться з жиру. Підприємницьких якостей і здібностей працювати без відпочинку в цих чад, як правило, немає. Їх батьки-урядовці розуміють, що діти не зможуть утримати награбовані на розвалі СРСР і «реформах» 1990-х років багатства. Що це потомство в чесній конкурентній боротьбі буде розорено молодими та енергійними бізнесменами, які піднялися з низів і багатішали не завдяки бюджету або близькості до урядової годівниці. І батькам-піратам страшно за своїх чад. Тому вони і хочуть вирізати тих, хто може відібрати в їхніх дітей власність. Тобто — істинних підприємців. І не про народ вони думають, а про виживання власного біологічного виду. І тут для них кримінал з корупцією — на благо, на допомогу...

Сьогодні серед підприємців, представників середнього класу змінюється психологічна атмосфера. Середній клас перестає вірити в пластикові картки, в банківську систему, в українську гривню, в акції, в цінні папери, депозити й термінові вклади. Все, що поступово і так непросто впроваджувалось у побут і свідомість, викреслюється й забувається. Всі атрибути ситного й безпечного життя — авокадо, текіла, картки «Віза», ківі, барбекю, сабвуфер, сніжокат, турпоїздки в Альпи — поступово стають все оманливішими. Літо закінчилось. Осінь. Дощ. Щось у житті змінюється, саме зараз, саме в цей день. Мідл закінчується. Додамо, що «мідл» (middle) у перекладі українською мовою — це і є той самий середній клас. І це досить симптоматично. Саме цей клас і стане «могильщиком» мамонітів.

Не можна більше миритися із застоєм в країні. Урядовці не володіють якимись таємними знаннями або особливою «державною мудрістю». Нісенітниця! Завдання тут стоїть чисто менеджерське, і ми бачимо, що керівники з них — нікчемні, багато молодих підприємців могли б справитися з цим набагато краще.

VII. ХТО БУДЕ ПРИ ВЛАДІ: НАЦІОНАЛЬНА ЕЛІТА ЧИ ПСЕВДОЕЛІТА

7.1. Еліта, народ і люмпени — складові частини суспільства

Сьогодні ми спостерігаємо перманентну кризу влади в Україні. Чому?

Щоб дати відповідь на це запитання, зробимо короткий аналіз суспільства. Воно поділено на три класи: еліту, народ і люмпенів. Будь-яка діяльність складається з двох компонент — управління і виконання. Тому й суспільство має управлінський клас (еліта) і клас виконавців (народ). Чим відрізняються ці два класи? В основі поділу суспільства на керівний клас — еліту і клас виконавців лежить критерій, що має назву — елітарність. Елітарність — це вміння керувати, приймати рішення і прогнозувати розвиток подій. Керувати людьми можуть тільки люди які мають природжену елітарність.

Народ — порода виконавців. Функцією народу є робота. Еліта і народ існують у рівновазі. Еліта і народ і є власне людьми.

Є, на жаль, і третя порода — це люмпени, порода паразитів — нелюди. Люмпенам властивий домінуючий і не контрольований ген егоїзму. Люмпени — це вкрай егоїстичні, злодійкуваті й некеровані істоти. Управління люмпенами здійснюється через насильство.

Еліта і народ належать до конструктивного типу людей, націлених на творення (біля 80 %), а люмпени до деструктивного типу (20 %), націлених на руйнування. І це в них закладено генетично. Не працювати, відбирати й ділити — це давно знайоме гасло примітивних грабіжників і професійних революціонерів.

Існує природний і штучний відбір людей з кожного класу. Природний відбір проводить природа і доля. Штучний — проводять люди для ціленаправленого створення популяції людей з необхідними властивостями. Штучний відбір можна поділити на два види:

— перманентний штучний відбір, коли вбивали люмпенів-злочинців і таким специфічним методом підвищували елітарність. В наші часи вимоги Євросоюзу відмінити смертну кару навівають похмурі думки, а чи не хочуть представники «демократичного світу» таким чином остаточно добити українську націю, ліквідувавши нормальну систему знищення агресивних люмпенів;

— аномальний штучний відбір для вилучення із популяції кращих людей. Більшовики знищували талановитих людей, сажали їх в табори, влаштовували голодомори, висилали за кордон? Такими первісними методами зменшували елітарність українського народу і збільшували кількість люмпенів.

Таким чином, впродовж ХХ століття, проводячи агресивну політику проти українського народу вдалося різко знизити середній рівень елітарності в Україні, провівши селекційну роботу по знищенню українського народу і вирощуванню люмпенів у період 1917—1991 років.

Довгий час було таке враження, що процент люмпенів перейшов критичну межу безповоротної деградації українського народу, коли люмпенізація населення веде його до загибелі, до повної деградації нації. Ось що зробили юдობільшовики, впроваджуючи комуністичну ідеологію.

Правлячий клас складається з: а) істинної еліти, б) псевдоеліти, в) ксеноеліти (гр. *xenos* — чужий), представленої інородцями.

Істинна еліта має прогностичне мислення і відповідальну моральність. Вона оптимальним чином з позитивним результатом створює алгоритми вирішення управлінських задач і моральних норм поведінки. Еліта, яка не має таких здатностей, в еволюції просто вимирала разом з власним народом.

Псевдоеліта — це та частина правлячого класу, представники якого за генетичним кодом не відповідають еліті. Псев-

доеліта представлена в основному активними люмпенами (люмпенська псевдоеліта) і народом (народна псевдоеліта). Псевдоеліта ігнорує управлінські функції, які повинна виконувати еліта. Псевдоеліта не управляє, а тільки робить вигляд, що працює на благо народу.

Ксеноеліта, чи чужоземна еліта, це частина правлячого класу, представлена чужорідними за національною ознакою людьми відносно титульної нації.

Сьогодні до влади прийшла псевдоеліта і ксеноеліта, які займаються тільки власним збагаченням. Не випадково, більша частина депутатів є мільйонерами.

Націоналізм — це елітарна система протидії люмпенізації нації і етносу. Еліти без націоналізму не існує. Представник істинної еліти за своєю суттю — націоналіст, він відповідає за націю. Націоналізм повинен бути помірним і стосуватися тільки еліти.

Чому ми за крайній націоналізм? Тому що крайній націоналізм повинен існувати тоді, коли йде окупація країни іншою нацією. Тоді як протидія виникає захисний радикальний націоналізм.

На політичному полі України немає жодної політичної партії, яка б послідовно виступала за заміну псевдоеліти і ксеноеліти істинною національною елітою.

7.2. Чому відсутнє громадянське суспільство?

Слабкість або навіть відсутність так званого громадянського суспільства в Україні вважається, за зауваженнями сучасних «патентознавців демократії», її суттєвим недоліком, що ставить перепони для громадянського контролю над урядовими структурами. За цією логікою громадянське суспільство, що складається із суспільних організацій, повинно робити постійний тиск на владу. Проте в нашій країні вже існують організації, через які відбувається тиск на уряд.

Справді, в нас є незалежна преса, правозахисні організації, профспілки, спілки журналістів, екологічні організації, молодіжні організації і багато інших... Але ефект їхньої дії мінімальний. Можливо тому, що їхній вплив на суспільну думку

залежить від преси, а також від того, прислуховується до їхньої думки уряд чи ні?

Сьогодні ми бачимо на екранах телевізорів обличчя одних і тих же «вибраних людей». При цьому складається брехлива уява, що саме ці пани, оплачені олігархами, є обличчям Українського суспільства, що вони і є «громадянське суспільство».

На наш розум, таке «громадянське суспільство» — не більше, ніж фіговий листок демократії, що прикриває соромні місця своїх господарів. І якщо ми бажаємо зрозуміти, як робиться політика сьогодні, нам слід зайнятися не чисельними її слугами, а саме її господарями.

Практично в кожному суспільстві, а отже і в державі, є соціальна група людей, яка в той чи інший момент історії визначає характер цього суспільства чи держави, своєю активністю і життєвою енергією направляє його, стає основним носієм його ідеї і духу, вказує на політичні й геополітичні цілі.

Цей прошарок людей може бути надзвичайно тонким, або соціально й релігійно різноманітним, але існує він майже завжди. Необхідність у такому прошарку, який називали раніше аристократією, а сьогодні національною елітою, очевидна. Національна еліта являє собою консервативний елемент влади і вносить функцію стабільності в будь-яку державу, не допускаючи її миттєвого зруйнування. Спираючись на суспільні та культурні традиції, у формуванні яких вони самі й приймають участь, що ґрунтуються на повазі до традиційних цінностей народу, являючись головними охоронцями цих цінностей. Вони є і підтримкою влади, а отже і поділяють відповідальність разом з діючою владою, за управління країною і народом.

Національна еліта виконує роль голови нації, без ясного стану якої народному тілу просто не вижити.

Протягом тривалої української історії ми пережили безліч епох, що пов'язані зі зміною еліт. Період зміни еліти був у епоху Богдана Хмельницького, потім десант іноземців у епоху царизму, потім переворот 1917 року, коли юдобільшовики прийшовши до влади, виселяли за кордон, кидали у концтабори і вбивали національну еліту України. Наступний 70-річний

радянський період — це боротьба національної та інтернаціональної еліт, який закінчився в 1990-ті роки новою революційною спробою зміни еліт.

Особливості будь-якої країни, її сила чи слабкість, виявляються насамперед у стані й походженні еліти, у відносинах національної еліти зі своїм народом. Ці проблеми мають особливе значення й через те, що в еліти можуть бути свої антиподи і свої фіктивні двійники. Спроби штучної підміни еліт були не таким уже й рідкісним явищем в історії людства. Особливо це характерно для періодів ідеологічного управління суспільством. Класичним прикладом може бути, наприклад, Хазарський каганат, знищений князем Святославом у X столітті. В управлінні каганату була ксеноеліта, що сповідувала ідеологію юдаїзму, а в її підпорядкуванні були тюркські племена.

Аналогічна ситуація була і в Радянському союзі коли в управлінні була також сіоністська еліта, що сповідувала відкрито ідеологію соціалізму та комунізму, а ідеологію сіонізму — латентно.

Постійне нищення істинної національної української еліти, заміна її псевдоелітою, чи ксеноелітою, головним завданням яких є пограбування титульної нації, стоїть на шляху формування громадянського суспільства. Це, хоч трохи й пізно, зрозумів Й. Сталін, який почав робити ставку на національну еліту, що й допомогло йому виграти війну.

Тому для формування громадянського суспільства слід замінити псевдоеліту і ксеноеліту в управлінських структурах усіх органів влади на істинну національну еліту.

7.3. Національна еліта — основа громадянського суспільства

Національною елітою, як стійким і органічним утворенням, має право називатися лише та суспільна група, традиційні цінності якої збігаються з традиційними цінностями корінного народу, державоутворюючої нації.

При цьому національна еліта є органічним соціальним утворенням, яке природно-історично розвивається за рахунок

поступового виділення на соціальний верх кращих, тобто найталановитіших і моральних людей із корінного народу.

У цьому кардинальна відмінність національної еліти від псевдоеліти — «фальшивої еліти», що являє собою штучне утворення, яке посіла щабель національної еліти в результаті окупації чи іншої форми завоювання країни.

Підміною еліт зазвичай займається «малий народ» — паразитичне соціальне утворення, яке спочатку мімікріує під культурні ознаки «великого народу», вибраного за жертву. У подальшому відбувається нейтралізація національного імунітету, і шляхом революції ксеноеліта цього народу знищує чи відсуває від влади і заміщує собою або псевдоелітою істинну національну еліту.

Після проведеної заміни ксеноеліта не тільки не виконує основних функцій національної еліти, а паразитує і знищує «великий народ», духовно харчуючись міазмами розтління.

Характерним прикладом є приход до влади в 1917 році юдობільшовиків, які представляли собою «малий народ». Щоб обдурити російський народ, вони змінили прізвища на російські і, прикинувшись поборниками інтересів корінних народів, фізично знищили і вигнали з країни національну еліту, розуміючи, що їм не витримати конкуренції з освіченою і талановитою національною елітою корінного населення і, відповідно, не утримати влади над «великим народом». Для завоювання вони використовували інтернаціональний набрід китайців, німців, латишів та ін.

У подальшому в цій, штучно створеній інтелектуальній пустелі, вже самі стали претендентами на національну еліту СРСР. Але внаслідок етнічної, культурної і ідеологічної протилежності національній більшості «малий народ» міг бути швидко розвінчаний корінним народом. Для виправлення такої критичної для себе ситуації юдობільшовики пішли на те, щоб зламати і «переробити» руський народ. Ця «переробка» вилілась у безпрецедентний і кривавий геноцид, багатомільйонні жертви якого не зупинили нову владу.

Передбачаючи свій крах, влада юдობільшовиків використала ідеологічну фальшивку і підміну цінностей, впроваджую-

чи псевдорелігію комунізму, замінюючи ненависну їм Православну релігію.

Тримаючись на брехні, напруженому протистоянні з корінним народом і фізичному насильстві (терорі) над ним, юдобільшовицька верхівка була духовно знищена, що в подальшому призвело й до її фізичного знищення. В процесі сталінських чисток ксеноеліта була витіснена з історичної сцени й заміщена більш органічними представниками нової національної еліти, що отримала назву радянської номенклатури. Остання мала різноманітний національний склад, дотримуючись деякої подібності традиційних українських цінностей. Але вона не змогла стати справжньою національною елітою, залишаючись лише схожою на еліту, не маючи суттєвих властивостей національної еліти, що й призвело зрештою до неочікуваного руйнування радянської держави.

Слід зауважити, що і в той час існувала справжня українська еліта, але у своїй більшості вона не належала до керівного соціального прошарку. В умовах «передової» комуністичної системи, через яку червоними нитками проходила установка ідеологічного насильства, нічого іншого й виникнути не могло, тому що комуністичні цінності вступали у протиріччя з національними цінностями, а принципи формування номенклатури мали партійний характер. Радянська номенклатура не могла подолати прірву між нею та українським народом, протиборство партійних кланів, подвійну мораль, лицемірство в ідеології й брехню на практиці.

Їй насамперед не вистачало світоглядної доктрини, віри в Бога, релігійного освячення свого статусу. Комунізм, як псевдорелігія, навіть не дивлячись на намагання привнести «заповіді будівників комунізму», не змогла переконливо залучити до себе більшу частину своїх прихильників.

Але вже тоді почала формуватися плеяда патріотів, які відповідали поняттю і положенню національної еліти: письменники, вчені, діячі культури, керівники провідних підприємств, військові. Вони сформувалися під час війни і процес формування національної еліти став особливо активним у

післявоєнний період. Яркими її представниками стали письменники Лесь Гончар і Іван Дзюба, поети Борис Олійник та Микола Луків, конструктор Сергій Корольов, лікар Микола Амосов, кібернетик Віктор Глушков та інші.

Справедливим буде зауваження, що в СРСР були створені спеціальні інститути, які відбирали кадри й формували вигляд еліти: вищі навчальні заклади, творчі спілки й академії. Можливості творчого зростання не обмежувалися соціальним чи майновим цензом. Незважаючи на те, що принципи відбору формувалися партійними структурами, можливість піднятися на верхні щаблі суспільства міг кожний здібний і діяльний представник нижчих шарів за умови лояльності до комуністичної партії і до її ідеології. Навіть соціальне походження вже не мало великого значення, і при Сталіні влада намагалася опиратися на кращих, розуміючи, що «кадри вирішують все».

Але партійний диктат і політичний нагляд гіпноотично впливали на ініціативу, полишаючи «еліту» самостійності. Все це призвело до того, що не було вироблено захисту від геронтократії і зради в партійній верхівці. У вирішальний момент частина правлячого прошарку була підкуплена, а інша частина розгубилася й не знайшла, що можна протиставити розкладанню верхівки.

7.4. Кримінальна приватизація: формування псевдоеліти

Події 1985–1995 років розкололи елітарні суспільні і творчі організації на два табори. Для більшої частини української еліти радянських часів кримінальна революція стала особистою катастрофою. Кращі діячі радянських часів були принижені не стільки відсутністю державної підтримки, скільки новими аморальними умовами, які необхідно було задовольнити для збереження соціального статусу в часи Кравчука-Кучми. Більшість від них відмовилась.

Скоро всім думаючим українцям стало зрозуміло, що місце еліти в Україні знову заміщує «малий народ» і псевдоеліта, як це мало місце в нашій історії в 1917 році. Новою революційною демократичною хвилею на поверхню було вики-

нуто активних кар'єристів, більшість серед яких були аморальними людьми.

Зокрема, як претендент на місце еліти висунувся великий прошарок так званих нових українців, породжений кримінальною приватизацією. І це завдало величезного удару соціальним надіям, пов'язаним з крахом комуністичного ладу і викликало щире обурення у суспільстві.

Водночас на політичну арену вискочив і відділився, створивши власні творчі спілки та академії, космополітичний обслуговуючий прошарок так званої творчої інтелігенції, який складається з письменників-демократів, режисерів театру і кіно, малярів-модерністів, демократів-журналістів та інших діячів «малого народу», що воліють без будь-якого на те права називати себе «українською інтелігенцією». Ці природні ненависники народу України взяли активну участь у руйнівних процесах, ставши штатними пропагандистами ліберальних реформ. Згадаємо, хто був ініціатором «без'ядерності» української держави. Л. Кравчук, не задумуючись про майбутнє України, прийняв цю пропозицію, «піддавшись впливу тодішніх лідерів Руху І. Драча і, головним чином, Д. Павличка, які наполягали на статусі без'ядерності...», — пише Ю. Мостова («Ведомости», 10.03.1993 р.). — ...Можливо, що коли-небудь нащадки назвуть скороспішну об'яву України без'ядерною, нейтральною і безблоковою — диверсією». Сьогодні всі ці політики є народними депутатами, Героями України, а... ми вже бачимо, що без'ядерність і є диверсією.

При цьому справжні й талановиті українські письменники, скульптори, художники й режисери, представники вищої школи, наукової інтелігенції, які не змінили своїх державницьких і патріотичних поглядів, з самого початку й до сьогодні перебувають в опозиції до антиморальної «культурної революції», яку проводять в Україні апологети «світової закуліси».

Тому однією з головних причин нинішнього катастрофічного стану країни є те, що сучасна влада не спирається на національну еліту, яка здатна захищати національні ідеали, зберігати національні традиції, ставити власні політичні цілі

як всередині країни, так і за межами держави, пропонувати кадри до керівництва країною і формувати національну стратегію України. Влада зневажливо ставиться і до кращих національних кадрів у різних сферах промисловості і сільського господарства.

Чужорідність влади проявляється насамперед у ставленні до кращих представників нації. Влада більше занепокоєна ростом ксенофобії в Україні, ніж кричущою аморальністю і українофобією на каналах телебачення, куди зазвичай не допускаються представники української еліти і де безконтрольно правлять представники «малого народу».

Важливим для нас є факт, що в результаті «приватизації» в Україні не з'явилося впливового прошарку національної буржуазії, «середнього класу», зацікавленого в зростанні вітчизняного виробництва, підвищенні його якості, завоюванні внутрішнього і зовнішнього ринків і, відповідно, в укріпленні суверенітету й міжнародного авторитету нашої країни. Ті ж, хто претендує на роль економічної еліти, є компрадорська і лихварсько-гендлярська псевдоеліта — агентура «світового уряду». Олігархічний прошарок з обслуговуючими його політиками сформувався під час соціального розкладу, породив псевдоеліту «шоу-бізнесу», привів до керівництва засобами масової інформації представників чи агентів «малого народу».

Покійний російський філософ Олександр Сергійович Панарін, який народився в Україні, вдало визначив цей феномен, назвавши його «Спокусою глобалізмом». У своїй книжці з аналогічною назвою, що вперше побачила світ у 2003 році, він писав: «Організувавши єдиний світовий фінансовий простір як простір глобальної влади, США тим самим упорядкували й ринок, де місцеві еліти торгують національними інтересами. На цьому ринку має ходження єдина валюта і панує єдиний замовник — наддержава, що будує однополярний світ».

Сучасна українська псевдоеліта не тільки торгує нашими інтересами, вона принципово є паразитичною. Не менш паразитичною, пронизаною духом лібералізму є й значна частина корумпованого прошарку вищої української бюрократії. Такий

стан свідчить про смертельну хворобу суспільно-державного організму, і зрозуміло, що ця хвороба довго не може тривати.

Докорінна відмінність справжньої національної еліти полягає в тому, що вона будучи кров від крові і плоть від плоті народу, зв'язана з народом тисячами духовних ниток, не бачить себе інакше, ніж у слугуванні Богу й Україні, тобто в праці на благо свого народу і його культури. За своєю сутністю, цей органічний прошарок суспільства є захисним шаром нації.

Водночас, на відміну від 1917 року, стан наш не настільки небезпечний як у ті тяжкі часи, тому що національна еліта з України не вигнана і не посаджена в табори, вона лише подавлена й тимчасово заміщена псевдо- і ксеноелітою.

Тому нам не слід впадати у відчай. Справжня національна еліта в Україні є, хоча й перебуває під спудом, як зерна, давно кинуті в землю. Потенціал національної еліти здатний дати щедрий урожай духовної культури, якщо умови середовища зміняться.

Що ж стосується професійних прошарків, які могли б за певних умов стати поводириями, включаючи видатних діячів науки і культури, армійських офіцерів, патріотичного духовенства, кращих керівників великих промислових і сільсько-господарських виробництв, середнього й малого бізнесу, то їхній сучасний стан є приниженим, що робить їхній досвід і талант практично не затребуваним.

Так було під час війни, коли національна середня ланка командного складу армії стала на чолі окремих дивізій, армій і домоглася вражаючих результатів. Саме сьогодні є не тільки потреба, а й всі умови й можливості для встановлення національної еліти на її законне місце. Ми впевнені, що об'єктивні умови для цього дозріли.

За загрозливих обставин, інспірованих сучасним глобалізмом і адептами нового світового порядку, Україна, як ніколи, має потребу в особистому захисному прошарку нації, виділеної в результаті національної контрреволюції.

Для суспільства вирішення цієї проблеми стане одночасно перевіркою його зрілості і здатності підкоритися історичній

необхідності. Часу для вирішення такого надзвичайного і важливого для України завдання обмаль. Необхідно зробити висновки про відповідальність нової влади за процес формування національної еліти.

Саме нова влада, як це було й раніше в переломні моменти української історії, повинна, зрештою, створити реальні можливості для висунення талановитих, морально бездоганних патріотів України для управління трудовими колективами, культурними і соціальними процесами в нашій країні.

VIII. ЩО РОБИТИ?

8.1. Насамперед слід усвідомити стан війни

Визначити й вивчити способи та засоби, які використовують у війні. Оволодіти навичками протидії тому, що робить ворог, особливо в інформаційно-психологічній сфері.

Необхідно також усвідомити свою історичну відповідальність за долю країни, за спасіння України. Для молоді настав час істини. Молоді люди повинні взяти на себе відповідальність і отстоювати своє право жити на своїй землі, співати свої пісні, народжувати здорових дітей.

Кожен українець повинен напрацьовувати для себе ресурс виживання: волю, навички, вміння, має розвиватися фізично. Потрібно посилено займатися самоосвітою. Слід визначитися з політичною орієнтацією, з тим, які політичні сили підтримувати. Потрібно йти в політику, йти у владу. Без заміни нинішньої влади інтелектуальною і моральною елітою Україні не перемогти.

Потрібно подолати відчуття страху перед інформаційно-психологічною війною, не боятися війни. Якщо не вступати в цю війну, то, правду кажучи, можуть збутися пророцтва Апостола Павла, які він висловив 2000 років тому: якщо під владою «людини гріха» виявляться усі народи, тоді настане мир, гірший за будь-яку війну.

Для нас ця війна морально виправдана, справедлива і священна. Війни закінчуються не миром, а перемогами. Тільки в

перемозі запорука виживання, творчого розвитку, величі України і її великого народу.

У новій війні за свою свободу, справжню незалежність (і врешті-решт за своє життя) ми повинні почати завдавати мирних ударів, яким не зможе протистояти потужність американської армії та внутрішні жандармсько-поліцейські сили української компрадорської та гендлярсько-лихварської еліти. Нам не потрібно протизаконних дій, які тільки укріплюватимуть владу бандитів і комунокегебістів, які конвертували владу у власність та пограбували свій народ.

На жаль, в умовах, коли народу немає, а є лише повністю одурманене, споєне, наркотизоване, зомбоване засобами масової пропаганди і одурене населення, яке вимирає, ледве зводить кінці з кінцями, ми не можемо завдати цих смертельних ударів враз, усім світом, знищуючи раз і назавжди ярмо в Україні. Але серед населення є подвижники, є люди волі та обов'язку, є патріоти, державники, є, зрештою, просто українці, яких саме ім'я і звання — Українець — зобов'язує не підставляти по-рабському свою шию під ярмо колонізаторів, не упокорюватися насиллю, гніту та мерзоті... Треба просто почати... і перемогти. Ми самі винні у нашій долі. Це ми своєю поведінкою заохочуємо всіх «демократів» і «реформаторів», це ми — українське населення, котре плюнуло на себе, махнуло рукою, мовляв, хоч у рабство продавайте, аби лише з пепсі та прокладками, а, головне, щоб горілки побільше, пива і тютюну (як і планував Гітлер для слов'ян).

Український народ справді воістину терплячий та загадковий. Так звані реформатори обчистили усіх до щенту — украли всі накопичення і заощадження, зруйнували промисловість, знедолили і пограбували його. Але народ мовчить. Впевнений: якщо б це був італійський, американський, французький народ, то того ж дня, коли б їх позбавили заощаджень, мільйони людей вийшли б на вулиці — мільйони — і відправили б у відставку й до в'язниць усі уряди разом з президентами! І вони б пішли — куди б поділися — пішли, інакше їх послали б на шибеницю. Це зробив би — і цілком законно та справед-

ливо — будь-який народ на планеті. Будь-який. Наш український народ цього не зробив. Люди мовчки віддали свої гроші.

Кому?

Мовчки! Віддали свої гроші! І далі мовчать. Втратили роботу! Мовчки вимирають під акомпанемент «демократичних реформ, які не мають альтернативи». І так в усій Україні — в усій — де маса народно-патріотичних рухів, багато партій та патріотів, і не знайшлося жодного Богдана Хмельницького чи Северина Наливайка!.. А «реформатори» й далі повчають народ. А народ вмирає. А всі негідники живі. Вони процвітають. Їх родини живуть у своїх закордонних віллах та замках. Вони жиріють і радіють, пишуть мемуари, їхні пики не сходять з екранів телевізорів, вони постійно повчають цей дурний народ, який ніяк не здатен оцінити їхніх розумних, прогресивних реформ. Усе розграбували, віддавши «обраним», тільки не українцям. Проте мети досягнуто — український народ за копійки працює на тих, кому належать українські копальні, підприємства, земля.

У всьому світі раніше це називали апартеїдом, а вимирання народу — геноцидом. В Україні це нормально, це називають «демократією». Весь світ думає, що це волевиявлення українського народу. Так думають, тому що народу байдуже. Але це уявна бездіяльність.

Усе частіше й частіше у вільних ЗМІ звучать слова обурення патріотів своєї Вітчизни. Гендлярсько-лихварська компрадорська еліта боїться свого народу. Вона боїться, що народ запитає про награване. Тому й будує свою парламентсько-президентську республіку, в якій все продається і купується і де ніхто не відповідає за геноцид нації.

Триває війна, армія розвалена, нею керують ставленики США, правляча еліта зрадила свій народ.

Як у таких випадках міняли вигляд держав?

Росія. Пригадаємо 1917 рік. Фільми демонструють загони червоноармійців, багаття біля Зимового палацу Петербурга. Проїжджають вантажівки із загонами робітників, озброєних рушницями. Людина з рушницею і полум'яні революціонери міняли вигляд країни.

Німеччина. 1930-ті роки. Загони штурмовиків у коричневих сорочках. Рубані фрази фюрера. Тисячі факелів. Нічні ходи. Хмари прорізає промінь прожектора. В одному пориві з'єднуються тисячі чоловік. «Зіг!» — могутньо лунає на натовпом клич. «Хайль!» — кричать багатотисячні загони штурмовиків, перетворюючись на один вольовий моноліт.

Так вже було. Змінювали світ жорстоко. Владу брали силою, зброєю та ідеєю.

Чи можливе таке сьогодні? Ні! Змінилися часи, і те, що було добре в першій половині минулого століття, нічого не вартує сьогодні.

Нам належить вирішувати свої завдання зовсім по іншому. Набагато розумніше і ефективніше. Ми повинні взяти на озброєння багатовіковий досвід створення латентних суспільств. Ми не повинні думати про закон і загальнодемократичні цінності. Ми хочемо створити новий світ — забезпечити пріоритет духу, праці і добра над споживанням, матеріальними благами і злом.

8.2. Що в таких умовах завжди робив народ?

Створював козацькі загони. Найвідоміші козацькі загони формувалися під керівництвом Богдана Хмельницького, який звільнив нашу країну від польсько-єврейських окупантів. Козацькі загони завжди формувалися тоді, коли над Україною нависала небезпека знищення.

Сьогодні саме така ситуація, і від того, що війна ведеться переважно інформаційно-психологічною і матеріальною зброєю, нічого за суттю не змінюється. В минулому був явний ворог, видимий фронт.

Сьогодні немає ні того, ні іншого. Фронт проходить через кожного з нас, через кожну сім'ю, через кожну квартиру чи дім, через кожен колектив. Ворог надзвичайно хитрий і підступний, він ховається, прикриваючись красивими гаслами, примушує нас працювати на себе і досягає наміченого нашими руками. Тому козацький загін на сьогодні — це не лава

бійців, а це насамперед єдність воїнів духу, коли кожен воїн здатний самостійно узгоджено діяти заради спільної мети.

Козацькі загони — це не чергова партія. Вони здатні об'єднати бійців, які входять у різні партії, рухи, і через них налагоджувати взаємодію цих партій і рухів.

Козацькі загони — це не масонська ложа, куди людина потрапляє шляхом проходження ступенів посвячення. Це відкрита система, до роботи в якій кожен може вільно долучитися, якщо вирішує практичні справи.

Козацькі загони — це не чергова ієрархічна піраміда, а інформаційно-організаційна мережа, в якій, в ідеалі, в потрібний момент кожен осередок може на себе перебрати управління і здійснити необхідні дії.

Слід вказати на головну відмінність козацьких загонів порівняно з рештою суспільних організацій, які будуються за ієрархічним принципом і внаслідок цього їх легко зруйнувати. Варто тільки блокувати керівні органи такої організації, і вона буде нейтралізована. В мережевій структурі, навіть якщо буде вражена якась її частина, вона спокійно вилущується, а інша частина продовжує працювати. Проти мережевої структури фондів, центрів, ліг, масонських лож тощо можна боротися тільки мережевою структурою, якою і є козацькі загони.

Козацькі загони — не ті бутафорські козаки, які купляють за гроші генеральські мундири, «лягають» під президентів, проголошуючи їх гетьманами України, збираючись на Покрову п'ють горілку й скандують гасла...

Козацькі загони — це сформовані групи людей, об'єднаних ідеологією національного солідаризму, які мають честь, совість і поважають дисципліну. Вони підпорядковані єдиному Гетьману, якого сьогодні оберігають нащадки слави Святослава Хороброго, Володимира Мономаха, Богдана Хмельницького — і Когорта витязів України-Русі, які формують істинну еліту українського народу.

Головний висновок із усього сказаного: або ми навчимося розбудовувати організації сучасного типу, або ми приречені на поразку.

Слід нам згадати історію визвольної боротьби українського народу за часів Богдана Хмельницького, який прийняв на себе тягар влади в тяжкі для України часи, зумів об'єднати український народ, привести до влади людей, які відчували відповідальність за долю простого народу і долю Православ'я. Багато в ті часи було людей, готових зрадити свого гетьмана, свою Батьківщину, перебігти до католицької Польщі заради своїх «шкурних» інтересів.

Єдності в той історичний момент в українському суспільстві не було, а, відповідно, не було спокою і ладу в українському народі, не було надійного захисту кордонів від агресивних сусідів.

Гетьман Богдан Хмельницький, здавалося, зробив неможливе, перемігши і внутрішніх, і зовнішніх ворогів, і затвердив новий статус своєї держави, статус Православної незалежної держави.

На цьому багатостраждальному шляху йому довелося багато попрацювати й над формуванням національної еліти, тобто вибраних з народу людей, які вірою і правдою були готові служити українській могутності і його символу й правителю — Гетьману Богдану Хмельницькому.

Богдан Хмельницький вперше в історії — і в цьому його незаперечна заслуга перед Україною — зібрав кращих представників українського народу в єдину силу і звільнив землю від польських окупантів і єврейських лихварів.

Такі історичні подвиги, як створення Держави, не робляться без застосування сили. Важливо, для чого і проти кого ця сила застосовується.

Український народ підтримував і любив Гетьмана, а історія його виправдала, щоб з цього приводу не нагромаджували нащадки тих, кому добре дісталось від його державницької руки. Тому безглузді спроби тих, хто з позицій загальнолюдських цінностей робить спробу судити великих діячів української історії.

Наголосимо ще раз, що вирізнення справжньої еліти, очищення її від випадкових і ворожих елементів, висунення й закріплення у владі кращих в якісному національному ро-

зумінні є об'єктивною умовою виживання нації і найважливішим історичним завданням, яке є головним як для українського народу, так і для української влади.

Найдраматичніша ситуація буде тоді, коли формування еліти знову відбудеться в екстремальних умовах зміни влади. Але якщо вибору не залишиться, то, поза сумнівом, краще піти на крайнощі опору, ніж загинути від невідповідності «еліти» і нації. В цих умовах жертвою нерозумної політики стає не тільки влада, а й благополуччя і життя народу.

Важливо пам'ятати той факт, який хронічно забувають наші правителі, починаючи з 1917 року. Україна — це не тільки Земля, але й Нація, головною частиною якої є Український народ. Благополуччя України без благополуччя українців неможливе. Ось такі цінності і відстоює ідеологія національного солідаризму.

8.3. Націонал-солідаризм проти мамонізму

Величезна сила тяжіння до національного солідаризму пояснюється тим, що ця ідея задовольняє глибинну потребу українського народу в активізмі, допомагаючи людям знайти себе, і втілює надію на розбудову національного і справедливого суспільства. Втомленому від ліберальної брехні й імпотентних дій парламентаризму націонал-солідаризм вказує українському народу новий шлях. Ідея національного солідаризму нині являє новий початок, представляє чисту, категоричну й остаточну антитезу всьому світу демократії, плутократії, масонства, одним словом, усьому світу безсмертних революційних починань 1789 року.

На відміну від комунізму і ліберального демократизму з їх економічним гнобленням людини, які перетворюють людину на раба системи, націонал-солідаризм спрямований насамперед на духовну трансформацію суспільства й встановлення панування ідеології, що ґрунтується на богоцентристському світогляді, що скріплює націю і надає благородства кожному індивіду, тому що солідаризує тих, хто поділяє однакову традицію і належить до однієї національної душі.

«Головна ідея солідаризму (в широкому розумінні слова) — це солідарна і справедлива співпраця та взаємодопомога між усіма членами суспільства», — пише один з найбільших прихильників ідеології солідаризму Ю. Данилів.

Нова ідеологія — ідеологія національного солідаризму, ідеологія главенства духу над матерією, ідеологія, що має своєю основою християнство, яка солідаризуватиме нації на трансформацію суспільств, боротьбу проти внутрішнього і зовнішнього ворогів, на створення міцних національних економік і національної держави. У такій державі владу візьмуть представники корінної нації, які спільно виступатимуть проти ліберальної ідеології, проти власної гендлярсько-лихварської еліти, що контролює націю за допомогою свого багатства.

У цій операції дуже важлива солідарність усіх. Чому? Влада нічого не зможе зробити проти тисяч рішучих і безстрашних людей. Тим більше що багато представників влади самі приєднуються до ідеї українського націонал-солідаризму за нагоди... І тоді наша рідна Україна стане духовною, справді незалежною і засоби масової інформації будуть українськими, а на екранах телебачення і в найкращому культурному центрі України виступатимуть українські майстри сцени, які нестимуть справжню культуру своєму народу.

Солідарність існує в просторі і часі. «Просторова солідарність — то перший щабель солідарності часової. Оселяючись на одній території, індивіди вступають у духовний контакт. Однакова місцевість, ідентичний клімат, подібний спосіб добування продуктів харчування, зрештою характер усіх життєвих процесів, створюють солідарну свідомість спільноти. Обсяг просторової солідарності може бути різним. Спільність мешканців села — то перша форма, де найактивніше виражається просторова солідарність» .

Солідарність у часі «пов'язує мертвих з живими завдяки спадковості добродетності або пороку». Не випадково на старість люди намагаються поїхати туди, де вони народилися й де похований прах їхніх батьків, дідів і прадідів. Історично солідаризм був притаманний аріям, які населяли українські

землі. У сиву давнину солідарність реалізувалася в діях, освячених неписаними законами, релігією і звичаями.

Нині боротьба за нове життя українського народу найбільш невдячна і найбільш прекрасна, тому що заставляє нас розраховувати тільки на власні сили. Розірвавши прописні істини західної фарисейської цивілізації, відкинувши всі догми лібералізму, солідаристи презирливо ставляться до всіх шарлатанів: білих, червоних, помаранчевих, біло-синіх, чорних, які разом з кольоровими ганчірками (як дресированим тваринам) запускають чергові міфи рецептів щасливого життя для українського народу, продовжуючи відверто використовувати схеми (нафтові, газові, валютні, приватизаційні) власного збагачення. Ми не віримо програмам, схемам, новоявленим месіям. Народ не вірить їхнім заявам про щастя, спасіння, обітовану землю.

Що ж стосується слів і понять, пов'язаних з правими й лівими, з оновленням традицій і прогресом, то рух національного солідаризму не чіпляється за минуле і не кидається, зламавши голову, в тумани принадливого майбутнього. Для солідаристів не важливий контроль за засобами виробництва, головне — створити нову людину. Суть руху національного солідаризму полягає в тому, щоб очистити душу людини від сміття, яке накопичувалося в ній сотнями років. Потрібно звільнити її творчі пориви і повернути зв'язок з вищими силами світобудови, потрібно, аби люди справді усвідомили, що вони створені за образом і подобою Бога.

Ідеологія національного солідаризму не обіцяє нічого надзвичайного українцям. Можливо, буде ще суворіша дисципліна і бідним, і багатим, бо якщо бідні розбещені, то багаті ще більше розбещені. Націонал-солідаризм — це реакція проти демократичної манії все фарбувати в сірий колір, все робити однобоким, посереднім, все зрівнювати. Демократія думала завоювати любов народу, але вона так і не зрозуміла, що народні маси презирливо ставляться до тих, у кого немає мужності жити не за вказівками закулісної влади США, бути самим собою. Демократія викинула стиль з народного життя.

Пора покінчити з грою в парламентські шахи, потрібно виховувати національну еліту, спростити податкову систему, поліпшити роботу органів державного управління, змінити пріоритети в галузі внутрішньої безпеки і національної самоповаги.

Ідеологія національного солідаризму викликає оскаженілу злість і ненависть у тих країнах, які вже давно перетворилися на слухняних рабів міжнародного банківського капіталу — Фінансового інтернаціоналу. Пора звільнити Україну з обіймів цього транснаціонального спруту, і для солідаристів скасування «процентного рабства» є основним етичним принципом і програмою.

Сучасне становище України характеризується відсутністю єдності суспільства, неспроможністю основних політичних сил досягнути національної консолідації, подолати кризові явища в духовному і матеріальному бутті українського народу. Дедалі очевиднішою стає відсутність органічного зв'язку владних і політичних структур з національно-історичними традиціями українського суспільства, що не сприяє єдності народу і, більше того, породжує дестабілізаційні процеси в державі. Давні традиції і дієвість суспільно-політичних і духовно-культурних принципів українського солідаризму, їх поширення у суспільній свідомості все більше в цих умовах стають суттєвим фактором формування єдиної державницької ідеології, сприяють подоланню розпорошеності громадянства України, поширенню консолідаційних процесів.

Український народ поступово пробуджується, починає розуміти, звідки виходить смертельна загроза. Іти під парасольку НАТО чи Європейського Союзу можуть тільки зрадники Української національної ідеї — **розбудови самобутньої Української держави.**

У 1505 році Макіавеллі висловив думку, яка стосується й українства: «Народ або суспільство, яке довго й покійно несло ярмо гноблення, втрачає дар Божий: патріотизм, любов і почуття самоповаги. Натомість приходять холуйство, покійливість, послух. Такий народ не може скористатися плода-

ми свободи, набутими навіть завдяки щасливій випадковості». Отак і наша псевдоеліта не бажає навіть на мить затриматися на волі, бо чимдуж тікає від неї до нового ярма, тепер у вигляді Європейського Союзу.

Де ж наша самоповага і звідки це «холуйство, покірливість і послух» правлячої псевдоеліти?

До повного прозріння народу України ще дуже й дуже далеко. Щоб реалізувати Українську національну ідею, за яку віддали життя видатні сини нашої Батьківщини, слід активно поширювати ідеологію національного солідаризму через збереження рідної мови, віри, звичаїв і обрядів, традиційних форм родинного життя.

Рух національного солідаризму передбачає 20 чітких позицій:

1. Головне соціальне, економічне й геополітичне завдання — збереження нації. Україна — для всіх, щоб усім жилося добре, щоб не було дискримінації. Україна — сильна, потужна, незалежна держава з власною світоглядною й ідеологічною доктринами.

2. Забезпечення дієвості влади, через диктатуру. У сфері управління центральних органів влади необхідно залишити стратегічні питання, зокрема: оборони, інформаційної безпеки, зовнішньої політики, фінансів, транспорту, зв'язку, енергетики, екології тощо. Всі інші питання повинні вирішуватися місцевою владою.

3. При визначенні економічної і фінансової політики країни виходити з того, що існує два види капіталу: капітал здоровий, зароблений працею, і капітал паразитичний. Паразитичний капітал — є фінансовий анонімний капітал, виражений в акціях, облігаціях, цінних паперах тощо. Його небезпечність полягає в тому, що він, відриваючись від національного виробництва, дуже легко попадає до рук представників фінансового інтернаціоналу, банкірів, веде до встановлення панування міжнародних фінансових кіл над господарствами країн і поневолює їх, встановлюючи наддержавне управління.

4. Необхідно ліквідувати наддержавне управління нашою країною, яке відбувається в кредитно-фінансовій сфері. Наявність у фінансовій системі будь-якої держави іноземної валюти означає, що ця держава управляється наддержавним центром управління і в ньому немає місця забезпеченню національних інтересів. В основі управління кредитно-фінансовою сферою лежить позичковий процент. Маніпулюючи розмірами, пропорціями між власним і позичковим капіталом країни та схемами повернення боргів, можна формувати які завгодно тенденції розвитку окремо взятої країни: від економічного краху до умов квітнення. Цей основний механізм управління країною належить ліквідувати.

5. Для розвитку виробництва необхідно законодавчо заборонити лихварство і видачу грошей під лихварський процент. Відмовитись від усіх міжнародних запозичень під позичковий процент. Надати гривні статус єдиного засобу платежів на території України, як це й передбачено Конституцією України.

6. Для створення додаткових умов проти інфляції необхідно прийняти Закон України про обов'язкову оплату експортних операцій у національній валюті. Тобто всі товари, що продаються Україною за кордон, мають оплачуватись гривнями.

7. Необхідно ввести повну монополію на алкоголь, тютюн і цукор, на їхнє виробництво і збут, що сприятиме наповненню державної казни.

8. Рішуче боротися з проявами сепаратизму і неоколоніалізму. Головна небезпека для країни — це роздрібнення України на окремі невеликі держави і остаточний розвал її економіки, перетворення країни на колонію.

9. Приватизація позбавила державу майже всіх засобів масової інформації. Наближена до верхівки держави фінансова олігархія, в руках якої знаходяться всі ЗМІ, негативно впливає на суспільну думку в країні та за її межами, демонструючи з телеекранів і газет жорстокість, насильство і порнографію. Законодавчо закріпити покарання у вигляді штрафу

при появі на телеекранах таких сцен, або позбавлення ліцензії на телемовлення чи закриття друкованих ЗМІ.

10. Необхідно берегти всі народи країни, не провокувати етнічний розбрат, національну ворожнечу.

11. Покінчити з тотальною корупцією, що охопила всю країну. Олігархи й «реформатори» завдали країні значні економічні втрати. Їх слід віддати під суд, а тих громадян, які мають два паспорти, виселити за межі держави.

12. Слід відновити державну банківську систему в країні і державний контроль над комерційними банками. Повернути населенню всі заощадження в Ощадних касах й компенсувати втрати від діяльності фінансових пірамід. Держава повинна гарантувати всі типи банківських вкладів.

13. Держава повинна повернутися обличчям до села і його проблем. Селяни — це справжні трудівники села, завжди були опертям нашої держави, тим підґрунтям, на якому формувалася і ґартувалася могутність України. А різноманітні «аграрні» партії, асоціації та спілки показали свою нездатність захищати інтереси сільських виробників.

14. Жіноче питання повинно бути вирішене так, щоб жінка відчула себе жінкою (менше працювала, мала істотну підтримку від держави при народженні й вихованні дітей). Реформи не повинні призводити до розпаду сім'ї, до людського горя, до сирітства, до депопуляції населення.

15. Українська православна церква повинна стати сильнішою. Церква — це не місце для отримання прибутку, це структура формування духовності й виховання українського народу.

16. Не підтримувати вступ України в НАТО і Європейський Союз. Особливу увагу приділяти вирішенню питання проблеми національної безпеки країни, зокрема, відновленню і збереженню воєнно-промислового комплексу, підтримки боєздатності Збройних сил, відновленню ядерного потенціалу країни, турботи про соціальне становище військовослужбовців, престижу армії, міліції та СБУ.

17. Необхідно законодавчо захистити український народ. Розробити й прийняти Закон про корінну націю. Сьогодні український народ не тільки поділений за регіонами Схід, Захід, Центр, Крим, сьогодні у пропорційному відношенні українці менше представлені в органах законодавчої й виконавчої влади, ніж інші національності. Серед українців у пропорційному відношенні менше освічених, менше здорових, більше їх вмирає, зменшується чисельність, тобто — гине український народ!

18. У сфері державного устрою слід ввести до паспортів громадян України графу «національність». Скоротити число депутатів у Верховній Раді до 100. Вибори проводити на основі пропорційної системи, забезпечуючи пропорційність кількості депутатів відповідно до кількості населення тієї чи іншої національності.

19. Законодавчо заборонити вживання ідентифікаційних кодів. Бог дав людині ім'я, а не код. Ми не тварини, щоб нас таврувати.

20. Покращити турботу держави про дітей, ліквідувати безпритульність, збільшити підготовку спеціалістів у вищих навчальних закладах за державним замовленням.

Спадщина націонал-солідаризму, створена низкою визначних українських вчених і політиків, розкриває значення основних принципів державно-політичної розбудови України: моральний авторитет, дисципліна й послух, свідомий ідеалізм і моральна сила.

Популяризація ідей солідаризму має цілком практичне значення, оскільки сприяє усвідомленню громадянством ролі еліти, політичної культури, церкви, держави, общини, приватної власності.

8.4. Самоосвіта козацьких загонів і їх формування

Для отримання перемоги в невидимій війні ми всі повинні знати її форми і методи, бути здатними за окремими фактами і подіями бачити всі сценарії можливого розвитку подій, вміти розкрити їх направленість і виробити заходи з протидії. Нас

цьому ніхто ніколи не вчив. Інформаційно-психологічні технології саме й розраховані на наше незнання процесів і нерозуміння їх. Тому самоосвіта — це завдання номер один для козацьких загонів.

На сьогодні вже розроблено програми самоосвіти, є інформаційні матеріали, які дають можливість розібратися в усіх сферах суспільного життя й сформуванню правильного уявлення про процеси, що відбуваються. Ми повинні сформувати власну інформаційну систему самоосвіти і просвіти.

Процес формування козацьких загонів повинен тривати безперервно. Це своєрідний наступ, і від кожного з нас залежить, рухаємося ми вперед чи зупинилися і знову тупцюємо на місці. Тому другим важливим завданням є мобілізація свого оточення. Ось що радить російський учений В. Задерій: «Візьміть аркуш чистого паперу і випишіть усіх ваших знайомих за такими категоріями: родичі, колеги, сусіди за місцем проживання, знайомі і друзі. Зробіть аналіз усього списку на предмет: який стан кожної людини, чи готова вона до активної діяльності, чи «порожньою духа». Виберіть хоча б десятеро людей, з якими, на ваш погляд, варто говорити про щось. Ознайомте їх з цим матеріалом, проведіть бесіду.

Завдання: упродовж місяця після особистої мобілізації сформувати навколо себе групу з п'яти осіб. Більше не потрібно, з більшою кількістю людей важко підтримувати зв'язок».

П'ять людей протягом місяця — реально. Для того, хто не сидів склавши руки, а діяв, це не проблема. У цих людей є коло однодумців і завдання може бути розв'язане.

Проте є такі соціальні категорії людей, які підлягають мобілізації в першу чергу. Це величезний офіцерський корпус країни, в першу чергу — офіцери запасу. Саме вони сьогодні найпідготовленіші й здатні вийти на передові рубежі інформаційно-психологічної війни і зайняти чільне місце в козацьких загонах.

Друга соціальна категорія, яка підлягає першочерговій мобілізації, — це існуючі козацькі формування. Сьогодні не-

обхідно, щоб кожен чоловік став козаком: працював і одночасно вів посильну інформаційну війну за свободу свого народу. Відродження козацтва, не бутафорського, а справжнього, бойового — це не просто відродження традицій, форми, звичаїв, а й бойового духу часів Богдана Хмельницького, духу воїна, духу трудівника. Ті з козаків, хто це розуміє, повинні першими вступити до козацьких загонів і вести визвольну боротьбу.

Якщо мобілізувати тільки офіцерський корпус і козацтво — це уможливить створення потужної організації, здатної в надзвичайно стислий термін змінити ситуацію в країні. За півроку можна мобілізувати майже півтора мільйона осіб. Це реально, якщо ми усвідомимо катастрофічність нашого становища. Якщо ще хтось має ілюзію, що все зміниться без нашої активної участі, то ми ніколи не зберемо таку кількість людей. Якщо ж не зберемо, то втратимо свої землі, свою країну.

Проте краще не доводити до крайнощів, а слід максимально скоротити термін формування сучасної боєздатної структури, що забезпечить захист Батьківщини, її свободу і незалежність. Безумовно, формування козацьких загонів не є самоціллю, а лише засобом, інструментом впливу на соціально-економічні і політичні процеси в українському суспільстві. Яким же чином люди, що не мають влади, не мають доступу до засобів масової інформації, можуть впливати на ці процеси?

В інформаційних війнах, що ведуться в рамках великих систем, а суспільство — це велика система, діють певні закони, знання яких дає можливість суттєво впливати на функціонування такої суперсистеми.

Один із таких законів — закон автосинхронізації. Суть його полягає в тому, що коли певна кількість елементів суперсистеми починає діяти синхронно в одному напрямі, тоді й усі інші елементи починають діяти в цьому ж напрямі. Ще жерці Давнього Єгипту помітили, що світлячки в долині річки Ніл блимають то хаотично, то синхронно. Все залежить від кількості тих, що починають миготіти. Критична маса елементів становить 5 відсотків у спокійному режимі функціонування

системи і 1—2 відсотки в стані збудження. Тому якщо в суспільстві є соціальна спільнота, яка становить один відсоток населення і здатна діяти за єдиною командою, тоді все суспільство можна скерувати діяти в потрібному напрямі.

Для створення такої соціальної спільноти латентні структури використовують масонські ложі, сіоністські організації, хабадські структури тощо. Маючи поміж своїми членами інформаційні зв'язки, вони подають команди, які миттєво виконуються.

Тепер запитаймо себе: а чи можемо ми, український народ, титульна нація, проти якої ведеться інформаційно-психологічна війна, яку знищують, застосовуючи всі види зброї, використати цей механізм для протидії цим нищівним процесам?

Безумовно, можемо і повинні використати цей останній шанс і отримати перемогу в Четвертій світовій війні. Нам це зробити простіше, наша мета зрозуміла, тому що відповідає інтересам більшості народу України. Наша кадрова база — це 97 відсотків населення, натомість «п'ята колона» (явні паразити і мародери) становить максимум 3 відсотки. До того ж ми розкриваємо їхні технології, а вони займаються маніпуляціями свідомості. Таким чином, ми маємо значні переваги. Нам тільки не вистачає досвіду такої діяльності і таких фінансових ресурсів, які вони отримали на першому етапі від західної демонічної цивілізації, а зараз їх підготовують і місцеві олігархи. Але всі ці проблеми ми можемо вирішити, коли всім стане зрозумілою стратегія наших дій.

Отже, головне завдання на першому етапі — формування козацьких загонів у кількості 100—200 тисяч осіб. Це та критична маса, що забезпечить запуск позитивних, творчих процесів. Проте це не означає, що формування козацьких загонів буде йти без практичної діяльності. Ми повинні щоденно проводити операції інформаційно-психологічного напрямку, роз'яснюючи мету і методи Четвертої світової війни і активно готувати людей до активних дій.

Сьогодні вже готуються групи «інформаційних бойовиків», які спільно з структурами на місцях проводитимуть

операції, забезпечуючи перемогу наших кандидатів. З поступовим накопиченням сил можна буде вирішувати і складніші завдання: розвиток споживчої кооперації, створення народних дружин для забезпечення порядку й безпеки на території проживання, боротьба з наркомафією, формування системи народо-владдя, яка забезпечить реальне підвищення добробуту для більшості. В процесі формування козацьких загонів і їх діяльності формуватиметься й нова еліта, і вона буде не гендлярсько-лихварською чи компрадорською, а справжньою елітою з кращих представників народу, моральних, освічених, організованих. І саме ця еліта, прийшовши до влади, зможе забезпечити розквіт життя в Україні і не допустити чергових експериментів над українським народом.

Де взяти гроші? Безумовно, назріє питання фінансування діяльності козацьких загонів. Зрозуміло, жоден олігарх чи західні меценати свої гроші не вкладатимуть у формування козацьких загонів. Не варто розраховувати й на гроші українських підприємців, вони у переважній більшості краще проп'ють чи процвиндрять ці гроші, аніж віддадуть їх на добру справу для України.

Сьогодні кожен може виділити певну невелику суму на загальну справу від десяти гривень і більше. Для цього можна «пожертвувати» шкідливими звичками: пити пиво, курити сигарети. Подвійна користь з урахуванням здоров'я. Через кілька місяців за ці кошти можна розгорнути постійно діючі штаби в регіонах з двома чи більше інформаційними бійцями. Таке джерело фінансування застереже від залежності. Можна продумати систему накопичення і використання грошей, щоб кожен знав, куди йдуть його внески.

Через якийсь час, маючи такі структури, можна легко налагодити і комерційну діяльність, або ж допомагати тим підприємцям, які є учасниками козацьких загонів, одночасно розвивати свою економіку на інших, не паразитичних принципах.

8.5. За що ми боремося?

Головною небезпекою для української нації є нав'язування українцям абстрактних і чужих норм. Протистояти цьому може тільки той народ, який живе своїми цінностями. Українці, які хочуть відновити свою самотність, свою систему державотворення і управління державою на протигагу західній цивілізації, повинні підтримати рух національного солідаризму, лідери якого — еліта нації, патріоти України, а не псевдоеліта. Наш народ зіткнувся з самою небезпечною загрозою за всю свою історію: демографічний спад, колонізація в результаті захоплення багатств нації іногородцями, підпорядкування американській гегемонії, «культурна війна».

Ми зовсім не виступаємо проти громадян України інших національних меншин, які вже не одне покоління тут живуть і нерозривно пов'язані з культурою та історією нашої країни. Вони справжні українці. Ми проти тих, хто приїздить сюди грабувати і будувати свій, чужий нам, корінним жителям, світ. Ми проти колонізації нашої Вітчизни!

Наш народ матиме величне майбутнє, якщо ми зможемо солідаризуватися. Основний наш ворог — це маси колонізаторів, назвати яких поіменно нам забороняють закони нашої окупованої країни і їхні завзяті помічники. Наша перемога неминуча, тому що це перемога народу, яка запрограмована в Глобальному історичному процесі, перемога його коріння і його волі, двох органічно пов'язаних реалій, одна з яких духовна, а друга — матеріальна.

Поступово повертаючись до історичної традиції, слід розбудувувати державу, в якій буде розділено відповідальність виборної першої особи — Гетьмана України — із станovo-територіальним представницьким органом, який відображає волю народу, — Всеукраїнське віче.

Ми пропонуємо єдину можливу альтернативу для звільнення людства від павутиння міжнародних лихварів. Ми пропонуємо незалежну економічну систему — автаркію для кожної країни, тобто економічну незалежність від інших країн. Усі

життєво необхідні продукти країна повинна виробляти сама. Тільки така держава може розвивати й проводити незалежну політику. Будь-яка національна економіка, яка залежить від інших країн для отримання життєво необхідних продуктів, не тільки зазнає криз, вона до того ж стає потенційною жертвою для різних вимог. І навпаки, ті народи і національні економіки, які твердо опираються на самих себе, можуть мати здорові торговельні відносини з іншими країнами, обмінюючи надлишки виробництва і специфічні продукти, але зберігаючи водночас незалежність і не залазячи в борги. В такій економічній системі, безперечно, немає місця для міжнародної біржі з її спекулятивними котируваннями й валютними махінаціями. Здорова економічна система перетвориться на злісного ворога великих міжнародних банків, які існують тільки завдяки даванню грошей у борг і здиранню відсотків.

Нині Україна поставила свої фінанси в залежність від міжнародної біржі, що зумовило кінець будь-якої незалежної національної політики, кінець свободи, кінець всякої незалежності. Це змушує нас, українців, боротися не на життя, а на смерть з міжнародною фінансовою гідрою. Ми ведемо цю боротьбу як представники всіх народів, нащадків прадавньої арійської цивілізації: або всі народи повинні дістати можливість вільно розвивати власні можливості, тобто світова економіка розвиватиметься за рахунок автаркічно організованих народів, або ж нас усіх через деякий час об'єднають в єдину систему процентного рабства, в якій національні уряди перетворюються на простих виконавців волі анонімної інтернаціональної зграї великих банкірів і біржових спекулянтів.

Нині більшість урядів танцює під їхню дудку. За винятком невеликої кількості країн (Білорусь, Російська Федерація, Північна Корея, Китай, Куба, Малайзія, Іран), які здатні проводити незалежну політику, більшість країн світу мають не незалежні уряди, а колоніальну адміністрацію.

Демократія, яку нав'язують нам силою, є утаємниченою формою правління міжнародних банкірів... Демократія — ли-

ше варіант диктатури, цієї безпринципної анонімної диктатури великих банків. Вона є необхідним для їхньої діяльності середовищем і заради досягнення якої вони вже спровокували цілу серію війн і готують нові війни. Для такої демократизації використовують «томагавк-право»: «Ви ще не вірите в демократію — тоді ми летимо до вас» — основний принцип президентів США і їхніх «ляльководів».

Наслідки влади капіталів жахливі і це розуміють практично всі великі мислителі. Критика Заходу народилася не в Китаї і не в Африці, а на Заході. Е. Гантінгтон, філософ і політик, у «Зіткненні цивілізацій» прямо пише: «Захід — єдина з цивілізацій, яка... руйнівню вплинула на всі інші цивілізації...»

8.6. Наше завдання

На долю сучасного покоління українців випала нелегка доля, але й велика історична місія, величезне стратегічне завдання — досягти статусу однієї із провідних великих (без усяких застережень) держав світу.

У цьому зв'язку слід нагадати, що стан війни передбачає:

- чітке стратегічне планування;
- всі види мобілізаційного навантаження;
- тверде державне управління, тобто особливий режим функціонування державної влади, що має на увазі: тверду виконавчу вертикаль, особливе правове поле діяльності всіх суб'єктів держави й суспільства, а також персональну відповідальність керівників як державних, так і суспільних структур і громадян за свої дії;
- наявність позаекономічного стимулювання й обмеження моралі споживання й свободи.

Очевидно, що в умовах неоголошеної Четвертої світової війни всі ці аспекти повинні бути присутніми у житті кожної країни світу в явному вигляді.

Стратегії «керованого хаосу», як втіленню дезорганізації, може протистояти тільки «організація», тобто організована соціальна система, створена національно орієнтованою ідеологією й публічною політикою, здатною формувати своїх

вождів і свою національну еліту. Слід розробити також національні основи для всіх видів політичної і соціальної практики, включених у ритми життєдіяльності національно і соціально орієнтованої держави.

Інакше кажучи, будь-яким технологіям руйнування цивілізації й державного устрою може протистояти тільки національно орієнтована, самодостатня держава, що переслідує національні цілі розвитку. Держава, керована власною національною елітою, яка спирається на національну культуру і власні ресурси.

Коли Україна зуміє зберегти свій національний суверенітет, тобто свою самобутню культуру, то, об'єднавшись для спільної боротьби з іншими країнами, вона рано чи пізно отримає перемогу в цій невидимій війні.

Суворі й драматичні епохи чекає нас у майбутньому. Для реалізації безконтрольної економічної влади потрібні були зніжені люди, що надають перевагу віртуальним химерам перед реалізмом життя. Для майбутніх пошукачів духовної й політичної влади потрібні люди зовсім іншої формації — здатні до щонайвищої самодисципліни, аскетизму й жертвності. Тільки ці люди здатні знову відродити нашу пограбовану й обезлюднену країну. Гедоністична розслаблена людина «споживацького суспільства» не здатна жити в Україні, не здатна її любити і бути їй відданою. В наш час така людина вже стала тим внутрішнім емігрантом, який тільки й чекає нагоди, щоб її покинути заради тепліших і ситніших місць.

Але цей декадентський тип не здатний існувати і в інших країнах. Він взагалі не здатний на тривале історичне існування на нашій планеті. Тому антропологічну революцію американізму, який задумав насадити в якості пануючої людини єдиний «ліберальний тип», слід визнати авантюрою, яка вже провалилася. В планетарному масштабі тип ліберального емігранта, схильного покинути ним же захарашений простір у пошуках більш обжитих місць, має приречений вигляд.

Необхідний інший тип особистості, пробуджений до планетарної відповідальності. Для того щоб сформувати такий

тип, потрібна величезна духовна й політична влада — школа нової аскетичної педагогіки. Вона буде саме глобальною, альтернативною сьгоднішньому ліберальному американоцентризму. Це передбачає нове переміщення політичного центру світу із Атлантики в Євразію. Клімат аскетів — це континентальний, в геополітичному розумінні, відмінний від океанічного. І тільки в ньому може сформуватися людина, здатна на тривале планетарне існування в нашу, обтяжену гострими глобальними проблемами епоху. Для того щоб не відходити від цих проблем і не відкидати їх на невизначене майбутнє, людству потрібна величезна духовна й політична влада.

Така влада приборкає не тільки олігархів, що зарвалися, а й різноманітних адептів тіньових практик. Вона призвана відбити реванш гедоністичного інстинкту в наших душах, заново соціалізувати людей, які таємно вже дезертували із суспільства, з усіма його моральними й громадянськими кодексами, в соціал-дарвіністські джунглі. Для реваншу соціального почину над інстинктами потрібна велика влада. Її соціальну базу на перших порах представлятимуть мільйони знедолених і ображених, яким не знайшлося місця під сонцем однополярного світу.

Але соціокультурна база нової влади значно ширша. Цю базу становлять усі ті, хто наситився гедонізмом і усвідомив безперспективність існування, не освітленого променями великих моральних ідей.

Як змінити ситуацію?

Панування урядовців — це деградація України, це перебування в злиднях і убогості. Вони виряджаються в одяг «центристів» — і все для того, щоб не припуститися змін до кращого. Не можна віддавати їм в руки долю народу. Ми повинні вирвати у них країну і узяти її долю в свої руки...

Хто це зробить? Когорта витязів України-Русі, згуртована ідеологією національного солідаризму!

Яка філософія Когорти, що набирає силу і створює мережеву структуру?

Вона має об'єднати людей, які не потрапили під контроль криміналу. Когорта створює свою міні-армію, сильну службу безпеки, могутній аналітичний центр і свої засоби масової інформації.

Потрібно згуртувати малий і середній бізнес у міцну структуру зі своїм юридичним захистом, політичним лобі і діловим клубом...

Тобто поряд з чиновно-злочинною державою збудувати каркас для суспільства нової країни, знову згуртувати людей там, де суспільство просто розсипалося.

Це люди нової хвилі. Той, хто зміг стати незалежним від уряду і тепер створює довкола себе і «острів майбутнього», і загони вірних людей. Той, з ким можна і потрібно будувати нову Україну. І недаремно таких людей зараз ненавидить і прагне з'їсти нинішнє чиновництво.

Саме таке, нове покоління незалежних людей — наша надія. Такі, що вирости з ґрунту, зубаті й вольові, повинні змести в придорожній рів виплодків нинішньої еліти, всіх цих недоносків, які, нічого не роблячи, розпивають у нічних клубах шампанське по три тисяч доларів за пляшку. Такий один витязь коштує сотні «патріотичних» базик різноманітних партійних тусовок!

Коротко підсумовуючи викладене вище, хочу зауважити, що будь-яка війна, в остаточному підсумку не безглузда, коли вона відіграє для нас позитивну роль і закінчиться нашою перемогою.

Нагадаю, що перемога буває тільки тоді, коли є в ім'я чого воювати, коли є готовність влади й громадян країни воювати до перемоги.

8.7. Що чекає Україну в недалекому майбутньому?

Можливі два варіанти розвитку подій на території України. **Перший, найвірогідніший** — мирний перехід влади від кримінально-чиновницького клану до справжньої народної, чесно обраної українським народом.

Другий — громадянська війна, війна незвичайна з ескадронами смерті, терористами і іншою «красою» західної демонічної цивілізації.

Події в Україні розгортатимуться з огляду на ситуацію, яка степер склалася. Вона визначається двома складовими.

Владу в Україні сьогодні контролює міжнародна корпоратократія. Конкуренти — мільярдери і мільйонери кримінально-чиновницького клану — їй не потрібні. Тому корпоратократи ніколи не приймуть Україну, ні в НАТО, ні в Європейський Союз. А якщо таке і станеться, то «нові українці» придуть туди жебраками.

Нині це зрозуміли олігархи Росії і почали вести власну глобальну політику. Прозріння наступить і в олігархів, що пограбували Україну, і вони почнуть гарячково шукати вихід з глухого кута, в який самі себе і загнали. Вони вже шукають його і сьогодні, намагаючись створити якусь «третю силу», яка намітила б вигідний для них вихід з катастрофічної ситуації. Відсидітися ніхто не зможе навіть з величезними грошима, вони вже всі вираховані й відомі світовим правителям, а точніше їхнім спецслужбам.

Тоді за допомогою олігархів до влади придуть універсали і професіонали, які почнуть піднімати промисловість, сільське господарство, армію, науку і освіту. Захід цьому буде перешкоджати, і знову, як і за часів Богдана Хмельницького, влада України перестане дивитися на Захід і почне формувати добросусідські й рівноправні відносини з Росією і Білоруссю.

Це найоптимістичніший сценарій.

Але залишається одне запитання.

Звідки візьмуться ці універсали, професіонали і сила, яка посуне сьогоднішніх базик і кримінально-чиновницьку владу? Тепер багато що залежить від ідеалів, цінностей, ідей і волі людей. І не просто людей — а людей об'днаних в особливі групи і структури. Це час тріумфу волі, час магів, здатних саме зараз, згуртуватися, змінити напрям історії.

Так хто ж переможе керований хаос? Хто зупинить зви-
роднілість нації? Хто створить найновішу Україну?

Для цього повинен скластися суб'єкт дії. Повинна народи-
тися жива спільнота, що розвивається, яка об'єднає спочатку
сотні, потім тисячі і сотні тисяч людей. Саме ця спільнота
консолідує їх в якусь суперструктуру, переможця псевдоеліти,
скине кримінально-чиновницьку владу, знищить кумівство й
клановість державного керма.

Так чи інакше, гостру потребу в новій силі розуміють усі:
псевдоеліта, політики і навіть звичайні люди. На своїй шкурі
відчувають: потрібен, ой як потрібен суб'єкт дії, переможець
хаосу, який зможе підняти з колін країну, вдихнути в неї си-
лу, віру і життя.

Перший етап — диктатура. Наше завдання полягатиме на
перших порах в тому, щоб скоротити період неминучого хао-
су, який огорнув Україну після приходу «помаранчевої вла-
ди». Безглуздий і життєво шкідливий режим був дуже трива-
лим; несправедливість була безмірна; насильство було зухва-
лим; ставка весь час робилася на безсовісне оточення відданих
президенту людей (кумів); безсовісних лібералів, які купували
негідників, заговорювали дурнів і виганяли людей з роботи і
державної служби за інакомислення. Обурення «заганялося
всередину»; протести ігнорувалися. Як тільки люди почують,
що «режиму кінець», так усе й закипить.

У чому проявиться це «кипіння»?

Викорінювання (витіснення за межі держави і влади) кра-
щих людей країни залишало життя і свободу людям гіршим;
система страху, плазування, брехні, лестоців і насильства зни-
жувала систематично етичний рівень і викликала на поверхню
стародавні приклади жорстокості, спадщину гірших традицій не-
далекого минулого. Треба передбачати страшне, таке, чого не зу-
пинять ніякі умовляння, що виявиться непосильним для всіх,
хто не чинитиме опір. Скоротити період самочинної помсти, без-
чинної розправи і відповідного нового руйнування зможе тільки
національна диктатура, що спирається на вірні військові части-

ни і на кадри тверезих і чесних патріотів, що швидко виокремлюються з народу. Спроба ж негайно знову ввести «демократію» зтягне це хаотичне кипіння на час, якого немає, і коштуватиме життя величезній кількості людей, як винних, так і невинних.

Хто цього не бажає, той повинен вимагати негайної національної диктатури.

Так, скажуть сучасники, але ця диктатура повинна бути «демократична»!

Це поняття може мати три різні значення.

1. «Демократична диктатура» може означати, що диктатором повинен стати партійний демократ. Чекати добра від такого диктатора в Україні немає ніяких підстав. Бачили ми «всю повноту влади» в руках таких демократів: дивувалися їхньому красномовству, чули їх категоричні відмови від утихомирення демократів, що зарвалися, бачили, як вони «захищали» своє накрадене багатство і як багато хто з них безслідно сховався за кордоном. Ці люди народжені для розмов, дискусій, резолюцій, інтриг, газетної балаканини і втечі. Це люди пози, а не волі; люди словоблуддя, а не влади; люди, які роблять на депутатстві і владі бізнес; люди, які думають тільки про себе і своїх близьких.

А диктатору, що рятує країну від хаосу, необхідні: свобода, що обмежується почуттям відповідальності, знання і мужність — військова й цивільна. Ліберальні демократи зовсім не створені для України, їм місце в країнах матеріалістичної цивілізації, де править мамона: їхній розумовий горизонт зовсім невідповідний для великої держави; їхній хід думок і діяльність направлені проти держави; їхня схильність до всілякої наживи і до міжнародної солідарності, їх прихильність до традиційних гасел і віджилих схем, їх наївна упевненість у тому, що народні маси складаються скрізь і завжди з природжених демократів, — все це робить їхнє перебування на чолі сучасної, охопленої хаосом України, надзвичайно небезпечним і безнадійним. Серед них немає жодного, хто володіє сильною волею і здатного навести в країні лад. І якщо в

Сполучених Штатах Америки і в Росії цього не бачать, то люди там просто сліпі.

2. «Демократична диктатура» може означати, що справа буде передана до рук нечисленного колегіального органу (директорії), який буде підпорядкований численному колегіальному органу (парламентська республіка).

Від такої «диктатури» можна чекати тільки одного: швидшого провалу. Колегіальна диктатура містить у собі внутрішню суперечність. Бо сутність диктатури в прийнятті швидкого рішення і в повновладді того, хто вирішує. Для цього необхідна одна, особиста і сильна воля. Диктатура є по своїй суті установою воєнною: це є свого роду політичне гетьманство, що вимагає широти мислення, швидкості, наказу і покори. У семи няньок дитя буває без ока. Медицина не доручає операцію колективному органу. Парламент є просто провальним закладом, і ми це сьогодні щодня спостерігаємо. Дискусії ніби створені для розтрати часу і упущення всіх можливостей. Колегіальність органу означає — безперервні балачки, незгоду і безвілля. І завжди — втечу від відповідальності.

Політика, партії, гасла, програми не привели жоден народ до щасливого життя. Всі країни, що займаються тільки політикою, йдуть до занепаду під натиском неолібералізму. Сьогодні слід кричати: «Геть політику! Геть парламентаризм!» Французький філософ Шарль Морас, на початку ХХ ст. писав: «116 років революції і 35 років республіки привели французький народ до розумового і морального отупіння, алкоголізму і росту злочинності». Чи не нагадує це сьогоднішній стан українського суспільства після 18 років демократичної балаканини?

Ніякий колегіальний орган не оволодіє хаосом, бо він сам уже несе початок розпаду. В нормальному державному житті, при здоровому політичному устрої і за наявності необмеженого часу — цей початок розпаду може бути подоланий з успіхом у засіданнях, дебатах, голосуваннях, домовленостях і переговорах. Але під час небезпеки, біди, сум'яття і необхідності миттєвих рішень-наказів — колегіальна диктатура є остання з

безглуздостей. Вимагати колегіальної диктатури може тільки той, хто боїться диктатури взагалі і тому прагне втопити її в колегіальності.

Римляни знали про порятунок у єдиновладності і не боялися диктатури, даючи їй повну і цільову правомочність. Диктатура має пряме, історичне покликання — зупинити розкладання, загородити дорогу хаосу, перервати політичний, економічний і моральний розпад країни. В історії є такі періоди, коли боятися одноосібної диктатури — значить тягнути до хаосу і сприяти розкладанню.

3. «Демократична диктатура» може мати ще одне значення: на чолі стає одноосібний диктатор, що робить ставку на духовну силу і на якість народу, на який він працює і який він рятує.

Не підлягає ніякому сумніву те, що Україна зможе відродитися і розквітнути лише тоді, коли в цю справу увіллється народна сила її кращих персональних представників, — уся, скільки її є. Народи України, які протверезилися в приниженнях, одумалися в багаторічній каторзі неолібералізму, зрозуміли, який великий обман ховається за гаслом «демократичних реформ» (обман, що веде до дроблення, ослаблення і поневолення зсередини!). Ми повинні встати з колін, струсити з себе параліч лібералізму, по-братньому об'єднати свої сили і відтворити єдину, сильну Україну. І притому так, щоб усі відчували себе не кріпаками чи рабами, яких всіляко принижують з бюрократично-тоталітарного центру, а вірними і самодіяльними громадянами Великої України. Вірними — але не рабами або холопами, а вірними синами і суб'єктами громадянських прав. Самодіяльними — але не сепаратистами, або революціонерами, або розбійниками, або зрадниками (адже вони теж «самодіяльні»...), але вільними творцями свого життя і своєї держави.

Саме ставку на вільну і благу силу українського народу повинен зробити майбутній диктатор. При цьому здібності і таланту повинна бути відкрита дорога до вершин влади з самого

низу. Відбір людей для управління повинен визначатися не класом, не станом, не багатством, не кумівством, не закулісними нашіптуваннями або інтригами і не нав'язуванням з боку іноземців, — а якістю людини: розумом, чесністю, вірністю, творчою здатністю і волею. Україні потрібні люди совісні і хоробрі, а не партійні висуванці і не наймити іноземців...

І якщо демократію розуміти в цьому значенні, в значенні всенародного служіння, творчої самодіяльності в ім'я України і якісного відбору вгору — то справді важко буде знайти порядну людину, державно мислячого патріота, який не сказав би разом з усіма: «так, в цьому значенні і я теж демократ». І майбутня Україна — або здійснить це і явить справжню творчу народну силу, або розповзеться, розпадеться і її не буде.

Національний диктатор повинен:

1. Скоротити і зупинити хаос.
2. негайно почати якісний відбір до управління талановитих і чесних людей.
3. Налагодити трудовий і виробничий порядок.
4. Звільнити Україну від ворогів і розкрадачів.
5. Спрямувати Україну на той шлях, який веде до свободи, до зростання правосвідомості, до державного самоврядування, величі і розквіту національної культури.

Чи можна думати, що такий національний диктатор вийде з правлячих сьогодні партій? Ні, на це немає жодних шансів. Тут не повинно бути ілюзій.

8.8. Майбутня Україна

Розмірковуючи про майбутню Україну, ми повинні виходити з її історичних, національних, релігійних, культурних і державних основ та інтересів. Ми не сміємо — ні торгувати ними, ні розбазарювати наше загальнонародне надбання. Ми не сміємо обіцяти від імені України — нікому, нічого. Ми повинні пам'ятати про Україну, і лише про неї. Ми повинні бути вірні Україні, і лише їй. Покоління українців, яке поведеться інакше, буде позначено в історії України як покоління боягузів і зрадників.

Певні компроміси в майбутньому неминучі. Але вони повинні бути зведені до мінімуму; і їх знайде і встановить майбутня державна влада України.

Які вимоги пред'являються до національно орієнтованих політиків?

Перша — вірність Національній Україні.

Друга — не висувати порожніх і невизначених гасел.

Ми повинні виходити з реального історичного досвіду, шукати в ньому будівельних і рятівних прикладів для майбутньої України і пропонувати політично осмислене і дотичне.

Історія знає безліч государів, які своїм правлінням тільки підривали все світле, священне і могутнє, що закладене на монархічному початку. Яка ж монархія властива і рятівна для України і чому саме? І чому одні стоять за самодержавну монархію, а інші за конституційну (і ці останні — невже тільки для того, щоб догодити радикалам—демократам?., марна дія!..).

І яка ж саме «конституція» відродить і затвердить Україну?

Після подій останніх вісімнадцяти років — усі гасла самі по собі нічого не означають, бо колишні політичні поняття нині вивітрилися, спотворилися і омертвіли. Хто обмежується ними, той нічого не говорить і обдурює ними і себе й інших.

Минув той час, коли українська інтелігенція вважала, ніби їй варто тільки запозичити готову державну форму з Заходу і перенести до України — і все буде добре. Нині Україна в безпрецедентному історичному стані: вона нічого і ні у кого не може і не повинна «запозичити». Вона повинна сама створити і викувати свій суспільний і державний лад, який їй у цей момент історично буде необхідний, який підійде тільки для неї і буде рятівним саме для неї; і вона повинна зробити це, не просячи дозволу ні у яких няньок і ні у яких спокусників або покупців.

Політики повинні припинити пускати мильні бульбашки — «демократія», «права людини», «демократичні реформи»

тощо, — які красиво маячать перед очима, але лопаються, як тільки до них хочеш доторкнутися.

Сучасний український політик повинен відшукати в історії людства живі і здорові основи всякої державності, основної аксіоми права і державного здоров'я і відстежити їх розвиток і долю в українській історії. Тоді йому відкриється доля української держави — джерела її сили (чим трималася і міцніла Україна?), хід її розвитку (зростання України всупереч усім перешкодам!) і причини її періодичних спадів (обмеження державного відчуття і жертвності). І дивлячись на сучасний стан України хай спробує уявити її майбутні контури.

Тоді він намалює нам лад, в якому кращі і священні основи монархії вберуть у себе все здорове і сильне, на чому тримається республіканська правосвідомість. Він намалює нам лад, в якому природні і дорогоцінні основи істинної аристократії виявляться насиченими тим здоровим духом, яким живляться справжні демократії. Єдиновладність примириться з безліччю самостійних бажань; сильна влада поєднається з творчою свободою; людина добровільно і щиро підкориться державним, а не особистим цілям; і єдиний народ знайде свого особистого Главу держави, щоб пов'язатися з ним взаємодовір'ям і відданістю.

І все це повинне відбутися узгоджено з віковичними традиціями українського народу і української держави. І при тому — не у вигляді «реакції», а у формах творчої новизни. Це буде новий український лад, нова державна Україна.

У цьому жахливому процесі, який триває вже 18 років, багато що непоправно знищено і зруйновано. І сама українська душа в цих муках і приниженнях мінялася: слабке розкладалося, сильне загартовувалося, добре гинуло, зле робилося жорстоким.

До цього треба додати ще: отруту безгосподарності, безвідповідальності, загального взаємного недовір'я, брехні і всім нав'язуваної вульгарності (безвір'я, безбожництва, бездуховності і мамонізму). Ця отрута залишиться надовго.

Колишньої України немає. А є змучені псевдореформами, пограбовані, принижені, зголоднілі, запеклі, і, на жаль, полі-

тично деморалізовані народні маси. Одного разу ця спадщина дістанеться українським людям наступного покоління: те, що вони одержать, залежатиме не від них; але те, що вони повинні будуть робити для порятунку України, вони повинні знати і вирішуватимуть самі. Відповідальність за це ляже на них.

Державний центр, пограбувавши всіх, зникне; але державна монетна одиниця, що залишилася в спадок, матиме мінімальну купівельну спроможність на міжнародному ринку і перебуватиме в повному презирстві на внутрішньому ринку.

Отже, матимемо убогість громадян і державне зубожіння: класичний результат усіх псевдореформ. Перше, що зробить український народ після беззаконня, — спробує самочинно повернути собі награбоване і влаштувати по-новому господарство, відновити своє законне володіння.

Треба уявити собі українське селянство, що «відшукує» землю, яку відібрали у нього: люди повернуться з міст «до себе», шукати свою землю і розплачуватися з грабіжниками.

Треба уявити собі населення міст, яке на превелику жаль прикріплене нині до «величезних базарів» для «осілого» животіння і виснаження, — яке шукає, де зручніше влаштуватися або як повернутися до землі.

Треба уявити собі «бюрократію», яка втратить своє «начальство», безгосподарну, безробітну, яка відчалила від злих берегів і не пристала до добрих, — звиклу тремтіти, догоджати і не мати своїх переконань.

Треба додати до цього банди «реформаторів», депутатів, банкірів і міністерських урядовців, які суцільно складаються з людей, які не сподіваються на прощення, спаяних довгим сумісним злодійством і пролітою кров'ю; хто з них зможе, сховається за кордон, до «своїх» і «напівсвоїх», щоб реалізувати приховане і зайнятися брехнею і наклепом; але кому це не вдасться, ті засядуть у країні, відсиджуючись і намагаючись продовжувати справу, що зірвалася. Звідси виокремляться десятки авантюристів, які приєднаються до сепаратистських груп і народів. Безумовно, знайдуться всілякі іноземні «центри», готові субсидувати цих безпардонних «кочівників», на

зразок того, як це було в 1990-х роках. Національні образи і племінні претензії розпалюватимуться зовні — як іноземними ворогами, так і «своїми» зрадниками, що давно вже мріють ліквідувати Україну. І до всього цього додається різноголосся інтелігентсько-емігрантських «політичних партій», які заручилися вигаданими «програмами» і закулісними субсидіями...

Якщо уявити собі при цьому відсутність сильної і авторитетної державної влади і пристрасну тягу швидше «поставити всіх перед «фактом, що стався», то картина хаосу буде повна. І той, хто уявить собі все це, неминуче поставить собі два питання:

1. Про які «демократичні вибори», про які «виборчі списки» можна буде думати при цьому? І хто говорить про них тепер — той або базікає від наївності, або бреше свідомо.

2. Чи не ясно, що для порятунку безлічі винних людей від вуличного розтерзання і безлічі невинних людей від лютої розправи і загибелі, — буде необхідна єдина і сильна державна влада, диктаторська за обсягом повноважень і державно-національна по суті.

Як же може український люд думати, що Україну виведе з цього хаосу — влада, найслабкіша за силою, погано організована, на українському просторі хаосу і деморалізації, абсолютно позбавлена в країні кадрового потенціалу — саме влада «демократична»?!

Ми, зі свого боку, бачимо і передбачаємо зворотне: якщо що-небудь і може завдати Україні після лібералізму нового найтяжчого удару, то це саме наполегливі спроби встановити в ній після комуністичного тоталітаризму демократичний лад. Тому що цей тоталітаризм встиг підірвати в Україні всі необхідні передумови демократії, без яких можливе тільки буйство черні, загальний підкуп і продажність і поява все нових і нових президентів, позбавлених патріотизму, честі і совісті...

8.9. Основні положення Української національної держави

В основу Української держави покладається Національна доктрина українського народу в ХХІ ст. — доктрина справедливого національного світоустрою. Український народ виступає за припинення експлуатації одного народу іншими як на міждержавному рівні (неоколоніалізм), так і всередині держави, і побудову рівноправної співдружності народів і цивілізацій.

Таким чином, ця ідея є супротивна ідеї побудови наддержави з натовпо-елітарним суспільством з жорстким управлінням світовим урядом через ксеноеліту, яку втілюють біороботи.

Ця ідея зображується тріадою: традиційні релігії — український народ — держава. В цій формулі традиційні релігії є особливою доктриною, на якій ґрунтується культурне виховання і об'єднання народів. Український народ посідає центральне місце і є осердям незалежної держави, очолюваної українським народом.

Розглянемо основні положення і принципи формування Української держави — **України**.

Враховуючи попередній досвід розвитку держав, для побудови незалежної України повинна використовуватися ідея **Національної доктрини**, що при державному будівництві розкривається так:

1. Україна — держава, де політична влада належить українському народу, під історичним заступництвом якого проживають й інші народності в самоуправління яких держава не втручається. В основі життя лежить принцип обцинного світогляду, де існує відповідальність кожної общини за свого представника.

2. Головною задачею держави є створення таких умов, які б забезпечили чисельне зростання українського народу на базі зміцнення великих українських сімей і духовного та фізичного самовдосконалення з використанням світових знань і самодостатньої економіки, при постійному покращенні добробуту

українського народу й інших народностей, над якими він здійснює своє заступництво.

3. Український народ повинен жити в мирі та дружбі з російським і білоруським народами в рамках єдиного економічного і духовного простору. Сьогодні цьому є перепорою ксеноеліти Росії й України, які мають реальну владу. В Білорусії влада перейшла до білоруської національної еліти.

4. В основу Української держави необхідно покласти принципи мононаціональності, тобто будувати державу Українського народу. Причина проста — доля українського народу в населенні України на початку XXI ст. становить 78 відсотків, що надає державі статусу мононаціонального. Тобто в державі домінуючі позиції повинен займати український народ.

5. В основі національної політики Української держави повинні лежати два принципи: підтримання частки українського народу в еліті держави не менше 78 відсотків; забезпечити випереджуюче зростання чисельності українського народу по відношенню до інших.

Перший принцип ґрунтується на негативному досвіді минулого Української держави і є головним для забезпечення незалежного й сталого розвитку українського народу. Забезпечити це можливо тільки структурними методами, приймаючи відповідні закони, нормативні акти, складаючи родовідні книги українського та інших народів, що проживають на території України.

Другий принцип має відродити демографічну динаміку початку XX століття. Це повинно забезпечуватися політикою створення індивідуального житла для великих українських сімей; спеціальною системою виплати пільг і допомоги українським сім'ям на дітей; системою охорони здоров'я і законодавчим захистом державою від етнічного і алкогольно-наркотичного геноциду; заняття спортом і фізичною культурою повинно стати важливим елементом нормального життя українців.

6. Враховуючи, що Українська національна держава проголошує боротьбу за національну справедливість на Землі і,

фактично, оголошує війну світовому уряду і його біороботам, права держави мають домінувати над правами особистостей. Це положення може бути реалізоване при такій формі державного управління, яка передбачає наявність сильної централізованої влади: гетьманат чи президентська республіка.

Враховуючи ситуацію, що склалася, слід використовувати 1–2 покоління (30–50 років) форму президентської республіки і лише потім, провівши відповідну інформаційну підготовку, перейти до гетьманської форми правління. При цьому національна еліта повинна строго контролювати родовід гетьмана, забезпечивши його національну українську чистоту в усіх колінах. Можна залишити й президентську форму правління, маючи його основою справжню національну еліту і забезпечивши його контроль національною елітою. При такому варіанті локальні політичні коливання нічого не змінять у розвитку Української держави, тому що президент буде обиратися з представників національної еліти. При гетьмані чи президенті повинен бути спеціальний дорадчий орган — **Вища Стратегічна Рада**, яка формується національною елітою і призначена для вирішення всіх концептуальних питань розвитку держави з правом контролю всіх владних структур, включаючи гетьмана чи президента.

Правила обрання українців у таку раду можуть бути різними, але вимоги мають бути однозначні: українець, широкі знання, участь у політичному житті країни, здатність до творчої концептуальної діяльності, життєвий досвід, певні вікові обмеження. Кількість членів не повинна перевищувати 12 осіб. Кожен член ради перебуває на державному утриманні і не повинен бути матеріально залежним.

У минулому такі функції виконували: Рада старійшин, Князівська рада, Гетьманська рада. В Канаді такими функціями наділена Таємна рада, в США — Рада національної безпеки, в Китаї — Центральний комітет Компартії.

Слід зауважити, що без такого органу неможливий концептуально незалежний розвиток Української держави.

Законодавчим органом повинен бути двопалатний парламент, а модель держави така: мононаціональна держава — українці — домінування — унітаризм. Для всіх неукраїнських народів надається право взаємодіяти з Українською державою через общину, яка несе відповідальність за кожного свого представника.

При формуванні владних структур держави необхідне раціональне поєднання принципу вибору і принципу призначення. Керівники нижчих рівнів обираються за схемою общинного самоуправління з своїми правилами розбудови громади.

Для Української держави, як мононаціональної, головним є національний принцип формування владних структур держави, тобто з представників титульної нації — українців. І тут не може бути жодного винятку. Не менш важливим принципом відбору управлінців у владні структури є принцип вибору достойної людини з державним мисленням.

В сучасному натовпо-елітарному суспільстві цей принцип абсолютизується ЗМІ з метою провести свою «розкручену» людину до влади. В дійсності ми розуміємо під цим принципом відновлення відкритого станового суспільства в Україні з визначенням переваг і обов'язків того чи іншого стану в житті держави.

Свого часу світова закуліса разом з біороботами багато зробила для ідеологічного зруйнування станового суспільства всіх народів. Змішані шлюби призвели до виродження нащадків, можливо, через декілька поколінь, після того, як пращури порушили свою етнічну чистоту.

У становому (ієрархічно вибудованому) суспільстві вищі стани мають найбільший особистий потенціал, і таким чином регулювання процесу переходу з одного стану в інший передбачає державний контроль відбору до еліти тих представників українського народу, які мають найвищий вроджений потенціал. Отже, відкрита станова структура суспільства фактично виступає регулятором процесу ліквідації натовпо-елітарного суспільства.

Тому в Українській державі повинні існувати стани зі своєю ієрархією і перевагами серед станів (касти, варни). У якості таких станів можна розглядати духівництво, державних службовців, козаків, підприємців, робітників найманої праці, селян.

Головною відмінною ознакою станів повинно бути їхнє відношення до держави. Перші три стани можуть бути опорою держави, і вони мають певні привілеї. Так, наприклад, стани «державних службовців» (до них входять і представники силових структур) і «козаків» повинні бути звільнені від сплати податків. Тобто ті стани, які безпосередньо слугують державі, звільняються від податків. Стати представником того чи іншого стану неможливо простим «записом до них». Бути в тому чи іншому стані можна тільки за особистими здібностями, досягненням певних посад на державній службі, отриманням нагород за службу державі чи українському народу.

Тільки у становій державі можна на законній основі легалізувати вищі стани. Державна служба повинна полягати в охороні і захисті історичної України від посягань інших держав. Важливою умовою вибору управлінця є його готовність приносити себе в жертву заради народу. Як це перевірити? На сьогодні існує тільки один спосіб — проходження людиною впродовж певного часу служби у силових структурах. Тільки там, де життя щохвилини піддається випробуванням, в тому числі й можливість вмерти за державу свого народу, в людини може бути випробувано почуття готовності нести жертву заради свого народу. Люди, які не пройшли такої служби, не можуть бути претендентами на заміщення посад у владних структурах держави.

Таким чином, заслуги перед державою стають вищими за все, в тому числі й за особисте багатство, за що й даються нагороди й пільги.

Сформовані таким чи іншим чином владні структури завжди повинні працювати з високою ефективністю. Теоретичною базою забезпечення високої ефективності є конституційний принцип і зворотний зв'язок.

В основі конституційного принципу Української держави лежить фундаментальне положення: Україна — православна держава. Тому всі копіювання історичного досвіду Заходу чи Сходу не повинні сприйматися як стратегічна концепція.

Які ж концептуальні особливості Основного Закону? Головним принципом державного управління є забезпечення зворотного управлінського зв'язку: **владні особи повинні прямо залежати від якості своєї управлінської діяльності.**

Якщо такого механізму саморегуляції не знайдено, тоді в дію вступає постійно діючий апарат контролю і очищення владних структур від шкідливих елементів (хабарників, казнокрадів, злочинців тощо). Відсутність зворотного зв'язку на результат дії управлінців призведе до їхнього повного мафіозного переродження. Як стверджує історичний досвід відсутність такого зв'язку призведе до розкрадання, зради і розвалу держави.

Механізми забезпечення зворотних зв'язків в історії Української держави:

1. Демократія — в доісторичну епоху власність була суспільною. У вождя відбирали владу, якщо його управління було не якісне. Князя вибирали демократичним шляхом. Проте для такої демократії завжди потрібна політична дисципліна народу, а над демократією потрібна влада, здатна організувати саму демократію. Саме це й є тими зворотними зв'язками, які або покращують, або погіршують життя управлінця залежно від якості його управління.

2. Годівниця — за часів вотчини життя управлінця залежало від тих поборів, які він міг собі дозволити, з території, якою управляв. Чим краще було організоване життя підданих, тим більше можна було з них отримати. Цей принцип зберігався за часів дворянства, монархії і гетьманства. Більше того, вимагалася така гарантована якість управлінської праці, щоб можна було забезпечити спадкоємність нащадками.

3. Партмаксимум — заробітна плата управлінця дорівнює зарплаті робітника. Зворотний зв'язок очевидний. Особисте благополуччя прямо пропорційне життю керованого тобою народу.

4. Терор — періодична чистка апаратом контролю управлінських структур від нечесних владних людей. Причому сам репресивний апарат у своїй діяльності не може керуватися буквою закону і, часто спираючись на верховну владу, має використовувати свавілля, як єдиний засіб боротьби з мафіями, що мають своїх людей в усіх державних структурах. Такий терор завжди отримував підтримку народу, тому що народ хоче не влади, а порядку в державі.

5. Мафія — прибутки управління залежать від волі й дозволу начальства. Відмова від партмаксимуму призвела до масового притоку пройдисвітів до влади, яка перетворилася зі сфери управлінської праці на годівницю для номенклатури (номенклатура — відкрита для народу назва мафії). Після 1953 року в СРСР була послаблена відповідальність управлінців, зникла замкнутість зворотних зв'язків на управлінців. Народ перестав морально підтримувати владу й державу, яка й занепадала. Практика останніх років довела брехливість західних демократичних цінностей і аморальність пріоритету прав людини, що призводять до загибелі суспільства. Збоченці і маніяки, проповідники насильства і вседозволеності не мають права калічити життя українського народу, його моральні устої і розбещувати майбутнє.

Усе викладене вище вказує, що концептуальний принцип, чи Основний Закон нашого суспільства, повинен мати принцип залежності якості життя управлінця від якості управління, через пропорційність його прибутків середньому рівню прибутків у керованій ним структурі. В общині цей принцип передбачає малу різницю в прибутках трудящих і управлінців.

Така пропорційність, впроваджена в Україні в глобальній історичній перспективі, безумовно витіснить принцип гіпертрофованого індивідуалізму. Але це відбудеться не в один момент, тому що кожен народ має свій національний характер. Так, людина, вихована західною матеріалістичною цивілізацією, є індивідуалістом і працює не для отримання результатів праці, а виключно для отримання прибутку. Така люди-

на буде протистояти ідеї рівного розподілу за працею і результатами праці.

Тільки в рамках слов'янських народів на базі обцинного самоуправління можливе впровадження цього конституційного принципу.

6. Наступним важливим принципом, необхідним для розбудови держави, є принцип формування законів життя держави. Аналізуючи слов'янські історичні народні витоки, ми зрозуміємо, що запозичені у Заходу принципи побудови держави руйнують наш життєвий уклад і є абсолютно шкідливим. В першу чергу, це стосується цінностей слов'янської моральності і латинського права. Наші національні пріорітети такі:

— Правда і істина вище закону.

— Моральне домінування у відношенні до аморального закону.

— Відповідальність обцини за свого представника.

Репресії, що ґрунтуються на певному свавіллі проти злочинців, які діють в рамках формального закону, завжди схвалювались українцями. Кожна обцина несе відповідальність за злочини, здійснені її представниками. Нема сумнівів у тому, що людину не зупинить жоден закон, якщо він не підтриманий совістю і традиціями українського народу.

7. Наступним важливим положенням є принцип свободи слова. В його основі лежить відповідальність за інформаційну діяльність за її результатами, а не за попередньою цензурою і дозволом. Іншими словами, вимагається не попередній дозвіл цензора, а наступна кримінальна кара при явних кримінальних наслідках: розбещення, наклеп, дестабілізація, витікання інформації тощо. Кожен сам собі цензор. Це і є свобода кожному вирішувати, що можна, а чого не можна.

8. Обцинний устрій України давав можливість будувати державу з різною формою власності: суспільною і приватною. Поняття суспільної і приватної власності пов'язані з суспільним поділом праці і розкриваються тільки через те, як формується колові суспільні відносини.

Власність — приватна, якщо персонал пов'язаний з обслуговуванням певної сукупності засобів виробництва, не має реалізованої можливості негайно усунути від управління осіб, які не виправдали їхньої довіри, і найняти чи висунути з свого середовища нових управлінців.

Власність — суспільна, якщо управлінці, які втратили довіру, не справившись зі своїми обов'язками, негайно можуть бути усунуті зі сфери управління за ініціативи персоналу, зайнятого обслуговуванням цієї сукупності засобів виробництва.

Приватна власність може бути як особистісною, так і кооперативною. Звідси стає зрозумілим, що у справжній загальнонародній державі державна власність — це суспільна власність, а в іншій — це власність кланів.

9. Національна доктрина повинна проголосити будівництво української національної держави, орієнтованої на просвіту всього населення і таким чином ліквідувати натовпо-елітарне суспільство за рахунок постійного отримання нових знань і звідси — покращення добробуту всього народу. В цьому повинна бути суть Української держави, а не в тій чи іншій назві. Цілісна концепція управління державою повинна насамперед вказувати на соціальні процеси, які потребують безпосередньої підтримки; процеси, протікання яких може управлятися опосередковано; соціальні процеси, інтенсивність яких повинна зводитись до мінімуму. При цьому завжди слід пам'ятати про взаємну вкладеність і взаємну обумовленість часткових процесів у їхній взаємній цілісності.

Запропонованій концепції Української держави притаманна універсальність і значний динамізм розвитку. Зберігаючи цілісною і в чистоті історичну Україну, держава здатна ефективно розвиватися у напрямі збільшення свого впливу (прикладом держави нового справедливого типу), захоплюючи своєю людяною ідеологією інші держави.

10. У юридичному плані всі основні положення Української держави повинні бути закріплені в Основному Законі України — Конституції. Взаємовідношення кожного громадянина з Українською державою будуються за принципом Клятви

взаємної вірності. В цьому принципі немає нічого дивного, тому що він нагадує приведення козаків до присяги гетьману, який уособлює самодержавну владу. Основне зобов'язання, яке, у відповідності з цим принципом, покладають один на одного сторони, полягає у взаємному захисті завжди і скрізь. Громадянин захищає свою державу в будь-якій точці світу, але й держава захищає свого громадянина скрізь і визнає кожне посягання на нього як агресію проти держави в цілому. Кожна людина, стаючи громадянином України, повинна письмово засвідчити своє знання Конституції і дати клятву вірності їй, отримати від держави відповідне свідоцтво — Паспорт. Той хто відмовляється дати клятву вірності Конституції, отримує тимчасовий паспорт і тимчасове громадянство, або йому відразу надається право залишити межі України.

11. Православна церква в останнє тисячоліття виступала хранителем і гарантом народної православної моральності. Саме Православна церква в особі святих подвижників (Олександра Невського, Сергія Радонежського, Серафіма Саровського, Дмитрія Донського...) надихала руський народ на державний патріотичний подвиг. Проте сьогодні багато ієрархів, а слідом за ними священники й паства, стоять на позиціях того, що церква має устремління тільки до Бога, і тому вона принципово не може втручатися в мирські справи. Така позиція вимагає критичного осмислення. Вона позбавляє національне відродження традиційного шляху відновлення історичної спадкоємності українського життя. Сьогодні для Православної церкви є два шляхи:

— виразно і чітко заявити про прийняття православ'єм ідеї Українського народу про національну справедливість у світі й пропагувати її. Об'єднання слов'янських народів під прапором відтворення Української національної держави і Слов'янської Православної цивілізації;

— Церкві не можливо залишатися в стороні від життєвих процесів, прикриваючись божественним призначенням тоді, коли твій народ, який прийняв православну віру, і твоя Вітчизна перебувають на межі знищення.

Якщо церковне духовенство піде останнім шляхом, Божественна воля та історичний досвід підкажуть українському народу нові ідеї і форми відтворення Української держави і збереження духовності. Тоді роль православної церкви буде обмежена, що може призвести до панівної ролі в Україні католицької і протестантської церкви.

Якщо буде збережено перший шлях, то православна канонічна церква залишиться зі своїм народом і стане моральною основою українського життя. Для тих представників українського народу, хто володіє вищими знаннями як першоосновами духовності, православна віра буде допомагати укріплювати ці знання. Для інших першоосноваю духовності повинна виступати православна віра. В цьому полягає єдність знань і православної віри.

Стосовно сучасних міжконфесійних розбратів, що мають місце в Україні, то тут слід згадати, що наші вороги намагаються розділити український народ, щоб його було легше знищити. Як же будувати державу в цих умовах?

Тут варто прислухатися до думки відомого українського поета і політика Бориса Ілліча Олійника, який пише: «Не будемо заглиблюватися в тонкощі суто релігійних таїн. Категорично засудимо несправедні діяння попередніх режимів, що вчиняли гоніння на церкву. Зокрема, їхні окаянні акції в Західній Україні з метою тотального переслідування української автокефальної православної, католицької і греко-католицької церков. Всі вони мають користуватися рівними правами і під крилом закону про свободу совісті.

Проте релігія, як би і хто не відокремлював церкву від держави, ніколи не була у вакуумі, сама собою, а відображала час, місце і суспільний лад, в якому вона правила службу. Отже, релігія — правомірна, повноважна і невід'ємна складова історії свого народу.

А якщо так, то й щодо церкви нікому не дозволено **ігнорувати історію**, тим паче — перескакувати чи переписувати її на угоду злободенним, політичним потребам. Найменше порушення цієї парадигми загрожує непередбачуваним.

Воістину, Бог єдиний. Проте вірники його, хоч і складають, як людство, єдність, але єдність **в багатоманітності народів**. А оскільки кожен народ має і свою історію, і свої закони предків, і свій етногенез, і свою систему вартостей аж до біоритмів національного інстинкту, що так чи інакше відбивається на віросповіданні, то забувати це при будівництві гармонійних взаємовідносин конфесій — великий гріх.

Приміром, я вихований у православ'ї. І мені більше до душі Новий Завіт. З тієї причини, що він дає мені свободу волі і вибору, себто, я можу, або, віддаючись гріховним утіхам, скотитися в пекло, або твердо стати проти зла на бік добра і справами праведними завоювати право на райську перспективу. Отже, **я вибираю сам**.

Інші віросповідання такого права мені не дають, оскільки моя доля наперед **визначена і вирішена**. Одне слово, постись — не постись, молись — не молись, а якщо тобі наперед визначено...

Але мене не стільки пригнічує та обставина, що я — в пасиві. Не влаштовує мене найбільше те, що фатальна обумовленість дає можливість скинути моральні якори: роби, що хочеш, аж до аморальних вчинків, все одно твоя доля обумовлена...

Та полишімо ці тонкощі для теологів. Адже мільйони католиків, як і православних, просто вірять у Бога. І я, що головував за свободу совісті, поважаю їхній вибір. Поважаю, як і всі інші релігії, аж до язичництва.

Проте я маю право вимагати такої ж поваги і до своєї, православної, віри. І чекаю цієї взаємності в першу чергу від радикалів, які проголосили толерантність вищою метою в конфесійних взаємовідносинах. То більше, я вимагаю від кого б там не було поважати мою історію, традиції, закони моїх предків, особливості мого краю.

Волею долі населення Західної України, опинившись в силовому полі папського Риму, в значній своїй частині сповідує католицизм і греко-католицизм. Це його законне право, і ті гоніння, які вчиняли попередні режими на віруючих, ми раз і

назавжди осудили. Іти супроти традицій, які склалися десятиліттями, а то й століттями в Західному регіоні держави, утискуючи усталені конфесії, рівнозначно нехтуванню самої **ідеї соборності** України. Природно, як уродженець Східної України, де в силу традицій, що історично склалися, населення в основному сповідує православ'я, я чекаю від своїх західних співвітчизників такого ж поважливого ставлення.

На жаль, мої чекання, м'яко кажучи, марні. Під гаслом розрахунку за образи, завдані попереднім режимом, католики і греко-католики з упертістю, яка межує з агресивністю, рвуться в східні регіони. Причому, в ті заповідні місця, де для католицизму і греко-католицизму ґрунт не тільки не оброблений і не підготовлений, але й... **холодно-відчужений**.

Так, так, відчужений, і не треба вибачливих недомовок і святенницьких знизувань плечима. З пісні слова не викинути, а історію не перескочиш — ноги зламаєш, а то й шию звернеш. Подобається це кому чи ні, але визвольна війна Хмельницького почалась із Запорозької Січі, і одним з її детонаторів були утиски шляхтою православних. Козаки йшли в бій, осінивши себе троєкратно хрестом справа-наліво за Україну і православну віру. А різня в Умані, іменована Гайдамаччиною, хіба не була здетонована зневажанням православної віри і оскверненням храмів її?

Чи лишить, ламаючи всі морально-етичні закони, правити чужі молитви над прахом тих, які боролись проти цієї чужої віри? Ну, хай невтаємничені у всі звивини історії не відають, що чинять. Але ж інтелігенти достеменно знають, що народи Східної України виховані на Шевченку, вся творчість якого була пронизана, м'яко кажучи, не прийняттям католицизму і особливо уніатства!

Погано це чи не зовсім? Твердо скажемо: зовсім недобре, але історію не перепишеш. Так було. І неприязнь у східних регіонах, нехай неусвідомлена, все-таки живе в генетичній пам'яті населення. І завдання інтелігенції — терпляче руйнувати цей стереотип, а не підштовхувати експансію на схід, до тої небезпечної межі, за якою — не приведи Господи! — не-

усвідомлена неприязнь трансформується в свідому ворожнечу на полі віри. На жаль, спалахи блискавок, що провіщають грозу, уже наяву.

Президент як батько нації і його команда зобов'язані зробити все в ім'я збереження єдності нації. Хай все йде своєю чергою, без натиску, без посипання сіллю старих ран. Нехай кожен молиться єдиному Богу по-своєму, не заганяючи в свою віру силою. Нехай поруч зводяться православні храми, синагоги, мечеті і костьоли на своїх одвічних і нових місцях, але тільки там, де для їхнього проростання здобрений ґрунт, себто природним чином»¹¹ — зазначає Борис Олійник.

12. Взаємовідносини Українського народу з іншими народами, які населяють Україну, повинні будуватися за формулою: Український народ — старший брат усіх народностей України. Тобто всі народності, за виключенням українців, на цій землі роками виживали завдяки заступництву Українського народу. Таким чином, в основі взаємовідношення народів України лежить принцип заступництва, суть якого в тому, що українці здійснюють: збагачення культури інших народів своєю культурою; всі види захисту цих народів; надають їм повну самостійність у питаннях внутрішнього життя.

13. Основним принципом взаємовідносин з народами поза межами України є принцип мирного співіснування.

Усі положення Української національної держави повинні бути закріплені в Основному Законі України — **Конституції**.

Замість післямови

Багато хто з нас на початку 90-х років ХХ ст. були романтиками. Ми повірили нашим вождям, повірили в те (дурні!), що Захід допоможе Україні стати демократичною квітучою державою. Це було раніше, а «...нині, коли ми відаємо, в яку безодню матеріального і духовного зубожіння нас кинули поплічники лжепророка; як низько впала ціна людського життя і гідності; як цілеспрямовано нас ведуть на галери ди-

¹¹ Олійник Б. Два роки в Кремлі. К.: «Сільські вісті», 1992. — С. 106–107.

кого капіталізму; як уперто підштовхують до протиприродної межі, за якою смертність перевищує народжуваність, тобто до геноциду; як динамізується своєрідний «природний відбір», що веде до прискореного вимирання фронтовиків, інвалідів війни і праці; як вирощують з наших дітей покоління цинічних торгашів, що витирають адідаси об знамена, під якими їхні ж батьки й діди боролися і гинули «за нашу і вашу свободу»; коли заохочується зрадництво, відступництво і ренегатство як норма; коли ті, що співробітничали з фашистами, проголошуються героями, а ті, що героїчно боролися проти юберменшів, — червоно-коричневими; коли за **ВКВ** продається все — від національних святинь і рідної землі аж до честі і совісті, — то нині, коли ми все це і понад того знаємо, але так само, як і в пору «зваблювання», тупо бредемо за поплічниками звіра, **нині се нам не проститься** — пише Борис Олійник. — **Я** знаю багатьох і багатьох, які, боязко озираючись, у кутках тиснуть руку небагатьом, що відважились кинути виклик темній раті, а на миру тремтячими голосками підспівують її вовчому виттю. Невже вони сподіваються, одночасно догоджаючи звіру і лякливо підморгуючи тим, що йдуть проти звіра, — неville вони сподіваються прослизнути сухими між краплями дощу?! Прокиньтесь: ніхто не втече від меча «сидящего на коне, исходящего из уст Его!».

Пробив, рокований час, коли кожен зобов'язаний визначитися бути чи не бути, сиріч: «делать дела... доколе есть день, пока не настала ночь, когда никто не может делать».

І перше, що приписує нам Провидіння: очиститися. Очиститися від скверни того, хто спокусив нас, розірвати його липкі, просочені отрутою обіцянки, відринуті від себе лжепророка і вказати іншим, **хто він** воістину є.

Не тішу себе надією замолити гріхи свої від дотикання з ним, не уповаю, що мені, спокушеному його лукавими прожектами, проститься лише за те, що я, хай і непростимо пізно, та все ж розпізнав його суть. Сподіваюсь тільки на одне: **в той день мені** зарахується хоч би **намагання очиститись**. Але якщо дозволить доля допомогти хоч би ще одному спокушеному

прозріти, я буду вважати свій обов'язок виконаним. Бо розпізнаний звір уже не такий небезпечний. Якщо ж до цього одного, прозрілого, додасться ще один, ще сотня, ще тисяча і тисяча тисяч, — спаде омана з зачарованого спокусами натовпу і утвориться коло прозрілих, які побачать у центрі його — звіра і поплічників в усій уособленості їх злодіянь і таємних замислів.

Це світлоносне коло вже утворюється. І воно, хоч і повільно, але невідворотно звужується, залишаючи місце, де — «озеро вогненне, скипаюче сіркою».

Але горе тим, хто уявить, ніби звір уже загнаний до озера киплячого! У нього є могутні поплічники за межею кола, і вони — по невіданню чи свідомо, — але будуть шукати щілину в нашому колі, аби просунути йому руку допомоги. Про це треба не тільки знати, але й робити відповідні висновки.

Одначе горе й тим, що за колом, які намагаються допомогати лжепророку! І хоч ми маємо моральне право на помсту їм, — ми не ступимо на їхню криву стежку. Ні, ми попередимо, чим закінчиться для них диявольська гра — і тим облегшимо душу. А там уже їхня воля: прислухатися до нашого голосу чи й далі, лукавлячи, іти обіруч із звіром до останньої межі.

Не хотів би опинитися в ролі гінця поганих вістей, але я зобов'язаний сказати те, що знаю: всіх, хто ввійшов у змову із звіром — у слабо — чи високорозвинених країнах, чекають випробування, які виходять за межі уяви навіть таких «геніїв перебудови», як Бжезинський. Якщо мій слабкий голос не проб'ється до душ їхніх, то хай прислухаються до слів Преподобного Феодосія Печерського, звернених до київського князя Ізяслава: «Берегись, чадо, кривоверов и всех бесед их, ибо и наша земля наполнилась йми». Дозволю лише уточнити для тих, хто нині святкує «перемогу»: «и ваша земля наполнилась йми».

Водночас не прагну опуститися й до рівня тих, що, роздираючи одяг, волають: мовляв, там, де він залишив відбиток своєї стопи, де був присутнім хоча б мить, над всіма, з ким він обнімався, над цілими країнами, де він побував, над їх народа-

ми — нависло крило біди. Не треба одразу з «нового мислення» і побивання «червоно-коричневих» перестрибувати в лави останніх і плакати, що й ми, мовляв, такі ж гнані. Остерігаймося цих трічі перевертнів! І діймо спокійно, але твердо...»¹².

Неможливо перемогти ворога, думаючи про поразку. Відступати далі немає куди, тому ми повинні розпочати рухатись вперед і направити всі наші думки на перемогу в війні, яку нам оголосили. Ми повинні скласти план і виконувати його щоденно.

Ніхто нам не може заборонити формувати козацькі загани. Ніхто не може кожному з нас заборонити прийняти рішення і зайнятися самоосвітою, щоб правильно оцінювати ситуацію в країні. Ніхто! Ніхто не може завадити кожному з нас вести агітаційну роботу серед свого оточення, не зачіпаючи зрадників «п'ятої колони» і сіоністів. Ніхто!

Ніхто не може заборонити кожному з нас виділити певну частину своїх власних грошей на фінансування козацьких загонів, друкування книжок тощо. Ніхто!

Безумовно, багато представників ворожих нам структур і запроданців намагатимуться дезорієнтувати нас, але ми для того й займаємося самоосвітою, щоб зуміти вчасно розпізнати дезінформацію і не допустити віруси в нашу організацію.

Якщо ми вживемо додаткових заходів із забезпечення власної безпеки, тоді нам ніхто не страшний. Навпаки, наші представники будуть вільно входити до ворожих структур і використовувати їх у своїх цілях, чи покладати край їхній діяльності, якщо вона шкодитиме українському народу. Нам ніхто не може стати на заваді в нашій справі. Але якщо ми не зможемо досягти поставленої мети, то тільки тому, що самі виявимося нездатними здійснити духовний подвиг.

Козацькі загани — це основа майбутньої України. Через їх розвиток буде народжуватися й наша нова держава. Ми намітили шлях, і на ньому кожному українцю надається можливість соціальної творчості й будівництва.

¹² *Олійник Б.* Два роки в Кремлі. К.: «Сільські вісті», 1992. — С. 96—98.

Національну ідею не треба вигадувати, вона носить в повітрі, стукає в наші серця: Українці! Хіба не наші пращури заселили найбагатші землі й заснували на них свій рід? Мечем і кулями не вдавалося нікому відібрати їхнє володіння. Знадобилися підлість і зрада, але і її тепер добре всім видно. В азартному грабежі виявилося мародерське нутро націонал-зрадника, засвітилася агентура («п'ята колона»), розкрилася людожерська сутність глобалізму.

Перемогти ворога самостійно ми не зможемо. Нам потрібно гуртуватися з іншими народами і, в першу чергу, з російським народом. Знаючи, що наша спільна боротьба призведе до загибелі мамонітів, до скинення псевдоеліти, вони намагаються все зробити для того, щоб посварити нас. «Стало майже бонтоном обов'язково «вкусити» росіянина, і особливо ревно стараються ті, хто ще вчора буквально захлинався, славлячи «старшого брата». — пише Борис Олійник. — Дозвольте, це він — **російський народ** — сам нав'язався в старші брати? Чи це він — **російський народ** — видавав валуєвські і емські укази та циркуляри, які забороняли українську мову? Чи це він — **російський народ** — потопає в розкоші? А, може, це не він — **російський народ** — разом з нами падав на полях битв проти фашизму? Може, це не він — **російський народ** — разом з іншими народами ділився з нами останнім, прихистивши евакуйованих? Чи це не він — **російський народ** — волів згинуть в блокадному Ленінграді, але не схилити голови? Чи це не він — **російський народ** — разом з нами визволяв від фашистської нечисті Україну, яка нині стала суверенною, незалежною державою? Чи це не він — **російський народ** — разом з нами нині ледь зводить кінці з кінцями?

Хто ж це так і навіщо — лукаво і підступно — зміщує поняття, замисли і діяння правителів, аплікуючи на багатостраждальний народ? Чи не за тим, аби, провокуючи криваві міжусобиці, розділити — і далі володарювати? Але правителі приходять і відходять, а **народи залишаються**. Навіки!

Нашу любов і повагу до **російського** народу не похитнуть жодні земні і космічні сили. Вірю, ми разом, суверенні і неза-

лежні Україна і Росія,— будуватимемо майбутній світ добра, справедливості і вселенської гармонії.

Але чекати і пасивно вірити, що все само собою обійдеться, як свідчить гіркий досвід, — дуже й дуже небезпечно. Треба повсякчас виховувати і в собі самому і в усяк суцшому братові і сусідові усвідомлення тієї непорушної істини, що кожний народ — незалежно від його чисельності чи заслуг перед цивілізацією — кожний народ — це дар Божий. І хто посягне на цю істину, підлягає не тільки суду мирському, але й покарі Вседержителя. Нема сумніву, що саме Україна явить світові зразок гармонійного співжиття всіх суцих на землі народів, бо весь її попередній досвід вирішення національних проблем — незаперечне свідчення тому»¹³.

Юдоліберали-мамоніти оголосили війну всім народам Землі і ведуть її на чужій території і чужою кров'ю, зіштовхуючи лобами легковірних. Логічна протидія такій тактиці — солідарність слов'ян, а також інших націй у боротьбі із сатанізмом.

¹³ *Олійник Б.* Два роки в Кремлі. К.: «Сільські вісті», 1992. — С. 104–105.

Змінити домінуючу нині нелюдську Систему може тільки об'єднання сильних людей високих внутрішніх якостей.

Когорта витязів України-Русі, що формує нову еліту нації, **запрошує до співробітництва** як чоловіків, так і жінок, не залежно від віку, освіти та соціального стану.

Потрібні особистості, які відповідають таким критеріям:

- незадоволені існуючою ситуацією та не мають можливості реалізувати себе в нинішньому хаосі;
- віддані ідеї главенства Добра, Людяності, Справедливості;
- здатні об'єктивно мислити, відчувати необхідність моменту;
- мають мужність, щоби нести особисту відповідальність;
- готові і здатні постійно навчатися і навчати інших;
- найбільше покладаються тільки на себе, здатні певний час працювати в автономному режимі;
- здатні працювати в команді;
- готові бути лідерами і вести за собою інших;
- налаштовані віддавати стільки ж, скільки отримують;
- відчують і розуміють визначення і главенство Святого, Святості.

Розраховуємо на дружню допомогу від усіх, хто розуміє катастрофічність нинішньої ситуації, здатен та згоден долучитися до святої справи відродження нашої мами — **України**.

Контактний телефон: 068 594-56-67

Науково-популярне видання

СЕНЧЕНКО Микола Іванович

УКРАЇНА ПОТРЕБУЄ ДИКТАТУРИ

Редактор *В. Д. Бондар*

Коректор *М. І. Сенченко*

Директор Видавничої компанії «КИТ» *В. В. Воробей*

Відповідальний за випуск *Є. В. Письмак*

Комп'ютерна верстка *В. Є. Сломонов*

Формат 60x84/16. Ум.-друк. арк. 8,37. Тираж 2000 прим. Зам. № 967.

ТОВ «Видавнича компанія «КИТ»
04080, м. Київ, вул. Фрунзе, 19—21, тел.: 417-21-72, 417-53-70.
Свідоцтво суб'єкта видавничої справи ДК № 861 від 20.03.2002 р.